

МАЙКЪЛ МАЙНДКРАЙМ
ОСТРОВЪТ НА
ДИНОЗАВРИТЕ

chitanka.info

*На малкия мъж на име Васко
и на неговата хубава майка.*

НЯКОЛКО ДУМИ ОТ АВТОРА

Може би мнозина от почитателите на жанра ще се изненадат от темата, с която реших да се захвана след фентъзи-трилогията за Елмар. Единственото обяснение е, че обичам да сменям сюжетите на книгите си, за да не затъна прекалено дълбоко в една тема. Смятам, че така е по-добре и за читателите.

Никога не съм предполагал, че ще ми бъде толкова интересно да напиша история за динозаври. Когато се зарових в литературата, обхващаща древната история на земята, първо ме привлякоха живописните картини. Те са страхотни, особено в луксозното двутомно издание на университета в Кеймбридж, озаглавено „Динозаврите“.

Изчетох няколко книги за огромните гущери, населявали планетата ни преди десетки милиони години. И колкото повече четях, толкова по-ясно ми ставаше, че знаем твърде малко за тях със сигурност, може би едва десет процента. Останалото е фантазия и множество хипотези, които често си противоречат една на друга.

Моите динозаври не са като тези в „Джурасик парк“, което не означава, че са фалшиви или нескопосано измислени. Опитайте се да си спомните огромния тиранозавър рекс (Ти-Рекс, както ще го наричам занапред), за когото във филма се твърдеше, че атакувал само движещи се предмети, докато в същото време зрението, обонянието и слухът му били твърде слаби, за да различат неподвижната плячка от храст или скала. В специализираната литература подобно нещо се предполага за растителноядния трицератопс, докато хищният Ти-Рекс е представен с доста по-богати сетивни възможности.

При всеки спорен въпрос е добре да се огледаме около себе си и да видим как самата природа решава нещата. Ясно е, че хищниците са по-изобретателни и по-добре екипирани от растителноядните животни. Еволюцията на човека е най-яркото доказателство в подкрепа на това твърдение. (Дребните първобитни хора са измислили копията, лъковете и стрелите, копаенето на ями, набиването на дебели колове със заострен връх в тях и прикриването им с листа, за да хванат едрия

мамут и да се сдобият с месото му!) Ето защо аз твърдо вярвам, че страшният Ти-Рекс е имал много повече сетивни възможности за откриване на плячка, отколкото ни показват Спилбърг и Крайтън.

Може би създателите на „Джурасик парк“ са сметнали за удобно и ефектно да осакатят така лошо бедния Ти-Рекс, но всъщност тяхното предположение едва ли отговаря на истината.

Дълго мислих как точно да възкреса динозаврите, за да ги срещна с хората. Делят ни повече от 60 милиона години! Най-лесно беше да използвам вече измислените идеи.

Едната е много популярна след „Джурасик парк“. Комарите пили от кръвта на динозаври, после попаднали в смола и така се консервирали, а днес учените изтеглят от тях запазената кръв и по нейните данни възкресяват чудовищата. Сигурно мнозина учени биха говорили в продължение на дълги дни за спорните моменти в тази идея, но аз я опровергавам само с един пример. Представете си огромния Ти-Рекс. Кожата му е груба и грапава, дебела поне един сантиметър. След това си представете един комар и вижте колко дълго е жилото му. Първо, не вярвам древният комар да е имал жило един сантиметър. И второ, трябва много повече сила от тази на комара, за да се пробие толкова дебела обвивка. В заключение ще кажа, че Ти-Рексът е имал направо нежна кожа, ако го сравним с анкилозавъра например.

Другата идея е твърде стара и се води на сметката на гениалния създател на Шерлок Холмс — Артър Конан Дойл. В неговата книга „Изгубеният свят“ праисторически животни и хора оцеляват до наши дни в едно плато, оградено от високи скали. Книгата е хубава, но в идеята намирам съществен недостатък. За еволюцията няколко милиона години не са малко време. Едва пет милиона години са били нужни на човека, за да извърви пътя от своята поява на планетата до съвременния си вид. Ако приемем, че съществува място, където динозаврите са могли да се запазят цели шестдесет и пет милиона години (а някои видове са изчезнали много по-отдавна!), то кой би могъл да предположи каква еволюция са претърпели тези създания? Има хипотеза, че някои от тях биха се наложили като господстващ вид и биха заприличали в много отношения на човека — ходене на два крака, превръщане на лапата в ръка с пръсти, засилване на мозъчната дейност и др. Например описаният в тази книга деинонихус (който не

бива да бъде бъркан с велосираптора, макар никъде в литературата да не открих данни за хищника, споменат от Крайтън в книгата и филма!), един от най-умните динозаври (разбира се, хищник!), е отличен кандидат за властелин на света.

И така, нито една от двете идеи не ми харесваше достатъчно, а и не исках да ги копирам сляпо. Затова се спрях на трети вариант. Не твърдя, че той е по-добър от останалите, но за мен е единствената реална възможност човек да се срещне лице в лице с динозаврите.

Може би отделих голямо място на тези огромни бозайници, но то е, защото темата наистина е странна и необичайна. Освен това твърде много са спорните моменти, а не искам да рискувам да бъда обвинен в некомпетентност по въпросите за динозаврите, без да направя опит да убедя читателите си, че не им поднасям някаква блудкава боза, която да пробутам покрай добилите невероятна популярност два филма на Спилбърг.

Време е да кажа нещо повече за бъдещите си планове. Идва ред на „Черната маска“, петата книга от колекция „Майкъл Майндкрайм“ на издателска къща „Хермес“. В нея читателят ще се сблъска със Злото, заплашващо да завладее цял град на бъдещето. И само един човек може да го спре — непознатият и тайнствен покровител на града, известен като Черната маска. Ако си запален по Супермен, Батман и Човека-паяк, то тази книга-игра ще ти поднесе едно незабравимо изживяване.

А после идва време да изпълня своя дълг към родината. Уви, това не означава, че ще напиша книга-игра по сюжет от българската история. Чисто и просто влизам в казармата, където в продължение на една година ще ме учат да козирувам, марширувам, рапортувам и ред други „полезни“ умения, без които човек не може да оцелее в съвременния свят, ако се вярва на хората с фуражки.

Разбира се, направих всичко възможно да не прекъсне издаването на колекцията. Подготвих още две книги, които ще излязат по времето, когато аз ще уча най-новите маршови стъпки и ще се отправям с бодра песен към столовата, за да видя какво са пощадили плъховете от обета. Те (книгите, а не плъховете!) трябва да поддържат огъня, докато отново стана свободен човек и получа възможност да се заловя усилено с работа.

А сега е време да те оставя насаме с динозаврите и всички удоволствия и неприятности, които те могат да причинят. Надявам се, че ще успееш да се справиш и ти пожелавам

Приятно четене и успех!

Майкъл Майндкрайм

ВЪВЕДЕНИЕ

ЛОВЕЦЪТ: Това съм аз, Ник Стоктън. Макар да съм по-известен с книгите си за природата и с ловните разкази, в това приключение взех участие единствено заради уменията си да се справям с хищници в тяхната естествена среда. Бях на двадесет и осем, когато започна историята, която се каня да разкажа, но бих искал да спомена нещо и за годините преди това.

Баща ми държеше магазин за оръжия в Солт Лейк Сити през седемдесетте и осемдесетте години. Бизнесът вървеше добре, може би защото фамилията ни беше същата като тази на звездата на баскетболния отбор на града „Юта Джаз“ — Джон Стоктън. Всъщност не съм справедлив. Баща ми беше добър търговец и си разбираше от работата.

От малък си играя с истински оръжия, а бях едва на осем, когато за първи път отидох на лов. Двамата с баща ми прекарахме един уикенд „по мъжки“, преследвайки разкошен елен из планините над града. За мен изживяването беше неповторимо, макар да не успяхме да се приближим достатъчно до животното, за да изстреляме поне по един куршум.

Десет години по-късно вече бях заклет ловец. Докато връстниците ми се отправяха към коледжите с мечти за кариера и бляскаво бъдеще, аз напуснах семейното огнище, за да отида в Йелоустоун. Там се нуждаеха от хора, които са свикнали да живеят сред природата и не се боят от диви животни и стихии. Работих две години като планински спасител, като живях в дървена хижа високо в планината. През това време на три пъти преследвах побеснели мечки гризли и участвах в няколко хайки за вълци. После всичко ми писна. Реших, че трябва да сменя обстановката и отидох в Индия.

Невероятно е, но дори и в края на двајсети век тази държава има нужда от добри ловци. Получих възможност да преследвам няколко човекоядци из северните краища на страната. Преживял съм не една или две нощи сам сред джунглата, в местност, където се разхожда

гладен тигър-човекоядец. Кожите им, както и тези на убитите гризли, пазя като скъп спомен. Към тях трябваше да прибавя и кожата на двойката леопарди-човекоядци, които преследвах повече от месец. Но когато най-сетне успях да ги застрелям, единият падна в дълбока скалиста пропаст, а другият бе нарязан на парчета от разгневена тълпа роднини на техните жертви.

След шест години в Индия отново реших да сменя обстановката и се прехвърлих в Африка, за да ловувам лъвове. Много от тези горди животни са отделени в национални паркове и за тях се полагат много грижи. Рядко е, но се случва някой „див“ лъв да побеснее и тогава единственият изход е той да бъде застрелян. Успехите в Индия допринесоха много за доброто ми име в определени среди и това ми даде възможност да застрелям три лъва в африканските джунгли.

На двадесет и седем години за пръв път започнах да изпитвам нужда от повече пари и това ме накара да приема предложението на един кенийски сафари-клуб. Клубът притежаваше огромен резерват за лъвове и организираше лова им. Доколкото знам, дейността на работодателите ми не беше особено законна, но те печелеха достатъчно добре, за да си позволят да плащат нужните подкупи и нямаха проблеми с властите.

Моята задача беше да придружавам богати клиенти, които желяеха да прекарат няколко дни в преследване на „опасен“ лъв и накрая да имат възможност да го застрелят. Трябваше да ги охранявам в джунглите, да ги спасявам от всякакви възможни неприятности и накрая да им поднеса лъва на тепсия. Тъй като жертвите винаги бяха стари и „обработени“ животни, не ми беше особено трудно да се справям със задачата си. Получавах по пет хиляди долара за всеки успешен лов, а за един месец имах поне по двама клиенти, така че работата беше направо мечта.

Въпреки това обмислях да напусна, защото целият лов беше една голяма пародия и всеки път се чувствах унижен да участвам в слаба пиеса, разигравана за богат наивник, който плащаше по двеста хиляди долара за удоволствието да се нарече „ловец на лъвове“. И тъкмо тогава в клуба дойдоха хората от „ТехноАрт“ с предложение, което ме накара да забравя всичко друго и да се впусна в най-рискованото начинание в живота си.

ПАЛЕОНТОЛОЖКАТА: Най-прекрасното създание от света на науката бе избрало да се погребее сред купища кости на древни животни. Казваше се Рита Хагард и беше побъркана на тема динозаври. Знаеше всичко възможно за тези създания, имаше по няколко хипотези за всяко от тях и се чувстваше истински щастлива, само когато правеше нещо, свързано с праисторическите чудовища.

Рита взе участие в приключението, защото нищо, свързано с динозаврите, не беше тайна за нея. Тя трябваше да обогати експедицията ни с необятните си знания за тези същества. Длъжен съм да кажа, че се справи отлично със своята задача.

ЖУРНАЛИСТЪТ: Тимъти Райън, известен още като Жилото Тим, водеше най-гледаното в Съединените щати телевизионно шоу с участие на знаменитости от различни области на живота. Рейтингът му беше по-висок от този на Джей Лено и Лари Кинг, а мнението му се приемаше за неоспорима истина от поне сто милиона американци. Именно изключителното му влияние върху общественото мнение беше накарало момчетата от „ТехноАрт“ да го привлекат в отбора.

Тим беше поносим, когато се намираще в добро настроение, и отвратителен, когато нещо не ставаше според очакванията му. Гледаше на себе си като на звезда и смяташе, че светът се върти около него. Никога не успях да го харесам истински — за разлика от Рита, която ми допадна веднага, но това не беше причина да не рискувам живота си, за да го спася от неприятности.

ПРИКЛЮЧЕНИЕТО: Името на играта беше „ОЦЕЛЯВАНЕ“. Аз бях Силният, Рита — Знаещата, а Тим — Товарът. Тримата заедно трябваше да преинем през много опасности, за да изпълним договора си с „ТехноАрт“ и да заслужим тлъстите хонорари.

Отиди на [Правила за игра](#).

ПРАВИЛА ЗА ИГРА

Първото и най-важно правило в тази игра е да спазваш точно указанията в края на всеки прочетен от теб епизод. Те са отпечатани в курсив, за да се различават от литературния текст на епизода.

В края на книгата ще намериш дневник. Той се състои само от две таблици. Разгледай ги добре, защото те също ще са ти нужни за играта. В началото няма да записваш нищо в тях, но с течение на времето дневникът постепенно ще се запълва.

Понякога в текста ще получаваш указания да запишеш някоя дума в таблицата „**Кодови думи**“ или да провериш дали вече не си записал определена кодова дума. От това ще зависи съдбата на героите ти. Не се стреми да проумяваш смисъла на записваните от теб кодови думи. Те помагат на автора да „отгатне“ какво си правил до момента и да определи бъдещето ти. Не е казано, че кодовата дума „смърт“ е непременно лоша, както и „роза“ не е гарантирано добра.

В таблицата „**Резултати**“ ще отбелязваш точките си за **престиж** и **удоволствие**. Те няма да влияят върху съдбата на участниците в експедицията, а са сложени само за твое улеснение — чрез тях лесно ще можеш да оцениш колко добра е била играта ти.

Точки **престиж** ще печелиш всеки път, когато направиш правилен — разбирай „разумен“ — избор. Но невинаги правилното действие е най-приятното, а понякога от много разум започва да боли глава. Затова някои твои своеволни постъпки ще бъдат награждавани с точки **удоволствие**.

Сигурно вече си забелязал, че в тази книга няма таблица за посочване на случайни числа. Това е така, защото в книгата няма нищо случайно. Победителят може гордо да каже, че дължи успеха си единствено на своите способности!

В края на книгата ще намериш материала „**За амбициозните играчи**“. От него ще разбереш как да определиш дали си играл добре или има още какво да се желае.

Ако все още има нещо неясно по правилата за игра, не се притеснявай. Просто започни играта и ще видиш, че всичко е лесно, отколкото изглежда. Трябва ти само малко смелост!

Отиди на [1](#).

Кодови

думи

.....

Резултати

Престиж	Удоволствие
...	...

ЕПІЗОДИ

1

Годината беше хиляда деветстотин деветдесет и девета. Аз работех в онзи баровски сафари-клуб „Истинско приключение“ и прекарвах свободните си дни в една колиба наред резервата, който беше собственост на клуба.

Бях зает не повече от две седмици в месеца, а през останалото време се разхождах из резервата и се наслаждавах на дивата природа на Африка. Някаква особеност на кръвта ми ме закриляше от дребните и досадни насекоми, затова можех да си позволя да ходя само по памучна тениска и кожено елече над нея. Дори нощем нямах проблем с комарите.

Кожена шапка с периферия ме пазеше от капризите на слънцето. По стар ловен навик ходех навсякъде с пушката си — едрокалибрен уинчестър, макар да знаех, че в резервата няма опасни животни. Лъвовете населяваха отделни и оградени пространства и само определените за ловуване от тях се пускаха на свобода из резервата.

Ако се разхождах из девствена джунгла, нямаше да бъда толкова безгрижен. Там опасностите дебнат отвсякъде. Разярен носорог или хипопотам може да бъде не по-малко смъртоносен от лъва, а същото се отнася и за слоновете. И това са само част от опасните обитатели на африканската джунгла. Но в резервата човек трябваше да внимава единствено със змиите, а аз познавах отлично навиците на тези влечуги.

Май пропуснах да спомена крокодилите. Те бяха голямата атракция. Клиентите пощуряваха от радост при вида им и смятаха, че извършват кой знае какъв подвиг, разхождайки се край припичащите се гигантски влечуги. Всъщност крокодилите бяха не по-опасни от антилопите и другите красиви животни в резервата. Те не проявяваха ни най-малък интерес към хората, стигаше им да ловуват антилопи гну, когато стадата идваха край реката на водопой.

Времето в резервата минаваше бавно и скучно. Бях започнал да мисля, че е настъпил моментът да зарежа и Африка, въпреки добрата заплата, която получавах в клуба. Но винаги нещо се случваше, точно

преди да успея да взема сериозното решение, и аз отлагах напускането си за по-нататък.

В деня, когато започна историята за Острова на динозаврите, аз седях край реката и наблюдавах с безразличие как два крокодила се прокрадват към пиещите вода антилопи. Тук е мястото да спомена, че никъде по света не съм срещал по-глупави животни от антилопите гну. В продължение на стотици години те не са успели да се научат как да се пазят от крокодили, докато пият вода. Всеки ден поне четири-пет от тях ставаха жертва на дебнещите в реката хищници, но въпреки това стадото бързо забравяше смъртта им и отново се приближаваше до водата, за да утоли жаждата си.

Прокраждането на крокодилите отдавна вече не ми доставяше удоволствие. Те използваша един и същ изтърган номер — преструваха се на плаващи по течението дървета и с незабележими тласъци на предните и задните лапи се приближаваха до пиещите вода антилопи. Хищниците бяха изкусни ловци и притежаваха нужното търпение, за да не се издадат с прибързана атака. Те изчакваха да се приближат на по-малко от метър от жертвата си. Тогава водата избухваше в пръски и едрото тяло на някой крокодил се изстрелваше напред. Зъбатата му паст захапваше врата или бута на жертвата и я повличаше навътре към реката. Там крокодилът започваше да се върти като пумпал, карайки и жертвата да извършва същото движение. По този начин антилопата се задушаваше и преставаше да оказва съпротива. Едва тогава крокодилът започваше да я яде.

Другите гну побягваха в мига, когато крокодилът се появеше от водата. Незапознат с безкрайната им тъпота човек, би си помислил, че те дълго време няма да се завърнат на зловещото място. Само че всъщност става точно обратното. Стадото пробягва няколко десетки метра, след това спира и започва да хвърля жадни погледи към реката. По някое време, не повече от пет минути след атаката на крокодила, първата гну се насочва към реката. Останалите я последват. Отначало те са предпазливи, оглеждат се и дълго се колебаят дали да се наведат да пият. Но явно мирисът на водата ги омайва и първите животни свеждат глава към водата.

Тогава друг крокодил, който не е успял да се пребори за част от вече убитата антилопа, се приближава до стадото, преструвайки се на плаващ дънер. И историята се повтаря, докато и последният крокодил,

живеещ край реката, не си получи обедата или вечерята. Тогава оцелелите гну получават възможност да се напият до насита.

Единият крокодил се беше приближил само на няколко метра от набелязаната антилопа, когато мобифонът, който трябваше да нося навсякъде, за да съм винаги на разположение, иззвъня. Обаждаше се Майра, която ми съобщи, че поредният клиент скоро ще бъде готов да започне лова и трябва да се появя в офиса до един час. Без особено съжаление за пропуснатата гледка аз станах от мястото си и се отправих пеш към централната сграда на клуба, която се намираше на няколко километра от реката.

Отиди на [6](#).

Клиентът ме очакваше пред сградата. Един от шофьорите на клуба го беше докарал с лъскав ландроувър. Той ме посочи и каза:

— Това е вашият водач, господин Голдсмит. Мятай се в джипа, Ник! Ще ви откарам до поляната на зебрите, а оттам ще вървите пеша по следите на лъва.

Настаних се в джипа и огледах изпитателно клиента. Гонеше четиридесетте години и се намираше в отлична форма. Не притежаваше моите мускули, но въпреки това тялото му беше добре развито. Сигурно спортуваше активно. Беше малко по-нисък от мен, с гъста прошарена коса и блеснал от възбуда поглед.

— Значи с теб ще скитаме из джунглата — рече той, стискайки ръката ми. — Надявам се, че си добър.

— Можете напълно да се доверите на способностите ми, господин Голдсмит — отвърнах аз. — Отдавна ходя на лов за опасни хищници и мога да се грижа добре за посетителите на клуба.

— Това е чудесно! — доволно кимна той. — Между другото викай ми Рон. Така ще се чувствам по-удобно.

Имаше нещо много дразнещо в начина, по който говореше с мен. Той приемаше за дадено, че струва повече от Ник Стоктън и трябва да се отнасям с него като с по-висше качество човек. Най-много от всичко мразех такива клиенти, защото се налагаше да търпя тяхната надменност в продължение на няколко дни, докато скитаме из джунглата.

Какво ще отвърнеш?

— *ще избереш хаплив отговор, с който да покажеш на клиента си, че не се смяташ за „господин никой“ — отиди на 8.*

— *ще предпочетеш благоразумно и напълно професионално да приемеш капризите на клиента — отиди на 18.*

— О-хо! — възкликнах аз. — Я да видим дали ще позная! Опитваш се да кажеш, че след толкова славни страници в биографията ми ловът на стари лъвове е черно и недостойно петно, от което трябва да се срамувам, така ли?

— Ами горе-долу това искам да кажа — кимна Майра. — Мислех те за свестен човек, за мъж с достойнство. А изведнъж откривам, че мамиш хората за пари. Не, не те обвинявам, животът си е твой и имаш право да избираш. Просто ми стана криво, като разбрах, че лъжем хората. Неприятно ми е, че и аз съм забъркана в лъжата.

— Има една малка подробност — клиентите искат да бъдат измамени! — отвърнах рязко аз. — Ако някой от тях желаше неподправено преживяване, щеше да се забие в дивата джунгла, вместо да търси услугите на клуба.

— Е, сигурно е така — съгласи се тя. — Не ми обръщай внимание!

Знаех, че ако продължа разговора, ще навляза в минирана територия. Самият аз си давах сметка, че работата ми не е особено почтена. И да я обсъждам с друг човек нямаше да е приятно преживяване.

Как ще постъпиш?

— *ще избегнеш сериозния разговор, който само би те разстроил — отиди на 13.*

— *въпреки всичко ще продължиш разговора, за да се изясните с Майра — отиди на 24.*

— Виж, Рон, в Африка през нощта става студено — казах търпеливо аз. — Не можем да загасим огъня. Вярно е, че носорозите са опасни, когато видят огън, защото се втурват да го гасят.

— Предпочитам да постудувам пред това да видя как разярен носорог се втурва към мен — настоя моят спътник. — Който плаща, той поръчва музиката, така че нека загасим този огън.

Сдържах се да не направя кисела физиономия, но вътрешно се ядосах. Клиентите бяха едни и същи — уж се доверяваха на водача си, но често настояваха на своето в ситуации, които им бяха непознати.

— Рон, може би пропуснах да спомена, че в резервата няма носорози — добавих незлобливо аз. — Колкото до крокодилите, те си имат определен район на действие, който се намира на няколко километра надолу по реката, а от други животни няма защо да се притесняваме.

— Сигурен ли си? — попита недоверчиво спътникът ми. — Е, тогава нямам нищо против огъня. Наистина застудя, така че топлината му само ме радва.

Печелиш 1 точка престиж за досещането, че носорозите са „пожарникарите“ на Африка.

Отиди на [21](#).

Слънцето вече клонеше към хоризонта, когато двамата с Рон навлязохме навътре в девствените територии на резервата. Почти през цялото време чувахме мощния рев на лъва, който преследвахме. Горкото животно беше инжектирано с някаква химическа смес, която не му даваше мира, и от опит знаех, че това състояние ще продължи още няколко часа. По този начин у клиента се създаваше впечатлението, че преследва особено опасно животно. А когато покъсно ревят замлъкнеше, щях да обясня на смаяния Рон, че животното явно е много лукаво и е предпочело да се притаи, защото е усетило преследвачите. Това бяха само част от хитрините на клуба за задоволяване желанията на клиентите за силни и едновременно с това безопасни преживявания.

В багажа ми, сред другите вещи, се намираше и мобифон, чрез който можех да се свържа с хората в централната сграда в случай на нужда. Но в рекламата на клуба специално се подчертаваше, че ловът е „максимално истински“ и клиентът се озовава сред природата, откъснат от цивилизацията и разчитащ само на способностите на водача си и на своите ловни умения.

— Дявол да го вземе, това животно наистина е побесняло! — подхвърли уж небрежно Рон, прескачайки едно повалено от буря дърво. — Трябва много да внимаваме, за да не ни изненада.

Позволих си да се усмихна снизходително, защото бях с гръб към него.

— Не се безпокой, Рон — казах. — В историята на клуба не е записан нито един нещастен случай и се кълна, че това няма да се случи, поне докато аз отговарям за клиентите.

В този миг лъвът отново раздра тишината с измъчения си рев. За мен беше ясно, че животното не е побесняло, а само дава израз на болката, която инжекцията му причиняваше. Но за несвикналото с животински звуци ухо на Рон, несъмнено ревят изглеждаше зловещ. Той стисна здраво пушката си и обходи с поглед близките храсти.

— Все още е далече от нас — успокоих го. — Делят ни поне няколко километра. Трябва да знаеш едно златно правило, Рон. Добре е, докато лъвът реве, защото така не може да те изненада. Страшното идва, когато млъкне и започне да те дебне.

Той кимна с разбиране и ние продължихме пътя си.

Сам избери на кой от посочените два епизода да отидеш (те са съвсем равностойни) — 9 или 15.

Краката са най-издръжливата част от моето тяло. Мога да вървя през трудна местност в продължение на няколко дни, без да почувствам умора. Ето защо преходът до сградата изобщо не ме затрудни и аз нахълтах в просторното фоайе с бодра крачка.

— Имаш един час до срещата с клиента — посрещна ме със студена усмивка Майра.

Тя работеше като секретарка от няколко седмици и затова не претендирах, че я познавам добре. Но обикновено се държеше много по-учтиво с мен.

— Какво ти става? — осведомих се аз. — Да не си станала с дупето нагоре?

Тя ме изгледа продължително, после присви очи и сякаш понечи да каже нещо, но бързо се отказа.

Както вече казах, ловът на лъвове в резервата не беше нищо повече от една голяма измама. Ето защо управата на клуба вземаше предпазни мерки. Всеки клиент трябваше да попълни формуляр с няколко въпроса, между които и този кой е препоръчал нашия клуб на клиента. В края на всеки лов моята задача беше да опиша подробно преживяното в рамките на няколко страници и този доклад отиваше в досието на клиента.

На пръв поглед процедурата не беше нищо повече от обикновена проява на бюрократичност. Но всъщност получената по този начин информация позволяваше да мамим много успешно клиентите. В началото на всеки лов аз трябваше да погледна досието на препоръчителя и да се опитам да предложа на клиента нещо по-различно, така че ако по-късно двамата разменят мнения, да не останат с впечатлението, че ловът на лъвове е сведен до стандартна и непрекъснато повтаряща се процедура.

Като казвам, че имах задължението да надникна в досието на препоръчителя, това съвсем не означава, че го правех винаги. Ровенето из досиетата не ми доставяше особено удоволствие, а освен това вероятността да предложа едно и също преживяване на двама клиенти,

които се познават добре и биха споделили впечатления си от клуба, не беше по-голяма от десет процента. И като връх на всичко изискването за предоставяне на разнообразни преживявания беше идея на клуба, а не изрично желание на клиентите.

Отидох с бавни крачки до бюрото на Майра и се опитах да уловя погледа ѝ. Тя упорито ме отбягваше, забила очи в дървения плот. Нещо я тормозеше и ми се искаше да разбера за какво точно става дума, защото то явно имаше връзка с мен.

Какво ще направиш?

— ще проявиш завиден професионализъм и ще прегледаш материалите за клиентите, а разговора с Майра ще оставиш за по-късно — отиди на [14](#).

— ще зарежеш досадните професионални ангажменти, които и без това не ти се виждат особено смислени, и ще се опиташ да поговориш с Майра — отиди на [19](#).

Блазнеше ме мисълта да се скатая и да използвам времето за почивка, вместо да се правя на усърден и съвестен служител. Но все пак се заех с работата. Аз съм си такъв, не обичам да бягам от задължения, за които ми плащат.

Смътно си спомнях господин Шекли, но след прочитането на досието вече бях съвсем наясно какво точно трябва да избягвам в лова с Голдсмит. Най-важно беше мястото, където щяхме да издебнем лъва. При Шекли бях избрал Лагуната, където животното отиваше да пие вода, значи за Голдсмит трябваше да намеря друго място за засада.

Звуковият сигнал на часовника ми напомни, че единият час с изтекъл. Беше време да се срещна с новия клиент.

Печелиш 2 точки престиж.

*Запиши **кодова дума** „лагуна“.*

*Отиди на **2**.*

Ако човек се е изправял поне веднъж очи в очи с някой опасен хищник и е успял да оцелее, той трудно скланя глава пред когото и да било. Аз особено мразех да търпя пренебрежителното отношение на баровците, които се мислеха за голяма работа, щом можеха да си позволят да похарчат двеста хиляди долара за удоволствието да ловуват.

— Щом повдигнахме въпроса за обръщенията, Рон — казах сериозно аз, — бих предпочел да се обръщаш към мен с „господин Стоктън“. Така и аз ще се чувствам удобно.

Той облеци очи и се втренчи неразбиращо в мен. Усетих и уплашения поглед на шофьора върху мен. Несъмнено момчето смяташе, че току-що съм направил успешен опит да загубя работата си.

— М-моля? — заекна Голдсмит, очевидно смутен от думите ми.

— Само се шегувам — засмях се аз, доволен от ефекта на ответния си удар. — Всички тук ме наричат Ник.

Голдсмит все още не можеше да се отърси от смуцението си. Явно се колебаеше дали да вдигне скандал, или да приеме моята шега с добродушна усмивка. Накрая, вероятно повлиян от внушителния ми външен вид, избра втория вариант.

— Голям шегобиец си ти, Ник — тупна ме приятелски по гърба новият ми клиент. — Няма да ни е скучно в джунглата, докато вървим по следите на този проклет лъв.

— Правя всичко, което е по силите ми, за да не разочаровам клиентите на клуба, Рон — отвърнах дружелюбно аз.

Печелиш 1 точка удоволствие.

Отиди на 5.

Политиката на клуба към клиентите изискваше да се държа с тях като с равностойни партньори, за да им вдъхвам чувството, че участват наравно с опитния ловец в приключението. Ето защо понякога нарочно избирах тежки за преминаване места и не оказвах никаква помощ на Рон, оставяйки го да се справи сам с трудностите. Разбира се, щях да сменя тактиката при първите признаци на недоволство от негова страна. Но ловът едва навлизаше в първия си ден и тренираното тяло на моя клиент понасяше натоварването без проблеми.

*Запиши **кодова дума** „слон“. След това отиди на **23**.*

Уважаеми читателю, дори няма да си дам труда да пиша литературен текст в този епизод. Вместо това ще използвам случая да ти прочета една назидателна лекция, която ще има за цел да те накара да се стегнеш.

Обърни внимание на началото на епизод 23, където много ясно е казано, че Ник Стоктън е избрал мястото за лагеруване така, че да не се притеснява от крокодили. Твоят избор ме навежда на мисълта, че четеш по-дългите епизоди по диагоналната система.

Всъщност огънят понякога наистина носи неприятности за ношуващия на открито сред африканската природа. Носорозите, които на шега биват наричани „пожарникарите на джунглата“, понякога се вбесяват от пламъците и се втурват да ги гасят, беснеейки около огнището. Именно те са животните, от които би трябвало да се опасяваш.

Отиди на епизод 16, но не увеличавай престижа си с 2 точки въпреки указанието в края на посочения епизод.

— Сигурно си чела някъде, че старите лъвове са особено опасни — казах авторитетно аз. — Това е вярно. Тези животни все още притежават завидна пъргавина и сила, а заедно с тях имат и завиден опит.

— Наистина ли?

— И знаеш ли кое е най-страшното? Нямаше да е толкова опасно, ако бях сам. Но грижата за клиента, който по правило е отчайващо неспособен да се пази, направо ме побърква. Не ми стига напрежението от това, че съм изправен срещу опасен хищник в джунглата, ами трябва да се правя на бавачка. Ако някой ден лъвът се окаже по-хитър от мен, със сигурност клиентът ще е виновен за това.

— Абсолютни глупости! — избухна Майра. — Всъщност ти защо реши да си говориш с мен? Да не би да изглеждам толкова глупава, че да вярвам на всяка опашата лъжа?

Стана ми неудобно, защото тя беше права. Опитвах се да пробутам ловджийски приказки, в които нямаше капка истина.

— Съжалявам — казах. — Май те обърках с клиентите. На тях обикновено държа такива високопарни речи, за да ги убедя, че участват в действително приключение.

— Не ме интересува дали съжаляваш — отрязва ме тя. — А сега ще те помоля да се разкараш отгук, вече достатъчно ме засегна!

Точно в този момент звуковият сигнал на часовника ми напомни, че е дошло време да се срещна с клиента.

— Знаеш ли — казах на тръгване, — можем да продължим разговора си, като се върна от лова.

— Едва ли — поклати глава Майра. — Май си казахме всичко.

Разбира се, тя беше права.

Отиди на 2.

— Ако искаш, можем да се сменяме — предложи неуверено Рон.
— Все пак сме братя по оръжие, нали? Само кажи и ще си поделим дежурството за огъня.

Изкушавах се да приема предложението му, само за да видя каква физиономия ще направи. Очевидно не му се искаше да се лишава от нощния сън и правеше предложението от куртоазия. Но аз следвах твърдо политиката на фирмата, а тя изискваше да съм като бавачка за клиентите.

— Така или иначе няма да мигна цяла нощ — отклоних предложението му аз. — Спи спокойно.

Той реши да не настоява повече. Скоро чух равномерното му дишане, което показваше, че сънят бързо го е навестил.

Печелиш 3 точки престиж заради това, че се съобрази с политиката на фирмата.

Отиди на [25](#).

Не обичам да обсъждам проблемите си с други хора, нито пък те да споделят своите проблеми с мен. Майра сигурно наистина беше раздвоена между добрата заплата и необходимостта да лъже в работата си. Но аз не бях психоаналитик и едва ли можех да ѝ бъда полезен с нещо. Решението си беше нейно и не виждах защо трябва да бъда замесен в него.

— Гледай по-бодро на живота! — насърчих я аз, ставайки от стола. — И се научи да бъдеш по-корава. Няма нужда да се измъчваш заради хора, които са неприлично богати и едновременно с това досадно глупави. Направо си е редно част от парите им да отидат в твоята сметка!

Тя кимна разсеяно, но беше ясно, че думите ми минават покрай ушите ѝ. Доколкото познавах Майра, тя беше сериозно момиче и човек не можеше да разсее притесненията ѝ с общи приказки.

Звуковият сигнал на часовника ми напомни, че е дошло време да се срещна с клиента.

— Знаеш ли — казах на тръгване, — можем да продължим разговора си, като се върна от лова, ако още си тук.

— Едва ли — поклати глава Майра. — Май си казахме всичко. Разбира се, тя беше права.

Печелиш 1 точка удоволствие за мъдрото решение да не драматизираш положението.

Отиди на 2.

Макар и минимална, възможността за провал съществуваше, а аз не исках да рискувам работата си в резервата, преди да съм напълно сигурен, че желая да напусна.

— Греша ли или наистина си ми сърдита? — попитах Майра.

Тя само вдигна рамене, но отново не ме погледна. Значи работата беше сериозна.

— Слушай, сега наистина нямам време за разговори — казах аз. — Но като се върна от лова, държа да поговорим. Нямам представа какво съм направил, за да ми се разсърдиш, но държа нещата да се изяснят. Става ли?

Майра кимна сдържано, все така забила поглед в бюрото.

Нямаше какво повече да правя при нея, затова отидох в стаята, където държахме досиетата и формулярите. Те заемаха няколко чекмеджета и трябваше доста да се поровя, за да открия нужните ми документи.

Името на моя клиент беше Роналд Голдсмит. Той беше потърсил услугите на клуба по съвет на друг наш клиент, Гордън Шекли. Другите данни от формуляра на Голдсмит не бяха важни, затова не им обърнах внимание.

Погледнах часовника си — оставаха само петнайсетина минути до срещата с клиента.

Печелиш 1 точка престиж, която трябва да запишеш в дневника.

Как смяташ да оползотвориш времето до срещата с Голдсмит?

— ще прегледаш досието на Шекли — отиди на 7.

— ще си починеш — отиди на 20.

Политиката на клуба към клиентите изискваше от мен да се отнасям с тях като с писани яйца. Повечето от богатшите бяха свикнали да спортуват, но това почти не им помагаше в дивата природа на Африка, където калените им от скуош и тенис тела бързо се поддаваха на умората. Ето защо гледах да избирам лесен маршрут през джунглата и да помагам на Рон да се справя с трудностите по пътя.

Хвърлях по някой и друг поглед към спътника си, когато бях сигурен, че не ме гледа, за да разбере как се справя. Тренираното му тяло не даваше признаци на умора и в крайна сметка така трябваше да бъде, защото ловът едва навлизаше в първия си ден.

*Запиши **кодова дума** „кон“. След това отиди на **23**.*

— Виж, Рон, в Африка през нощта става студено — казах търпеливо аз. — Не можем да загасим огъня. Вярно е, че носорозите са опасни, когато видят огън, защото се втурват да го гасят...

— Предпочитам да постудувам пред това да видя как разярен носорог се втурва към мен — прекъсна ме властно моят спътник. — Който плаща, той поръчва музиката, така че нека загасим този проклет огън.

Сдържах се да не направя кисела физиономия, но вътрешно се вбесих. Клиентите бяха едни и същи — уж се доверяваха на водача си, но често настояваха на своето в ситуации, които им бяха непознати.

— Рон, ако не беше избързал да ме прекъснеш, щях да ти кажа, че в резервата няма носорози — добавих търпеливо аз. — Колкото до крокодилите, те си имат определен район на действие, който се намира на няколко километра надолу по реката, а от други животни няма защо да се притесняваме.

— Сигурен ли си? — попита недоверчиво спътникът ми. — Е, тогава нямам нищо против огъня. Наистина застудя, така че топлината му само ме радва.

Печелиш 2 точки престиж.

Отиди на [21](#).

— Съгласен съм — кимна Рон. — В договора ми пишеше, че ще участвам в лова като равностоен партньор на ловеца, а не като порцеланова кукла. Трябва да поема наравно с теб задълженията и нощното дежурство е едно от тях.

Много добре знаех, че спътникът ми е очаквал да предложи поделение на нощното дежурство, защото такава беше политиката на клуба — да накара клиентите да вярват, че участват истински в лова.

Печелиш 1 точка удоволствие заради това, че ще поспиш до един в полунощ.

Печелиш 1 точка престиж заради това, че си спомни каква е политиката на компанията спрямо клиентите.

Отиди на [25](#).

По време на работата в клуба се бях сблъсквал с различни хора. Едни държаха да се обръщам почтително към тях, за да не забравя, че са с по-висше положение от мен. Други, към тях спадаше и новият ми клиент, обичаха да се държат великодушно и снизходително с хората, които ги обслужват.

Висок съм метър и осемдесет и изглеждам внушително с добре развитата си мускулатура и загорялото лице. Приличам на мъжагите от приключенските филми и може би това караше хора като Голдсмит да се държат свойски с мен. По този начин те се залъгваха, че имат моето уважение.

— Добре, Рон — казах аз. — А ти ме наричай Ник.

— Разбира се — отвърна той. — Щом ще скитаме заедно и ще си пазим гърбовете, няма място за условности. Виж, аз не съм никакъв надут пуяк и искам да си прекарам добре.

— Правя всичко, което е по силите ми, за да не разочаровам клиентите на клуба, Рон — отвърнах аз. — И моите работодатели смятат, че се справям отлично. Уверявам те, че ти предстои незабравимо изживяване.

Той се ухили доволно. Разбрах, че съм налучкал верния тон.

Печелиш 1 точка престиж.

Отиди на 5.

Тъй като не държах особено много на това да запазя работата си в клуба, реших да не се престарavam. Щях да преживея някак си евентуалното уволнение, ако клиентът останеше недоволен от услугите ми. Но лошото настроение на Майра направо ми бъркаше в здравето и затова се заех с разрешаването на този въпрос.

Придърпах един стол и се настаних срещу нея. Тя ме погледна учудено и аз не пропуснах момента да ѝ пусна една чаровна усмивка. Майра се нацупи, но в погледа ѝ забелязах задоволство.

— Казвай сега какво има? — започнах аз.

— Нямах време да си приказваш с мен — рече тя. — Трябва да прегледаш документите на клиента.

— Пука ми за клиента! — махнах с ръка аз. — Сърцето ми се къса, когато видя някое хубаво момиче да ми се цупи, а на всичкото отгоре и представа си нямам защо ми се сърдиш.

— Наистина ли?

— Виждаш ли някаква друга причина да си говоря с теб, излагайки се на риска да бъда уволнен за неизпълнение на служебните си задължения?

Нямаше как да пренебрегне този аргумент.

— Разбрах, че ще водиш клиента на лов за лъвове — каза тя.

Може би забравих да спомена, че клубът предлагаше и други услуги (излети по време, когато из резервата нямаше пуснат на свобода лъв), а Майра беше съвсем нова служителка и все още нямаше представа за пълната гама от развлечения, които устройвахме в резервата. Помислих си, че сигурно се тревожи за мен.

Ами да, тя беше симпатично младо момиче, а и аз не бях за изхвърляне. Реших, че си пада по мен и затова се страхува да не ми се случи нещо.

— Водил съм много клиенти на лов за лъвове — отвърнах небрежно аз. — Фасулска работа, ако трябва да я сравня с преследването на тигри-човекоядци в индийската джунгла. Знаеш ли, че съм се занимавал и с това?

— Научих много за теб от молбата ти за постъпване на работа в клуба и от характеристиката, приложена към нея — отвърна тя. — Знам за мечките гризли в Йелоустоун, както и за тигрите и леопардите. Но сега ще се впуснеш по следите на един стар лъв. Не те ли притеснява това?

Печелиш 2 точки удоволствие за храброто си решение да пренебрегнеш своите служебни задължения в полза на душевния комфорт!

Какво ще отговориш?

— лъвът и бездруго ще умре, така че каква е разликата дали ще умре от куршум или от старост — отиди на **3**.

— ловът никога не е лесен, а старите лъвове никак не са за подценяване, но Ник Стоктън е от стара коза яре и не трепва пред опасностите — отиди на **11**.

Оставих формуляра на Голдсмит на мястото му и заряхах ровенето в други документи. И без това не смятах да продължавам дълго време да работя в клуба. Ако случайно нещо се провалеше, щяха да ме уволнят и по този начин напускането ми само щеше да се ускори. Голяма работа!

Почивката ми беше прекъсната от звуковия сигнал на часовника, който ми съобщаваше, че е дошло време да се срещна с новия си клиент.

Печелиш 1 точка удоволствие.

Отиди на [2](#).

Мракът падна бързо и умората от дългия преход налегна спътника ми, който не беше свикнал да скита из джунглата.

— Време е за сън — обяви Рон. — Какво ще правим с огъня?

Не успях да разбера въпроса му, затова той допълни:

— Ами нали някой трябва да го наглежда през нощта, а и да пази от животни.

Рон е прав, ти трябва да дадеш някакво предложение!

— *ти сам ще наглеждаш огъня, това ти влиза в задълженията, а той нека си спи спокойно — отиди на [37](#).*

— *двамата ще се редувате на смени да наглеждате огъня и, разбира се, това ще отнеме част от съня ви — отиди на [44](#).*

— Много хубаво, че се правиш на мъж — рече недоволно Рон, — но по договор двамата с теб трябваше да поделяме по равно трудностите на лова. Да не мислиш, че съм порцеланова кукла, която трябва да пазиш?

— Виж, не исках да те подценявам — опитах да смекча гнева му аз. — Свикнал съм да не спя по няколко нощи поред, това ми е навик от времето, когато преследвах тигри-човекоядци из индийските джунгли.

— Това вече го чух — махна нервно с ръка той. — Настоявам да си поделим дежурството и точка!

Съгласих се да поеме грижата за огъня до един часа след полунощ и тогава да ме събуди.

Печелиш 1 точка престиж за благородния опит да отмениш клиента си от едно неприятно задължение.

Отиди на [25](#).

Познавах отлично целия район на резервата и затова преди смрачаване отведох Рон на едно живописно място край реката, където нямаше опасност да се натъкнем на крокодили. Оставих го да приготви спалния си чувал, а аз през това време улових две риби и ги опекох по всички правила на готварското изкуство.

— Ммм, страхотна вкусотия! — рече Рон, облизвайки пръстите си. — Можеш ли да повярваш, че в нито един баровски ресторант не съм ял такъв деликатес. А пък аз много съм ходил, да знаеш...

Оставих го да се хвали, описвайки градовете, в които е пребивавал, и невъзможно скъпите ресторанти, които е посещавал. От време на време издавах по някое възклицание, колкото да покажа, че съм поразен от местата, където е бил.

— Я, сега се сетих нещо! — плесна се по челото Рон. — Седим си тук край огъня, значи, и си приказваме сладко. Ами ако пламъците привлекат някое опасно животно и то ни нападне? Я хипопотам се вбеси, я носорог реши да ни бодне на носа си, или пък някой крокодил пропълзи тихо!

Може би е по-разумно да загасим огъня, а?

Какво мислиш по въпроса?

— носорозите са опасни и трябва да внимавате за тях — отиди на [4](#).

— крокодилите са единствената опасност, за която трябва да внимавате — отиди на [10](#).

— няма от какво да се притеснявате, огънят не е опасен — отиди на [16](#).

— Не, ти си свъстно момиче и не мога да оставя разговора по средата — казах аз. — Ако правилно разбирам ситуацията, ти не обвиняваш мен, а по-скоро се тормозиш заради самата себе си. Не ти харесва да гледаш клиентите в очите и да слушаш хвалбите им след лова, а вътрешно да ги мислиш за глупаци и да се опитваш да скриеш презрението си към тях. Така ли е?

— Сигурно ще напусна тази работа — тихо рече Майра. — Боя се, че от мен няма да излезе лъжкия. Вярно, заплащането е добро, но аз не съм от хората, които правят компромиси. Мислех, че и ти не си от тях, затова се чудя защо продължаваш да работиш в клуба.

— Вече ти казах защо не изпитвам угризения на съвестта по отношение на клиентите — отговорих аз. — Не ме вълнува и съдбата на старите лъвове. Трябват ми пари, а тук заплащането е добро. Но ако

трябва да съм честен, аз също мисля да напусна. Човек, който е ловувал в джунглата, трудно се примирява с тази пародия на сафари, която предлагаме на богатшите. Животът сред дивата природа и борбата с хищниците ме научи да уважавам и ценя истинското, а тук всичко е фалш.

— Хайде да напуснем още сега! — предложи въодушевено Майра. — Просто ще си вземем шапките и ще си намерим друга работа.

— Е, тази няма да стане — отвърнах аз. — Не си падам по прибързаните работи.

— Жалко! — рече Майра. — Щеше да е романтично!

Звуковият сигнал на часовника ми ме подсети, че е дошло време да се срещна с клиента.

— Знаеш ли — казах на тръгване, — можем да продължим разговора си, като се върна от лова, ако още работиш тук.

— Едва ли — поклати глава Майра. — Май си казахме всичко.

Разбира се, тя беше права.

Печелиш 1 точка престиж за мъжкото решение да не бягаш от проблема.

Отиди на [2](#).

Цели три дни скитахме с Рон из джунглата, преследвайки лъва. Животното надаваше откъслечни резове, по които се ориентирах за положението му. Стремях се да отведа Рон по-далече от лъва, за да му дам възможност да изживее тръпката на преследването. Преструвах се, че откривам пресни следи и го повеждах към живописни местности, които трябваше да го оставят с приятно впечатление от лова.

На четвъртия ден търпението на моя спътник достигна най-ниската си точка и той все по-язвително започна да ме подпитва дали най-сетне няма да откроя начин да се приближим достатъчно до лъва, за да може да стреля по него. Това беше сигнал, че трябва да сложа край на лова, като отведа Рон при лъва и му дам възможност да застреля животното от засада.

Местата, където със сигурност щяхме да открием лъва, бяха две. Едното беше край малко езеро в центъра на резервата, носещо живописното име Лагуната. Там животното щеше да дойде да пие вода. Другото място беше обширна поляна, насред която растеше огромно дърво. Наричах го Самотника и по някаква незнаяна причина то привличаше лъвовете. Те отиваха под сянката му, когато искаха да си починат.

Къде ще отведеш Рон?

— край Лагуната — отиди на **30**.

— при Самотника — отиди на **38**.

— Добре — реши най-сетне той. — Да направим засада край езерото. Онази горичка ми се струва удобна за целта.

Проследих протегнатата му ръка и с изумление открих, че сочи точно към мястото, откъдето излизаха следите на лъва. Рон искаше да застанем на такова място, че лъвът да се появи зад гърбовете ни. Търпеливо му обясних къде откривам грешка в плана му.

— Хм, май си прав — неохотно се съгласи той. — Тогава ти предложи нещо.

Прикрихме се зад едни скали, които стърчаха сред равнината. Наоколо беше голо и лъвът не можеше да се промъкне незабелязан до нас. От друга страна, скалите отлично щяха да ни скрият от погледа му, докато навлезе в обсега на нашите пушки.

Изчакахме един час в засада и Рон започна да става нетърпелив. Тъй като предпочитам да издебнем лъва на друго място, за да може Рон да разказва на приятелите си съвсем различна ловна история от тази на своя приятел, аз предложих да зарежем Лагуната и да потърсим лъва другаде. Спътникът ми се съгласи бързо с това решение и аз го поведох към Самотника.

Отиди на [45](#).

— Хм, значи това е Лагуната — поглади брадичката си Рон. — Чувал съм за нея от един приятел.

Мина ми през ума, че със сигурност онзи, който му е препоръчал услугите на клуба, е човекът, от когото Рон е научил за Лагуната.

— Това ли е мястото, където ще издебнем лъва? — осведоми се скептично спътникът ми.

— Поне можем да си опитаме късмета край водата — отвърнах аз. — Ако съдя по следите, нищо чудно да имаме късмет да стреляме по лъва още днес.

— Странно — рече Рон. — И приятелят ми е стрелял по лъва край Лагуната. Като се замисля, звучи ми логично лъвът да идва тук всеки ден, за да пие вода. И се питам защо ли трябваше да скитахме толкова дни из джунглата, когато можехме веднага да дойдем тук и да му устроим засада?

В тона на клиента се долавяше раздражение и неприкрито обвинение в измама. Трябваше да измисля нещо, и то бързо, ако исках да изляза с чест от положението.

Виж таблицата „Кодови думи“.

Ако имаш кодова дума „лагуна“, отиди на [47](#).

В противен случай отиди на [35](#).

Половината от изкуството на лова на хищници се състои в умението да чакаш в засада, без да губиш концентрация. Някои непредпазливи ловци стават припрени и издават присъствието си с прибързани движения. Други се разсейват и твърде късно забелязват появата на хищника.

Аз бях твърде опитен, за да допусна, която и да е от тези две основни грешки. Съумях да вгълпя и на Рон, че трябва да бъде много бдителен и затова приближаването на лъва не ни изненада.

Ято птички изхвъркна с шумно цвърчене от горичката, която се намираще от другата страна на поляната. Това беше сигурен знак, че някакво едро животно се приближава към Самотника. Докоснах леко Рон по рамото и му посочих птичките. За щастие, беше достатъчно светло и моят клиент щеше да получи възможност да стреля по лъва.

— Идва — прошепнах. — Готов ли си?

Той кимна развълнувано и вдигна пушката си.

Скоро движението на върха на едно растение ни подсказа, че лъвът приближава. Деляха ни секунди от неговата поява на поляната.

— Не прибързвай с изстрела — посъветвах спътника си. — Изчакай го да се приближи поне на половината разстояние до дървото. Така ще имаш време и за втори изстрел, ако с първия не го повалиш.

Той мълчаливо прие съвета ми.

Изминаха още няколко секунди и ето че растителността в другия край на поляната се разтвори, за да пропусне лъва. Той излезе на поляната, озърна се и нададе мощен рев. Усетих как Рон се напрегна. Пушката му леко помръдна, за да проследи лъва, когато той се отправи към дървото. Само след няколко секунди поредният лов щеше да приключи.

Обратът дойде внезапно и изненада всички. Отначало шумът беше далечен и тих, но бързо се усили и скоро проглуши ушите ни. Някакъв хеликоптер прелетя над главите ни, носейки се само на десетина метра над земята, и отмина в посока към сградата на клуба.

Лъвът трепна, застина за миг, после бързо се шмугна в гората, изплашен от необичайния шум и прелетялата над поляната „гигантска птица“.

Отиди на [31](#).

— Хм, май не си спомням в договора с клуба да пишеше, че трябва да минавам през изпитания от сорта на недоспиване — изсумтя недоволно Рон. — Хич не съм свикнал да се лишавам от сън, така да знаеш.

Той беше прав. Политиката на клуба изискваше от мен да се отнасям с клиентите като бавачка и да ги предпазвам от негодите на истинския лов. В това се включваше и задължението да поема нощните дежурства.

— Добре, тогава аз ще имам грижа да наглеждам огъня — казах. — Не е проблем.

— Така те искам — ухили се доволно спътникът ми. — Е, май ми се доспа. Приятно будване!

Скоро долових равномерното му дишане, което показваше, че бързо е попаднал в прегръдката на съня.

Отиди на [25](#).

Отново влязох в ролята си на вещ следотърсач и скоро двамата с Рон се озовахме край езерото.

— Това е Лагуната — обясних аз. — Следите водят насам.

— Лагуната? — учуди се Рон. — И кой е нарекъл тази местност така?

— Името е много старо, още от времето на основаване на резервата — отвърнах аз.

— Не ще да е бил много умен онзи, комуто е хрумнало да нарече езерото лагуна — отбеляза хапливо спътникът ми. — Ама няма защо да се чудя, че никой не е забелязал грешката му. Сигурно и ти нямаш понятие какво е лагуна! Разбирам, че името звучи примамливо и около него има някаква романтика, ама човек трябва да има географска култура поне колкото да знае, че наред Африка не може да съществува лагуна!

Отлично знаех, както и всеки друг служител в клуба, че езерото не е никаква лагуна. Знанията ми по география със сигурност превъзхождаха тези на Рон, макар да няхах намерение да му изтъквам превъзходството си в тази област. Все пак трябваше да му отговоря.

Какъв подход ще избереш?

— направо ще му заявиш, че в резервата не работят глупаци и за името на езерото си има основателна причина — отиди на [34](#).

— ще признаеш невежеството на управата и служителите в резервата и ще се опитаеш да обясниш защо все пак са дали такава име на езерото — отиди на [43](#).

Рон свали пушката си и погледна намусено към мен. Последва цветиста ругатня, с която той изразяваше мнението си за управата на клуба и отношението ѝ към клиентите. На негово място сигурно и аз бих постъпил по същия начин.

Нямах представа откъде се е появил този хеликоптер, затова само свих рамене. Бях не по-малко ядосан от клиента си заради проваления лов и се чудех какви ли ще са последствията.

Дали ловът щеше да бъде прекъснат? Но тогава трябваше да върнат парите на клиента и сигурно аз щях да бъда лишен от наградата си. А може би инцидентът беше нелепа случайност и от управата щяха да наредят да продължим.

Носех в багажа си мобифон, чийто обхват ми позволяваше да се свързвам с клуба от всяка точка на резервата. Не бях съобщил на Рон за тази връзка с цивилизацията и затова се замислих дали не трябва да се отдалеча, за да говоря тайно с някого от управата.

*Ако решиш да проведеш тайно разговора с управата, отиди на **39**. В противен случай отиди на **51**(длъжен съм да те предупредя, че излишната предпазливост се наказва също толкова строго, както и нехайността).*

Хеликоптерът беше кацнал по средата на пътя, така че се наложи да изминем пеша последните сто метра. След скандалното появяване в резервата тази постъпка на пилота не ме учуди особено.

Нахълтах пръв във фоайето на централната сграда на клуба. Хвърлих бегъл подпитващ поглед към Майра, която също с очи ме насочи към кабинета на шефа. Влязох вътре със замах и се огледах за неканените посетители. Не видях никого от тях.

С какво ще започнеш разговора с шефа на клуба?

— с надеждата, че гадните типове от хеликоптера ще си получат заслуженото — отиди на [40](#).

— с надеждата, че пристигането на този хеликоптер е било по достатъчно сериозен повод, за да провали един толкова грижливо подготвян лов — отиди на [48](#).

— Всеки успешно завършил лов ми се заплаща — прямо отвърнах аз. — За този сигурно няма да получа пукната пара. Може би възнаграждението ми ще ви се стори смешно, но за мен го е достатъчно голямо, за да се вбеся, когато го изгубя.

— Напълно ви разбирам — каза мъжът. — Обещавам, че сумата ще ви бъде възстановена, независимо от изхода на преговорите, които ни предстоят. Това оправя ли нещата?

Нямаше как да отговоря по друг начин, затова кимнах утвърдително и зачаках предложението на загадъчния тип.

Печелиш 1 точка престиж за откровеността.

Отиди на [49](#).

— Много добре знам, че лагуни има само край моретата и океаните — отвърнах рязко аз. — И можеш да бъдеш уверен, че всеки служител в клуба знае достатъчно география, за да не направи такава груба грешка. Има си основателна причина езерото да носи това име. То му е дадено от детето на първия собственик на резервата, което обичало пиратските истории. В знак на уважение към основателя на резервата и неговите потомци и до днес служителите на резервата използват това име. Сега разбираш, че не сме глупави, нали, Рон?

Той само изръмжа. Явно не му беше много приятно да установи, че напразно е правил саркастични забележки.

Печелиш 1 точка удоволствие за смелото си държане.

Отиди на [27](#).

Проклинах се наум, че ме домързя да проверя формуляра на Рон и оттам да надзърна в досието на човека, който му беше препоръчал услугите на клуба. Така щях да знам, че не бива да водя спътника си край Лагуната. Но станалото — станало, трябваше бързо да намеря начин да се измъкна.

— Виж, Рон, Лагуната не е единственото място, където лъвът може да отиде, за да пие вода — отвърнах спокойно аз, изричайки опашата лъжа. — Из резервата има още няколко водоизточника и просто е съвпадение, че следите на преследваното от нас животно водят до езерото, край което твоят приятел е стрелял по лъв. Не ти казах, че лъвът със сигурност ще дойде тук, нали? Казах, че може и да дойде, щом веднъж е идвал. Но няма да се учудя, ако дълго време не се появи наоколо. Животните са непредсказуеми, особено хищниците.

— Хм, може и да си прав — отвърна той. — Не знаех, че има и други места, където може да пие вода.

— Е, какво решаваш? Ще направим ли засадата тук или ще продължим по следите?

Рон се поколеба.

Намали престижа си с 1 точка.

Отиди на [26](#).

— О, наистина съм очарован от това предложение! — искрено казах аз. — Надявам се, че става дума за почтен бизнес.

— Добре, щом се договорихме за сумата, време е да пристъпим към същината на въпроса — въздъхна мъжът. — И, разбира се, предлаганата работа е напълно законна.

Отиди на [53](#).

— Не се притеснявай за това — отвърнах аз. — Свикнал съм да бъдувам по време на лов и мога да изкарам няколко нощи, без да спя. Това ми е навик от времето, когато скитах из индийските джунгли да ловя тигри-човекоядци.

Виж таблицата „Кодови думи“.

*Ако имаш кодова дума „кон“, отиди на **12**.*

*Ако имаш кодова дума „слон“, отиди на **22**.*

Влязох в ролята си на вещ следотърсач и поведох Рон към Самотника, където рано или късно лъвът щеше да се появи. От мен се искаше само да избира подходящо място за засада, а това не беше много трудна задача за опитен ловец като мен.

Отиди на [45](#).

С няколко думи успокоих спътника си и го накарах да повярва, че отивам да проследя дирите на животното, за да разбера дали има смисъл да го чакаме край Самотника. След това се отдалечих достатъчно, за да не може Рон да ме види или чуе и бързо набрах номера на управата. Попаднах на Майра.

— Какво става при вас, по дяволите? — просъсках аз. — Някакъв скапан хеликоптер ми провали лова, тъкмо преди онзи тъпак да застреля животното. Знаеш ли нещо по въпроса?

— Изчакай за момент — каза тя и след повече от минута се включи отново, за да ми нареди веднага да се върна в базата.

— По дяволите, ловът пропада, а това означава, че никой няма да ми плати за загубените дни!

— Не искай от мен да ти съчувствам — хладно отсече Майра. — Между другото шефът каза, че онези типове с хеликоптера търсели теб. Така че няма защо да ругаеш. Джипът ще ви чака на мястото, където ви остави в началото на лова. Побързай!

Нямах никаква представа защо на някого му е хрумнало да ме издирва с хеликоптер, но също така не виждах причина Майра да ме лъже. Вместо да си блъскам главата над неразрешимата загадка, аз се върнах при Рон и го убедих, че трябва да се върнем в централната сграда на клуба. Той беше малко учуден, когато видя, че джипът ни чака, но все още се намираше под впечатление на проваления лов и затова се въздържа от излишни въпроси. Явно беше решил, че не съм достатъчно значим, за да излее гнева си върху мен и пазеше сили за хората от управата.

Печелиш 1 точка престиж за решението да не издадеш на Рон, че през цялото време си имал възможност да се свържеш с управата (в епизод 5 изрично се споменава, че клиентът не знае за тази възможност).

Отиди на [32](#).

— Кои, по дяволите, са тези глупаци, шефе? — избухнах аз. — Тъкмо бях нагласил всичко, трябваша ми не повече от десетина секунди и лъвът щеше да бъде мъртъв, а клиентът — ухилен до уши. И тогава някакви идиоти се домъкват с трещящата си браква и провалят цялата работа! Направо нямам думи.

— Ник, не е излишно да си по-умерен в преценките си — тихо отбеляза шефът на клуба.

— Каква ти умереност, аз съм направо скромнен! Ако ги кажа какво точно мисля за тези момчета, на цветята до прозореца ще им окапят листата от срам. Най-умереното определение за тези идиоти ще бъде „малоумници“!

— Хм, господин Стоктън, може ли да ми обърнете малко внимание! — каза басов мъжки глас.

Гласът идваше от отворената врата, водеща към вътрешна стая, в която шефът понякога посрещаше особено важни гости. В бързината и яда си бях пропуснал да хвърля един поглед натам и трябваше да понеса наказание за тази грешка.

— Заповядайте при мен и, моля, обуздайте емоциите си — продължи все така уверено и властно гласът.

Следвайки указанието, аз пристъпих във вътрешната стая и се озовах срещу двама мъже на средна възраст. Веднага разбрах на кого принадлежи басовият глас, защото по облеклото и изражението на другия личеше, че е само обикновен пилот.

Докато затварях вратата на вътрешната стая, чух как Рон нахълтва при шефа ми с твърдото намерение да иска обяснение за всички гафове по време на лова. Несъмнено в този ден на клуба му беше писано да преживее инфарктни мигове.

Печелиш 2 точки удоволствие заради това, че не удържа емоциите си и свободно сподели на всеослушание какво мислиш за типовете от хеликоптера.

Отиди на [52](#).

— Предполагам, че не сте ловец — казах аз.

— Улучихте право в целта — отвърна мъжът. — Какво значение има това?

— Ами няма как да разберете, че ми развалихте цялото удоволствие от добре проведения лов.

Мъжът се засмя.

— Не се обиждайте, господин Стоктън, но в момента говорите пълни глупости! — каза той.

Зяпнах от изненада, защото думите му бяха верни.

— Знам отлично как стоят нещата в този клуб и затова ви моля да не си придавате излишна важност — продължи мъжът. — За прославен ловец като вас едва ли е удоволствие да играе в долнопробна пиеса. Несъмнено тревожи ви фактът, че провалянето на лова ще ви отнеме възнаграждението. Прав ли съм?

Бях принуден да призная, че е улучил десетката.

— Напълно ви разбирам — каза мъжът. — Обещавам ви, че сумата ще ви бъде възстановена, независимо от изхода на преговорите, които ни предстоят. Това оправя ли нещата?

Нямаше как да отговоря по друг начин, затова кимнах утвърдително и зачаках предложението на загадъчния тип.

Отиди на 49.

— Собственикът на „ТехноАрт“ ме натовари със задачата да ви наема за известно време срещу заплащане, което несъмнено ще ви се стори много изгодно — продължи мъжът.

— Трябва да разговарям с моя шеф, защото напускането ми ще замрази дейността на клуба за известно време, докато си намерят друг ловец.

— Вече имаме неговото съгласие. Разбира се, срещу прилична сума.

Този тип не се шегуваше, това веднага ми стана ясно. Нямахме как да не повярвам, че въпросната компания „ТехноАрт“ наистина има огромни финансови възможности.

— Ако не се лъжа, казахте, че сумата ще ми се стори прилична — казах аз. — Мога ли да разбера за какво точно говорим?

— Възнаграждението ви ще бъде сто хиляди долара за две седмици — бързо отвърна мъжът, явно считайки, че трябва да ахна при размера на сумата.

Какво ще направиш?

— *ще приемеш предложението по принцип и ще поискаш да научиш за какво по-точно става дума — отиди на 36.*

— *ще се опиташ да вдигнеш заплащането, макар да не знаеш за какво точно искат да те ангажират — отиди на 50.*

Не ми влизаше в работата да споря с този надут пуяк, така че предпочетох да избегна пререканията.

— Прав си — казах. — Сигурно мнозина от управата си нямат представа, че лагуни може да има само край моретата и океаните. Ала що се отнася до мен, имам достатъчно познания по география. Също така знам много и за историята на резервата, в който ловуваме. Има си основателна причина езерото да носи това име. То му е дадено от детето на първия собственик на резервата, което обичало пиратските истории. В знак на уважение към основателя на резервата и неговите потомци и до днес служителите на клуба използват това име. Може би повечето от тях нямат представа, че то е неправилно. Всъщност изненадан съм приятно от твоите знания.

— Хм, да не мислиш, че съм кон с капаци — изсумтя Рон. — Имам обща култура, на която мнозина биха могли да завидят!

Съгласих се набързо с него.

Печелиш 1 точка престиж за проявен професионализъм в общуването с клиента.

Отиди на [27](#).

Имах сили да изкарам няколко ноци поред, без да мигна, бях придобил това умение в индийските джунгли, докато ловувах тигричовекоядци. Но преследваният от нас лъв беше съвсем безопасен и затова можех да си позволя да подремна, оставяйки спътника си да бди над огъня в продължение на няколко часа.

— Ще се редуваме да бдим за огъня и да пазим от животни — казах аз. — Ти поemi първото дежурство и ме събуди в един след полунощ. След това аз ще пазя до сутринта.

Печелиш 1 точка удоволствие заради това, че се опита да си спестиш усилието да бдиш цяла ноц над огъня.

Виж таблицата „Кодови думи“.

*Ако имаш кодова дума „слон“, отиди на **17**.*

*Ако имаш кодова дума „кон“, отиди на **29**.*

Самотника се извисяваше гордо наред обширната поляна и липсата на други дървета наоколо правеше короната му да изглежда още по-красива и внушителна. Неведнъж бях идвал тук, за да се насладя на слънчевите лъчи, пронизващи клоните и листата на дървото при залез.

Избрах такова място, че вятърът да духа от поляната към нас. По този начин лъвът нямаше да успее да ни надуши, преди да сме го видели. Звярът можеше и да успее да долови миризмата ни, ако се озовеше край дървото, но дотогава Рон щеше да е получил своя шанс да стреля по животното.

Прикрихме се в един храсталак, след като аз предварително бях проверил дали вътре не се крие някоя опасна змия, и зачакахме появата на лъва.

Отиди на [28](#).

Потреперих при мисълта, че двамата мъже могат да си тръгнат и аз да остана без тази огромна за мен сума.

— Прав сте — казах. — Струва ми се, че ще приема предложението. Надявам се да става дума за почтен бизнес.

— Добре, щом се договорихме за сумата, време е да пристъпим към същината на въпроса — въздъхна мъжът. — И, разбира се, предлаганата работа е напълно законна.

Отиди на [53](#).

Проклинах се наум за глупостта си. Бях прочел в досието на Шекли, че е убил своя лъв край Лагуната и трябваше да се досетя, че Рон знае този факт. Никак не беше чудно, че съпадението го накара да се усъмни в лоялността на клуба. Но станалото — станало, трябваше бързо да намеря начин да се измъкна.

— Виж, Рон, Лагуната не е единственото място, където лъвът може да отиде, за да пие вода — отвърнах спокойно аз, изричайки опашата лъжа. — Из резервата има още няколко водоизточника и просто е съпадение, че следите на преследваното от нас животно водят до езерото, край което твоят приятел е стрелял по лъв. Не ти казах, че лъвът със сигурност ще дойде тук, нали? Казах, че може и да дойде, щом веднъж е идвал. Но няма да се учудя, ако дълго време не се появи наоколо. Животните са непредсказуеми, особено хищниците.

— Хм, може и да си прав — отвърна той. — Не знаех, че има и други места, където може да пие вода.

— Е, какво решаваш? Ще направим ли засадата тук или ще продължим по следите?

Рон се поколеба.

Намали престижа си с 3 точки (и не се притеснявай, ако стане по-малък от нула).

Отиди на [26](#).

— По дяволите, шефе, надявам се пилотът на онзи хеликоптер да е имал сериозни основания за прелитането си над резервата! — избухнах аз. — Само минута по-късно всичко щеше да е свършило и клиентът щеше да триумфира над убития от него лъв.

— Вероятно съвсем скоро ще научиш каква е била причината за провалянето на лова, Ник — тихо каза шефът на клуба.

— Пак повтарям, надявам се тази причина да е достатъчно сериозна, защото в противен случай...

Не успях да довърша това изречение.

— Хм, господин Стоктън, може ли да ми обърнете малко внимание! — прекъсна ме басов мъжки глас.

Гласът идваше от отворената врата, водеща към вътрешна стая, в която шефът понякога посрещаше особено важни гости. В бързината и яда си бях пропуснал да хвърля един поглед натам и трябваше да понеса наказание за тази грешка.

— Заповядайте при мен, моля! — продължи все така уверено и властно гласът.

Следвайки указанието, аз пристъпих във вътрешната стая и се озовах срещу двама мъже на средна възраст. Веднага разбрах на кого принадлежи басовият глас, защото по облеклото и изражението на другия личеше, че е само обикновен пилот.

Докато затварях вратата на вътрешната стая, чух как Рон нахълтва при шефа ми ствърдото намерение да иска обяснение за всички гафове по време на лова. Несъмнено в онзи ден на клуба му беше писано да преживее инфарктни мигове.

Печелиш 1 точка престиж заради това, че удържа емоциите си и не сподели на всеослушание какво мислиш за типовете от хеликоптера.

Отиди на [52](#).

— Чували ли сте някога за компанията „ТехноАрт“, господин Стоктън? — попита събеседникът ми. — Това е една могъща и много известна фирма, чието име се произнася с уважение и почит в над сто държави по целия свят!

— Съжалявам — поклатих глава аз. — Последните няколко години прекарах в джунглите на Азия и Африка и се боя, че не съм особено добре информиран за съвременните икономически колоси. Но приемам думите ви за чиста монета, така че можем да продължаваме.

Мъжът си позволи да покаже за миг своето учудване от невежеството ми с леко повдигане на веждите, но бързо овладя изражението си и продължи преговорите.

Отиди на [42](#).

— Хм, можехте първо да ме потърсите по телефона — казах аз.
— Щом сте долетели направо тук с хеликоптер, значи работата е спешна. Няма какво да увъртате, трябва ви на всяка цена, и то веднага, а това означава, че сумата трябва да бъде повишена. Нали така?

— Не тълкувате вярно постъпката ми, господин Стоктън — каза спокойно събеседникът ми. — Вие не сте незаменим, нито пък работата не търпи отлагане. Просто хората от „ТехноАрт“ са свикнали да правят каквото си искат. Не смятам, че е разумно да си играете с късмета. След като знам колко получавате в този клуб, едва ли е във ваша полза да се дърпате, когато ви се предлагат сто хиляди долара.

Какво ще направиш?

— *ще откриеш правотата в думите на мъжа — отиди на 46.*

— *ще продължиш да упорстваш за по-голям хонорар — отиди на 54.*

Разрових ядосано багажа си и измъкнах мобифона. С резки почуквания по клавишите набрах номера на управата. Попаднах на Майра.

— Какво става при вас, по дяволите? — просъсках аз. — Някакъв скапан хеликоптер ми провали лова тъкмо преди клиентът да застреля животното. Знаеш ли нещо по въпроса?

— Изчакай за момент — каза тя и след повече от минута се включи отново, за да ми нареди веднага да се върна в базата.

— По дяволите, ловът пропада, а това означава, че никой няма да ми плати за загубените дни!

— Не искай от мен да ти съчувствам — хладно ме отрязва Майра. — Между другото шефът каза, че онези типове с хеликоптера търсели теб. Така че няма защо да ругаеш. Джипът ще ви чака на мястото, където ви остави в началото на лова. Побързай!

Срещнах възмутения поглед на Рон, който се беше втренчил в мобифона.

— Аха! — възкликна гневно той. — Възнамерявам внимателно да прочета договора си с клуба, защото съм сигурен, че едно от условията е да бъдем съвсем изолирани от цивилизацията по време на лова. Да знаеш, момко, направо ще съдери кожата на твоите работодатели заради този мобифон.

След всичко случило се можех да си позволя да приема тази заплаха, и то с пълно безразличие. Дори не ми хрумна мисълта, че той не може да докаже, че съм носил мобифон в себе си по време на лова, защото нямаше свидетели.

Джипът ни чакаше на уговореното място и ние мълчаливо се метнахме в него. Рон твърдо стискаше устни и от време на време ми хвърляше гневни погледи. Но през цялото пътуване не пророни дума, явно смяташе, че не съм достатъчно значим, за да излее гнева си върху мен.

Отиди на [32](#).

Подчинявайки се на властния жест на мъжа, аз се настаних в едно от двете свободни кресла и зачаках обяснение.

— Доколкото разбирам, вие сте — как да кажа — загрижен за мотивацията на нашето нахлуване в резервата. Прав ли съм?

Изречението беше прекалено засукано, за да е по мой вкус, затова не пропуснах да атакувам.

— Подбрахте думата с много такт и предпазливост, които не отговарят на моето настроение — отвърнах аз. — Всъщност съм бесен, защото провалихте неколкодневните ми усилия.

— Разбирам — кимна събеседникът ми. — И тъй като ни предстои важен разговор, бих искал да изясним този въпрос. Какво всъщност ви кара да се чувствате засегнат от нашето идване?

Какво ще отговориш?

— *загубил си много пари заради проваления лов — отиди на 33.*

— *безвъзвратно загубено е удоволствието от добре проведения лов — отиди на 41.*

— Вие сте ловец, но заедно с това се справяте отлично и със задачата да помогнете на някого да оцелее в дивата природа — започна адвокатът. — Именно това съчетание е особено важно и полезно за целите на „ТехноАрт“. Ще ви се наложи да охранявате двама души в продължение на десетина дни сред дивата природа на един остров в Тихия океан.

— Като казвате, че природата е дива, това означава ли, че там бъка от хищници? — осведомих се аз.

— Бих добавил непознати за вас хищници. Някои от тях са огромни и не могат да бъдат застреляни. Други са хитри и многобройни. Накратко — никак няма да ви е лесно. Трябва да имате предвид, че двамата ви спътници няма да имат никакъв опит в оцеляването сред дивата природа и боравенето с оръжие. Освен това ще бъдете напълно откъснати от цивилизацията и в течение на десет дни никой няма да е в състояние да ви се притече на помощ, каквото и да се случи.

— Разбирам — кимах аз. — Значи най-сетне ми се предлага опасно преживяване и трябва да дам всичко от себе си, за да оцелея в него. Правилно ли ви разбрах?

— Напълно.

— Е, изкушението е твърде голямо за един истински ловец, както сам разбирате — усмихнах се аз. — „ТехноАрт“ може да разчита на моите услуги.

— Чудесно — стисна ръката ми адвокатът. — Тъй като наистина нямаме много време, ще ви помоля да ме последвате в хеликоптера. Налага се веднага да отлетим към мястото на срещата с останалите двама члена на екипа ви. Там ще получите и допълнителна информация за вашата мисия.

Сбогувах се набързо с шефа на клуба, хвърлих прощална усмивка към Майра и след секунди се озовах в хеликоптера, издигнат на десетки метри над земята и летящ към едно неизвестно

предизвикателство, мисълта за което ме караше да се чувствам истински жив.

Отиди на [55](#).

— Доколкото разбирам, вие сте ловкият адвокат, нает от „ТехноАрт“ и натоварен със задачата да ме привлече в отбора на компанията — казах спокойно аз. — Сигурно сте печелили много оспорвани битки и сте сключвали цял куп изгодни сделки. Несъмнено сте акула във вашата област. Но позволете да ви направя една забележка. В моя случай нямате работа с обикновен човек. Неколкократно съм рискувал живота си, оставайки сам през нощта в джунглата с тигър-човекоядец. След като мога да заложа живота си, какво ми пречи да разиграя някакви жалки сто хиляди долара?

— Боя се, че не ви разбирам!

— Боя се, че много добре ме разбирате. Нека увеличим два пъти хонорара, като, разбира се, си запазвам правото да се откажа от сделката, ако предлаганата ми работа е незаконна.

Мъжът въздъхна тежко и промърмори:

— Е, добре, вие печелите. Двеста хиляди долара са ваши, ако приемете предложението на „ТехноАрт“. А сега е време да пристъпим към същината на въпроса.

Печелиш 1 точка престиж за своето дръзко държане.

Отиди на [53](#).

В Найроби се прехвърлихме на самолет и така стигнахме до Щатите. На летището ни очакваше строга черна лимузина. Тя откара мен и адвоката на „ТехноАрт“ до луксозно имение в покрайнините на Маями. От надписа на входната врата се разбираше, че цялата площ е собственост на могъщата компания.

Няма да описвам подробно лукса, на който бяха свикнали да разчитат ръководните служители в „ТехноАрт“. Дори в най-малката подробност от декора човек можеше да открие доказателство, че тук не са пестени пари.

Мерките за сигурност в имението бяха необичайно усилены. Минахме през няколко поста, преди да се озовем в кабинета на собственика на „ТехноАрт“.

Посрещна ме млад мъж с напрегнато изражение на лицето.

— Казвам се Карл Лемски и притежавам всичко наоколо — представи се той, посочвайки ми къде да се настаня. — Вие бяхте нашият първи избор за тази мисия и се радвам, че нашият адвокат успя да ви ангажира.

Лемски беше приятен събеседник. Замислих се, че неговото богатство надхвърля всякакви предполагаеми граници, но това изобщо не се отразяваше на общуването му с мен. Нямах и следа от онази високомерност, с която бях свикнал в резервата.

До онзи момент нямах никаква представа за дейността на компанията, така че не пропуснах да се осведомя по този въпрос направо от първоизточника.

— Започнах в областта на компютърните технологии — обясни Лемски. — Трябваша ми четири години, за да утвърдя „ТехноАрт“ като водеща компания в областта на софтуерните продукти. После парите започнаха да се стичат в банковата ми сметка като пълноводна река. Инвестирах в много области на икономиката и почти навсякъде успях да постигна добри резултати. В последните години държа да съм в крак с модата и затова отделям значителни суми за екологични проекти.

— Значи онзи остров в Карибско море, където трябва да оцелея в продължение на десетина дни, е част от такъв проект?

Лемски се усмихна загадъчно.

— Може и така да го наречем — каза той.

Отиди на [66](#).

Лемски хвърли поглед към монитора на бюрото си и се усмихна.
— Имаме посетители — каза той.

В същия миг вратата се отвори и в кабинета влезе млада жена, която веднага ме порази с неподправената си красота. Беше облечена с черна памучна тениска и дънков костюм, а черната ѝ коса беше прибрана в непретенциозен кок. Носеше планинарски обувки, които, изглежда, бяха видели много път. И тя, подобно на мен, изглеждаше не на място сред лукса в офиса на „ТехноАрт“.

— Запознайте се, това е Рита Хагард — каза Лемски, ставайки да посрещне новодошлата. — Госпожице Хагард, удоволствие е за мен да ви представя Ник Стоктън, един от най-прочутите ловци в света.

Мозъкът ми работеше на високи обороти. Всички служители на компанията бяха облечени изискано и официално, следователно Рита Хагард не спадаше към тази категория. Тогава какво търсеше в кабинета на Лемски? Несъмнено имаше някаква връзка с моята мисия.

Стиснах леко ръката на жената и с изненада открих, че тя е пожилава и силна, отколкото можех да предположа.

— Може би въпросът ми няма да е особено тактичен, но все пак съм любопитен какво правите тук — казах аз.

— Мисля, че е очевидно — непринудено отвърна Рита. — Също като вас, и аз съм поканена да участвам в мисията.

Изненадата ми нямаше граници. Знаех, че ще трябва да охранявам двама души, но няхах ни най-малка представа, че единият от тях ще е жена.

Как ще реагираш?

— *ще попиташ Рита Хагард какъв опит има в живота сред природата — отиди на 63.*

— *ще възразиш пред Лемски, че е престъпление да изпраща жена в опасна мисия — отиди на 82.*

— След като приех жена на борда, редно е да узная каква ще бъде нейната роля в експедицията — казах аз. — С какво се занимаваш, Рита?

— Първо искам да ти задам един въпрос — каза тя. — Дали щеше да си така скептичен към мен, ако бях мъж, а не жена?

Какво ще отговориш?

— винаги си скептичен към останалите участници от екипа и в това отношение не правиш разлика между мъже и жени — отиди на **67**.

— скептичен си само към жените, защото те не са равностойни на мъжете в опасни авантюри — отиди на **83**.

— Държа да отбележа, че опитът на госпожица Хагард в разкопките няма да ѝ бъде от полза в оцеляването сред джунглата, особено ако трябва да се пазим от хищници — казах аз. — Разбира се, ще направя всичко, което е по силите ми, за да опазя членовете на екипа, но задачата ми безкрайно се затруднява.

Лемски пусна една ехидна усмивка при това изявление, но едва малко по-късно щях да схвана кое в думите ми го е развеселило.

Отиди на [65](#).

Не се колебах дълго в избора си. Бях чувал за куршуми, които с проникването си в тялото на животното вкарват в кръвта му упоителни вещества. Реших, че няма да е лошо в тази мисия да ги изпробвам.

— Няма проблеми — одобри избора ми Лемски. — Ще ти осигурим поне десет пълнителя с най-добрите от този тип патрони, подходящи за пушката ти.

*Запиши **кодова дума** „сън“. След това отиди на **56**.*

Специалността на Рита ме порази. Какво общо имаше науката за древните животни с нашата мисия? Моята задача в мисията беше да се справя с непознат и опасен хищник, но...

— Дявол да го вземе, не ми казвай, че ще ходя на лов за динозаври! — обърнах се развълнуван към Карл Лемски. — Затова ли сте включили Рита в екипа?

— Време е да узнаеш всичко — каза собственикът на „ТехноАрт“. — Предстои ти десетдневна „екскурзия“ из джунглите на девствен остров в района на Карибско море. По причини, които нашите учени тепърва ще установят, там са се запазили древни животински видове. Някои от тях са оцелели след повече от двеста милиона години! Компанията закупи острова и сега прави първите си проучвания. Ето защо изпращаме там най-добрия палеонтолог в света, а за придружител му даваме най-добрия ловец.

Зад гърба ми се чу отсечено ръкопляскане и в стаята влезе млад мъж с арогантна усмивка.

— Бре, бре, каква компания са ми приготвили момчетата от „ТехноАрт“! — каза той. — Ами аз, Карл? И аз ли съм най-добър в някоя област? Хайде, знаеш, че обичам комплиментите!

Отиди на [77](#).

Не можех да бъда скромнен и тактичен, когато се отнасяше за собствения ми живот. Трябваше да съм наясно за способностите на Тим, защото там, в джунглата, можеше да се наложи да рискувам живота си заради него.

— Нещо не разбирам — казах аз. — Палеонтолог и ловец, това звучи логично в една експедиция сред динозаври. Но каква е работата на човек като Тим в тази експедиция?

— Той ще отговаря за рекламата — отговори Лемски. — По време на десетте дни Тим ще събира впечатления, които по-късно ще поднесе на своите почитатели по целия свят. „ТехноАрт“ има нужда от такава реклама, а и Тим си пада по сензациите. Нашият Динозавърски парк, когато и ако бъде отворен за посетители, ще стане много популярен, щом с това се заеме самият Тимъти Райън. Нали така, Тим?

— Точно така — потвърди Жилото. — Между другото надявам се да съм нещо повече от безполезен товар по време на експедицията.

Едва тогава разбрах лукавата усмивка на Лемски, когато си бях позволил да се усъмня в ползата от една жена в екипа. Рита щеше да ми бъде много полезна с познанията си за динозаврите, докато Тим наистина нямаше да бъде нищо повече от товар. Надявах се поне да не ми причинява излишни притеснения.

Отиди на [71](#).

През последните години бях търпял арогантността на мнозина богати клиенти, но те си плащаха, за да се правят на велики. С човека пред мен трябваше да изкарам няколко дни в джунглата и още тогава предчувствах, че ще си имам само неприятности с него. Не можех да му позволя да се отнася пренебрежително към мен.

— Ако не си затвориш тъпата уста, няма да усетиш кога ще започнеш да плюеш кръв! — процедих аз.

Обидният му тон наистина ме беше засегнал и само чаках дребен повод, за да ударя нахакания тип. Като видя, че работата е сериозна, той бързо си сви перките. В същото време Рита застана между нас, за да предотврати евентуален сблъсък.

Гневът ми мина така бързо, както се беше появил. С всички свои недостатъци този човек беше част от екипа. Не можех да си позволя да го намразя и в същото време да съм сигурен, че ще направя всичко възможно да опазя живота му в джунглата, дори с риск за собствената си кожа.

— Може би и двамата трябва да бъдем по-умерени в приказките си — опитах се да загляда положението аз. — Вярно е, че не се интересувам от телевизия и вестници, макар да не смятам, че това ме прави по-глупав. Ще бъдеш ли така добър да ми кажеш с какво се занимаваш, Тим?

Забелязах облекчението на Лемски, когато напрежението спадна. Тим Райън също остана доволен от обрата на събитията.

— Аз съм журналист — скромно каза той. Само че след това не можа да се удържи: — Водя най-популярното телевизионно шоу в целия свят и имам космически рейтинг. Слагам Лари Кинг и Джей Лено в малкия си джоб. Ето защо се разпалих, когато разбрах, че не си чувал за мен.

— Е, вече знаеш, че съм имал причина да бъда в неведение — отвърнах аз.

Отиди на [68](#).

— А, не! — магнах отчаяно с ръка аз. — Несъмнено в мисията ще има достатъчно неприятности, за да прибавяме към тях и жена. Господин Лемски, боя се, че ще трябва да направим някои промени в състава на експедицията.

Той се засмя.

— Виж, Ник, ще трябва да те разочаровам. Ако си мислиш, че Рита Хагард е слабото място в отбора, то много се лъжеш. Тя има достатъчен опит в живота сред дивата природа.

— Ръководила съм разкопки в различни части на двата американски континента и смятам, че няма да се окажа неподготвена за изпитанията — допълни тя.

— Съставът на експедицията е внимателно подбран по съображения, за които ти дори нямаш представа — заключи Лемски. — Всякакви промени в екипа са невъзможни.

Как ще реагираш сега?

— *ще се примириш с положението — отиди на 58.*

— *ще възразиш, че опитът в разкопките няма нищо общо с оцеляването в джунглата — отиди на 72.*

— Е, сега поне мога да бъда доволна от Ник — каза изненадващо Рита и никой от тримата мъже в стаята не проумя смисъла на тези думи. — Той наистина беше честен към мен, когато каза, че е еднакво скептичен към мъжете и жените в екипа — поясни палеонтоложката.

Засмях се. Тя беше приела обяснението ми без явни признаци на недоверие, но ето че беше чакала грижливо подходящ момент, за да подложи думите ми на проверка. Рита Хагард започваше да ми харесва все повече.

Печелиш 1 точка престиж за съответствието между думи и дела при твоя герой.

Отиди на [70](#).

— Добре, предавам се — казах аз. — Щом вече сме един екип, бих искал да минем на малки имена, защото излишните уважителни обръщения ме дразнят. Става ли?

— Няма проблем, Ник — усмихна се чаровно Рита. — Стига господин Лемски да няма нищо против.

— Моля, наричайте ме Карл — отвърна той.

— Чудесно! — възкликнах. — Ето че започваме да установяваме дружески отношения.

Ако решиш да попиташ каква е ролята на Рита в експедицията, отиди на [57](#). В противен случай прояви тактичност на епизод [88](#).

Само няколко минути разговор бяха достатъчни на Лемски, за да зарежем официалните обръщения и да преминем на „ти“.

— Виждам, че не се разделяш с пушката си — подхвърли той, за да смени темата. — Ще я вземеш със себе си на острова, предполагам? Или ще предпочетеш някое по-мощно и съвременно оръжие, което можем да ти осигурим?

— Предпочитам да използвам оръжие, което познавам — отвърнах аз. — Калибърът е възможно най-големият, но може би ще трябва да сменя типа на куршумите.

— Разбира се — отвърна Лемски. — Би могъл да използваш химически обработени куршуми, които вкарват упоителни вещества в кръвта на ранения звяр, или пък да заложиш на мощните експлодиращи куршуми, ако не искаш да се церемониш с врага. Компанията е в състояние да ти осигури каквито боеприпаси пожелаеш.

Ти все още знаеш твърде малко за мисията, така че решението ти не е окончателно. Но все пак какво ще отговориш на въпроса на Лемски?

— ще заложиш на химически обработените куршуми — отиди на 59.

— плаща ти се да оцелееш, а не да щадим живота на дивите зверове, така че експлодиращите куршуми са за предпочитане — отиди на 73.

— В джунглата човек трябва да има доверие на своите спътници — казах аз. — Ето защо съм свикнал да не се доверявам на никого, преди да се уверя в способностите му. Дали си мъж или жена, това няма значение за мен.

— Дано да си искрен — каза Рита. — А сега ще задоволя любопитството ти, аз се занимавам с палеонтология.

Запиши кодова дума „перо“. След това отиди на 60.

Познанията на Рита за динозаврите сигурно щяха да ми бъдат полезни, когато започнеш експедицията ни сред джунглата на Карибския остров. Моите ловни умения със сигурност щяха да послужат за оцеляването на екипа. Но и в най-смелите си догадки не откривах ползата от един популярен телевизионен водещ в мисията, която ни предстоеше.

Ще успееш ли да удържиш любопитството си по този въпрос?

— ще попиташ направо с какво Тим може да бъде полезен на екипа — отиди на [61](#).

— ще изчакаш да видиш дали Лемски няма да се сети да обясни каква е ползата от Тим — отиди на [74](#).

— Хм, все още не съм чувал някъде да признават суетата за полезно занимание — казах аз. — Сигурно Тим има някаква специалност, с която може да ни бъде полезен в джунглата.

Лемски избухна в смях при това изказване, а Райън застина на място с отворена уста.

— Моля? — бавно изрече той. — Човече, да не искаш да ми кажеш, че не знаеш с какво се занимавам?

Не виждах нищо лошо в незнанието си, затова потвърдих неговото предположение.

— Боже, ама ти да не падаш от Луната? Като ти гледам дрешките, не ще да си се навъртал из цивилизацията в последно време, но невежеството ти е крайно непростимо дори за туземец. В твоето село нямате ли телевизор? Поне един, в колибата на старейшината? Да не ви е умрял пощаджията, че не си чел нищо за мен? Не, направо нямам думи!

Какво мислиш за тази тирада?

— *дразни те отношението му — отиди на 62.*

— *изобщо не те засяга, че някакъв фукльо се прави на много важен — отиди на 79.*

Поговорихме известно време и накрая Лемски се обърна към мен.

— Сега вече знаеш на какъв лов отиваш — каза той. — В началото на разговора ни те попитах какви куршуми предпочиташ. Промени ли мнението си или все още държиш на своя избор?

Сигурно си спомняш, че на епизод 66 трябваше да избираш между приспиващи и експлодиращи куршуми.

Ако си променил мнението си след узнаването на повече факти за предстоящата мисия, отиди на [84](#).

Ако все още държиш на тогавашния избор, отиди на [86](#).

Виж таблицата „Кодови думи“.

Ако си записал кодова дума „перо“, отиди на **64**.

Ако си записал кодова дума „кино“, отиди на **81**.

Ако не си записал нито една от двете кодови думи, отиди на **70**.

— Може би думите ми ще те накарат да размислиш, Карл — казах аз, — защото съм убеден, че опитът на госпожица Хагард в разкопките няма да ѝ бъде полезен при оцеляването в джунглата, особено ако има опасност от хищници.

— Съжалявам — разпери ръце Лемски. — Екипът ще остане непроменен.

— Щом е така, то работата ми значително се усложнява — недоволно промърморих аз.

Лемски пусна една ехидна усмивка при това изявление, но едва малко по-късно щях да схвана кое в думите ми го е развеселило.

Печелиш 1 точка престиж за упорството, с което искаше да изхвърлиш Рита Хагард от състава на експедицията.

Отиди на [65](#).

Не се колебах дълго в избора си. Бях чувал за куршуми, които с проникването си в тялото на животното вкарват в кръвта му упоителни вещества. Но до момента не бях изпробвал такива боеприпаси и затова предпочетох да заложа на нещо по-обикновено и по-познато — експлодиращите куршуми.

— Няма проблем — одобри избора ми Лемски. — Ще доставим поне десет пълнителя с най-добрите от тези патрони, пригодени за твоята пушка.

Запиши *кодова дума* „бой“. След това отиди на **56**.

Не исках да показвам чувствата си и затова се въздържах да попитам каква точно ще бъде ползата от Тимъти Райън за експедицията. Разчитах на тактичността на Лемски и неговия усет за ситуацията. Оказах се прав.

— Разбирам учудването ви — каза Карл Лемски, обръщайки се към двамата ни с Рита. — Палеонтолог и ловец, това звучи логично в една експедиция сред динозаври. Но каква е работата на човек като Тим в тази експедиция? Той ще отговаря за рекламата. По време на десетте дни Тим ще събира впечатления, които по-късно ще поднесе на своите почитатели по целия свят. „ТехноАрт“ има нужда от такава реклама, а и Тим си пада по сензациите. Нашият Динозавърски парк, когато и ако бъде отворен за посетители, ще стане много популярен, щом с това се заеме самият Тимъти Райън. Нали така, Тим?

— Точно така — потвърди Жилото. — Между другото надявам се да съм нещо повече от безполезен товар по време на експедицията.

Едва тогава разбрах лукавата усмивка на Лемски, когато си бях позволил да се усъмня в ползата от една жена в екипа. Рита щеше да ми бъде много полезна с познанията си за динозаврите, докато Тим наистина нямаше да бъде нищо повече от товар. Надявах се поне да не ми причинява излишни притеснения.

Отиди на [80](#).

— Мисля, че току-що бях разочарована от човека, който трябва да отговаря за живота ми по време на експедицията — каза изненадващо Рита Хагард и нито един от тримата мъже в стаята не успя да открие смисъла на нейните думи. — Когато Ник прояви скептичност по отношение на моите възможности, той каза, че би изпитвал същото недоверие и към ползата от един мъж за екипа — поясни тя. — Обаче видях, че той дори не си отвори устата, за да се осведоми за какво ни е притрябвал Тим. Следователно въпреки уверенията му, той дели сътрудниците си на мъже и жени, а не на полезни и безполезни.

Засмях се. Тя беше приела обяснението ми без явни признаци на недоверие, но ето че грижливо беше чакала подходящ момент, за да подложи думите ми на критика. Рита Хагард започваше да ми харесва все повече.

Не направих опит да се оправдая, но мислено си обещах да не давам повече поводи на Рита да се разочарова от мен.

Не знам дали си спомняш, но в епизод 57 ти направи избор, който противоречи на избора в епизод 68, за което не печелиш престиж.

Отиди на [70](#).

— Когато избрах химически обработените куршуми, нямах представа за дивеча, който ме очаква на острова — отвърнах аз. — Вече не съм на същото мнение, защото едва ли някой има представа каква доза трябва да се вкара в кръвта на тиранозавър, за да бъде упоен.

— Разбира се — съгласи се Лемски. — Лично ще се погрижа да бъдеш снабден с експлодиращи куршуми. Забравих да ти кажа, че не бива да се притесняваш, ако се наложи да застреляш някой динозавър. Макар животните да са наша собственост и всяко от тях да е безценно, много по-важно за компанията е вие тримата да оцелеете на острова.

— Така или иначе щях да го направя — усмихнах се аз. — Ценя живота си повече от собствеността на компанията.

Печелиш 1 точка престиж за правилното решение да избереш експлодиращи куршуми.

*Отиди на **90**.*

Карл Лемски посрещна новодошлия със сърдечна усмивка.

— Ник, Рита, пред вас е най-суетният човек в цяла Америка — Тимъти Райън, известен като Жилото Тим! С него съставът на експедицията е пълен.

Не бях чувал това име. Погледнах за помощ към Рита, но тя също вдигна рамене. Никой от двамата ни не знаеше нищо за Тимъти Райън, макар по поведението му да личеше, че се смята за световноизвестен.

Всичко по Тим — от прическата до обувките — свидетелстваше за богатството на своя собственик. Имаше добре развито тяло и движения на спортен тип. За момент си въобразих — човек може и да помечтае, нали?, — че навярно с него няма да имам проблеми в джунглата. Само че ловецът в експедицията бях аз и затова ми беше интересно каква е ролята на Тимъти Райън.

Ако решиш да попиташ каква е специалността на Жилото Тим, отиди на [69](#). В противен случай отиди на [85](#).

— Още в началото предпочетох експлодиращите куршуми — казах аз. — След като научих малко повече за същността на изпитанието, не смятам да променям своя избор. Но може би ти ще се противопоставиш на решението ми?

— Защо, не виждам причина? — учуди се Лемски.

— Защото динозаврите са собственост на „ТехноАрт“ и сигурно всеки един от тях струва цяло състояние. Едно е да ги упоявам, а съвсем друго е да ги убивам с експлодиращи куршуми. Това ще носи големи загуби на компанията. Ако решиш, че трябва да се съобразя с икономическата страна на въпроса, ще размисля дали да не променя избора си.

— О, не, не! — възпротиви се енергично Лемски. — Поздравявам те за разумния избор, това още повече ме убеждава, че сме намерили най-добрия човек за охрана на експедицията. Вярно е, че динозаврите са ценни, но аз не сложих на масата всички свои карти. Интересите на компанията са търговска тайна, която не смятам да разкривам. Но мога да ти кажа, че и от икономически съображения за мен оцеляването ви е много по-важно от смъртта на няколко динозавъра.

— Чудесно! — възкликнах аз. — Много държах на експлодиращите куршуми за тази мисия и се радвам, че няма проблем да ги използвам.

Печелиш 2 точки престиж за правилното решение (на епизод 66) да избереш експлодиращи куршуми и след това за избора (на епизод 70) да не променяш мнението си.

Отиди на [90](#).

— Обикновено липсата на думи в подобни моменти е сигурен признак за беден речник — усмигнах се аз. — А колкото до твоята известност, разбирам, че и Рита Хагард е в неведение относно твоето занимание. Не вярвам да си толкова безогледно арогантен, че да окачествиш и нейния мозък като туземски.

Райън погледна невярващо към Рита.

— Нима и ти не си чувала за мен?

— Боя се, че през последните години живях малко откъснато от цивилизацията, подобно на Ник — вдигна засрамено рамене тя. — Съжалявам, Тим.

— О, боже! — каза той и лицето му разцъфна в усмивка. — Какъв късмет само, ако се замисли човек! Сигурно в цяла Америка има само двама души над петгодишна възраст, които не са чували за мен, а ето че съм събран с тях в една стая! Невероятно!

— Хайде, Тим, представи се на новите си почитатели — подкани го шеговито Лемски.

— Аз съм журналист — скромно каза Райън. Само че след това не можа да се удържи: — Водя най-популярното телевизионно шоу в целия свят и имам космически рейтинг. Слагам Лари Кинг и Джей Лено в малкия си джоб. Ето защо се учудих, когато разбрах, че не сте чували за мен.

— Е, вече знаеш, че двамата с Рита сме имали причина да бъдем в неведение — отвърнах аз.

Печелиш 1 точка престиж за самочувствието, с което пренебрегна обидните нападки на Тим.

Отиди на [68](#).

Виж таблицата „Кодови думи“.

*Ако си записал кодова дума „перо“, отиди на **75**.*

*Ако си записал кодова дума „кино“, отиди на **87**.*

*Ако не си записал нито една от двете кодови думи, отиди на **70**.*

— Мисля, че току-що бях разочарована от човека, който трябва да отговаря за живота ми по време на експедицията — каза изненадващо Рита Хагард и нито един от тримата мъже в стаята не успя да открие смисъла на нейните думи. — Когато Ник прояви скептичност по отношение на моите възможности, той каза, че не би се съмнявал от ползата от един мъж за екипа — поясни тя. — Сега виждам, че той се съмнява и в ползата от Тим.

Засмях се. Тя беше приела обяснението ми без явни признаци на недоверие, но ето че грижливо беше чакала подходящ момент, за да ми отговори. Рита Хагард започваше да ми харесва все повече.

Не направих опит да се оправдая, но мислено си обещах да не давам повече поводи на Рита да се разочарова от мен.

Не знам дали си спомняш, но в епизод 57 ти направи избор, който противоречи на избора в епизод 68, за което не печелиш престиж.

Отиди на [70](#).

— Уви, ще трябва да направим някои промени в състава на експедицията — казах аз, обръщайки се към Лемски. — Старо правило е, че жена на борда носи нещастие и не бива да очаквате от суеверен ловец като мен да пренебрегне този закон. Нямам нищо лично против Рита Хагард, но...

— Ник, ще ме изслушаш ли внимателно? — прекъсна ме Лемски. — Съставът на експедицията е подбиран много прецизно по критерии, които са ти непознати. Мога да те уверя, че нямам никакво намерение да се съобразявам с капризите ти, така че ще трябва да приемеш госпожица Хагард за свой спътник.

Разбрах, че няма смисъл да се опъвам.

— Щом е така, то работата ми значително се усложнява — недоволно промърморих аз.

Лемски пусна една ехидна усмивка при това изявление, но едва малко по-късно щях да схвана кое в думите ми го е развеселило.

Печелиш 1 точка удоволствие за идеята да изразиш без задръжки и увъртания мнението си за участието на жени в опасни мисии.

Отиди на [65](#).

— Знам, че жените по света се борят за равноправие и съм съгласен, че не трябва да има делене в зависимост от пола — отвърнах аз, — но в моята област нещата стоят по-различно. Ето, погледни се. Природата те е дарила с тяло, което не може да понесе физическите натоварвания така, както с тях би се справило тялото на един мъж. Може би след години някои жени ще бъдат равностойни на мъжете, но не и днес. Накратко, сигурно нямаше да съм така предубеден към възможностите ти, ако не беше жена.

— Поне си искрен — въздъхна Рита. — А сега ще задоволя любопитството ти. Аз се занимавам с палеонтология.

Запиши кодова дума „кино“. След това отиди на 60.

Виж таблицата „Кодови думи“.

*Ако си записал кодова дума „сън“, отиди на **76**.*

*Ако си записал кодова дума „бой“, отиди на **91**.*

Търпението на ловеца ми помогна да не издам любопитството си по отношение на Тим. Нямах представа с каква задача е внедрен в екипа, а изгарях от любопитство да науча. Вярвах, че и Рита изпитва същото. За щастие Карл Лемски се оказа достатъчно интелигентен и тактичен, за да се намеси в разговора.

— Няма да отнема от удоволствието на Тим, който сигурно ще пожелае сам да ви се представи — каза той. — Тим, пред теб се намират два от най-редките екземпляри на планетата. Те обичат да живеят сред природата и пренебрегват радиото, телевизията и вестниците, така че е напълно възможно да не са чували нищо за теб. Прав ли съм? — обърна се Лемски към нас.

Аз и Рита признахме, че наистина водим изолиран от цивилизацията живот и нямаме представа за популярността на третия член от нашия екип.

— О, боже! — каза Тимъти Райън и лицето му разцъфна в усмивка. — Какъв късмет само, ако се замисли човек! Сигурно в цяла Америка има само двама души над петгодишна възраст, които не са чували за мен, а ето че съм събран с тях в една стая! Невероятно!

— Хайде, Тим, представи се на новите си почитатели — подкани го шеговито Лемски.

— Аз съм журналист — скромно каза Райън. Само че след това не можа да се удържи: — Водя най-популярното телевизионно шоу в целия свят и имам космически рейтинг. Слагам Лари Кинг и Джей Лено в малкия си джоб. Ето защо все още не мога да повярвам, че не сте чували за мен.

— Е, вече знаеш, че двамата с Рита сме имали причина да бъдем в неведение — отвърнах аз.

Отиди на [68](#).

Виж таблицата „Кодови думи“.

Ако си записал кодова дума „бой“, отиди на **78**.

Ако си записал кодова дума „сън“, отиди на **89**.

— Е, сега поне мога да бъда доволна от Ник — каза изненадващо Рита и никой от тримата мъже в стаята не проумя смисъла на тези думи. — Той наистина беше откровен с мен, когато призна, че дели сътрудниците си на мъже и жени, а не на полезни и безполезни — поясни палеонтоложката. — Не приемам подобна дискриминация към жените, но уважавам честното отношение на Ник. Надявам се, че по време на експедицията ще успея да променя възгледите му за силата на нежния пол.

Засмях се. Тя беше приела обяснението ми без явни признаци на недоверие, но ето че грижливо беше чакала подходящ момент, за да ми отговори. Рита Хагард започваше да ми харесва все повече.

Печелиш 1 точка престиж за съответствието между думи и дела при твоя герой.

Отиди на [70](#).

В джунглите не се бях сблъсквал с феминизма, но знаех, че в целия свят интелигентните жени се борят за равноправие и искат на тях да се гледа като на човешки същества, а не като на некачествени заместители на мъжка работна сила. Ето защо, въпреки съмненията си по отношение на ползата от Рита Хагард в една опасна експедиция, аз тактично не запитах за нейната роля в мисията.

Но Рита беше умна жена и разбра колебанието ми.

— Сигурно се чудиш с какво мога да бъда полезна? — попита тя.
— Не приличам на ловец, значи трябва да умея да върша нещо друго.

— Признавам, че не мога да отгатна с какво се занимаваш — отвърнах аз.

— О, не е лесно за отгатване. Специалистка съм в палеонтологията.

Отиди на [60](#).

— Още в началото предпочетох химически обработените куршуми — казах аз. — След като научих малко повече за същността на изпитанието, не смятам да променям своя избор. Ако трябваше да ловувам черна пантера или тигър, може би щях да използвам експлодиращи куршуми. Но аз съм нает от „ТехноАрт“, а динозаврите са собственост на компанията. Сигурно всяко едно от тези животни е безценно, затова не бих искал да ги убивам.

— О, съжалявам, ако съм те подвел за този избор — каза Лемски. — Съжалявам, че трябва да ти наложа мнението си, но не мога да позволя да застрашиш сигурността на експедицията заради икономически съображения. Едва ли има учен, който може със сигурност да каже каква е дозата, която трябва да се вкара в кръвта на тиранозавъра, за да бъде упоен. Виж, Ник, динозаврите наистина са безценни, но от съображения, които са обект на търговска тайна, много по-важно е вашата експедиция да оцелее в продължение на десет дни. Ето защо не бива да се притесняваш, ако се наложи да застреляш няколко динозавъра, колкото и ценни да са.

— Е, това променя нещата — казах аз. — Ще взема експлодиращи куршуми, разбира се.

Отиди на [90](#).

Увлечени в разговор, не забелязахме, че е дошло време за вечеря. На масата говорихме на различни теми, макар че динозаврите господстваха в мислите ни. След вечеря Карл Лемски ни покани в елегантно обзаведен киносалон.

— Ако правилно се досещам, ще имаме възможност да видим кадри от Острова на динозаврите — каза Рита Хагард с разширени от възбуда очи. — Кажете, че съм права, Карл! Боже, това е направо невероятно!

Още по време на вечерята бях направил няколко плахи опита да привлека вниманието ѝ и останах малко разочарован, когато установих, че тя се вълнува прекалено много от перспективата да види живи динозаври, за да обърне внимание на мъжката ми привлекателност. В киносалона имах възможност да открия какво може да предизвика почти неконтролируема възбуда у иначе съдържаната палеонтоложка.

— Предстои ви да видите кадри от острова и обитателите му — обясни Карл, докато четиримата се настаняхме в удобните кресла. — Операторите са заснели филма от хеликоптер. Разбира се, информацията не е пълна и несъмнено на острова ще откриете още нови неща.

Лемски беше прав, филмът щеше да ни е от полза. Никога не бях проявявал интерес към динозаврите, така че ми беше интересно да се запозная с тези същества, особено с хищниците сред тях. А се надявах, че след като види кадрите, Рита ще добие някаква представа за опасностите, с които щяхме да се сблъскаме.

Светлините угаснаха и един светъл лъч проряза въздуха над главите ни. Чух изуменото възклицание на Рита:

— Игуанодон!

Отиди на [93](#).

— След като научих малко повече за изпитанията, които ни очакват, реших да променя избора си — казах аз. — Ако трябваше да ловувам черна пантера или тигър, може би щях да използвам експлодиращи куршуми. Но аз съм нает от „ТехноАрт“, а динозаврите са собственост на компанията. Сигурно всяко едно от тези животни е безценно, затова не бих искал да ги убивам.

— О, съжалявам, ако съм те подвел за този избор — каза Лемски. — Не бих позволил да промениш избора си, защото това ще застраши сигурността на експедицията. Едва ли има учен, който може със сигурност да каже каква е дозата, която трябва да се вкара в кръвта на тиранозавъра, за да бъде упоен. Виж, Ник, динозаврите наистина са безценни, но от съображения, които са обект на търговска тайна, много по-важно е вашата експедиция да оцелее в продължение на десет дни. Ето защо не бива да се притесняваш, ако се наложи да застреляш няколко динозавъра, колкото и ценни да са.

— Е, това променя нещата — казах аз. — Ще взема експлодиращи куршуми, разбира се.

Печелиш 1 точка престиж за правилен избор на муниципи.

Отиди на [90](#).

Най-големият известен на науката сухоземен хищник е Ти-Рексът! Той е ходел изправен на два крака и е достигал до шест метра височина. Предните му лапи са били къси. Плячката си е атакувал с глава, разкъсвайки животните с острите си зъби, които са били подредени в един ред и са били извити навътре.

Теглото на този звяр е достигало 7000 килограма, но въпреки това той е можел да развива прилична скорост. При всички случаи е бил по-бърз от Бен Джонсън и Карл Луис.

Върни се на [95](#).

Кадърът показваше главата на игуанодона в едър план. Муцуната му беше издължена и снабдена с един ред остри зъби, които дъвчеха листата на тънък клон. Интересът ми леко спадна, когато разбрах, че това животно е растителноядно.

Далечният план ми даде възможност да установя размерите на игуанодона. Изправен на задните си лапи, той достигаше до пет метра височина. Направи ми впечатление рогът на мястото на палеца на предните му лапи. Костният израстък представляваше опасно оръжие, ако животното знаеше как да удря с него.

Игуанодонът пасеше от клоните на огромно дърво, изникнало на самия бряг на обширно езеро. Местността беше открита, но в единия ъгъл на екрана забелязах дървета, които можеха да бъдат края на горски масиви.

— Рита, ще те помоля да коментираш кадрите — обърнах се към палеонтоложката. — Вероятно иначе бих пропуснал много от детайлите, които един специалист може да забележи от този филм.

— От това, което виждам, игуанодонът е самотно животно, което се чифтосва само в периодите на размножаване. Това не е странно, като се имат предвид размерите му. Игуанодонът е достатъчно силен, за да може да се отбранява и сам срещу хищници и затова няма нужда да се движи в стадо.

Две дребни животни пробягаха край динозавъра. Той отклони глава към тях и ги проследи за няколко секунди с поглед. След това отново се зае да хрупа от клоните на дървото.

— Добро периферно зрение — добави Рита. — Не забелязах от какъв вид са животните, но е ясно, че игуанодонът не ги подуши, а ги видя.

— На ръст бяха колкото човек, значи може да се предполага, че този динозавър няма да ни атакува, ако минем покрай него — предположих аз.

В този момент камерата се извърна бързо, за да покаже излизания от гората динозавър. Той беше малко по-висок от

игуанодона и само по изражението на муцуната му човек можеше да отгатне, че е хищник.

— Ти-Рекс! — каза развълнувана Рита. — Ето кой би могъл да ни създаде проблем! Сигурно ще нападне игуанодона.

Камерата даде общ план от въздуха и динозаврите се смалиха. Деляха ги няколко десетки метра. Ти-Рексът изрева и се понесе към набелязаната жертва. Игуанодонът се извърна към нападателя и при това движение стъпи на предните си крака.

— Страхотно! — обади се Тим. — Очертава се битка.

Наблюдавах внимателно реакцията на растителноядния динозавър и не успях да открия в поведението му признаци за агресивност.

— Напротив, жертвата няма намерение да се отбранява — казах аз.

И наистина, игуанодонът предпочете бягството.

Накъде да избяга растителноядният динозавър?

— *да се потопи в езерото — отиди на **99**.*

— *да навлезе в гората — отиди на **104**.*

Филмът свърши и всички въздъгнахме облекчено, когато ужасяващите деинонихуси изчезнаха от екрана.

— За съжаление това беше всичко — каза Карл Лемски. — Надявам се малкото информация, която получихте за Острова на динозаврите, да ви е от полза.

Вечерта беше напреднала и всички усещаме умора. Нямаше смисъл да продължаваме разговора, след като имахме време да обсъдим положението на другата сутрин. Оттеглихме се по стаите, които Лемски беше приготвил за нас. Аз заспах почти веднага, бях успял да си изработя този навик в джунглата по време на лов, когато всяка минута отдих е скъпоценна и човек няма време да се върти в леглото, измъчван от разни мисли. Новината, че ми предстои да се изправа срещу динозаврите, беше наистина вълнуваща, но тя не можеше да смути съня ми.

На другата сутрин станах много рано и открих, че хората на Лемски са готови да изпълняват нарежданията ми. Трябваша ми няколко часа, за да приготвя багажа на експедицията. Задачата ни беше само да оцелеем и аз се съобразих с това изискване. Не носехме никакви сложни уреди, а само най-необходимото.

Екипът се събра в пълен състав в кабинета на Лемски и аз със задоволство открих, че и другите ми двама спътници не са имали проблеми със съня. Учудващо, но Карл изглеждаше много по-развълнуван от нас.

— Днес е голям ден за „ТехноАрт“ — каза той, докато закусвахме. — Началото на една нова ера за компанията. Сега ме извинете, но трябва да ви оставя. Хеликоптерът ще ви вземе след няколко часа, за да ви откара до острова.

Едва изчаках да останем сами, за да поговоря с Рита. Не исках да се изправам срещу животни, за които не знаех нищо. Краткият филм ми беше дал информация за някои от динозаврите, но за други можех само да гадая.

Отиди на [95](#).

Имаш възможност да получиш кратка информация за всеки от изброените динозаври, като отидеш на посочения срещу името епизод:

— *тиранозавър-рекс* — отиди на **92**.

— *деинонихус* — отиди на **97**.

— *компсогнатус* — отиди на **100**.

— *ихтиозавър* — отиди на **103**.

— *плакодонт* — отиди на **106**.

— *трицератопс* — отиди на **109**.

— *брахиозавър* — отиди на **112**.

— *анкилозавър* — отиди на **115**.

— *игуанодон* — отиди на **118**.

— *стегозавър* — отиди на **121**.

— *кетцалкоатъл* — отиди на **124**.

Ако вече си приключил с проучването на динозаврите, отиди на **102**.

Камерата се прехвърли върху гущер, който бе застинал върху камък. Животното рязко въртеше главата си, оглеждайки района. Изведнъж върху тялото му падна нечия ноктеста лапа и го затисна.

Гущерът се загърчи в отчаян опит да се освободи от хватката на нападателя си, но нямаше никакви изгледи за успех. Камерата леко се отдалечи и даде възможност на зрителите да огледат нападателя.

Животното приличаше на пиле в краката, но зъбатата му уста го правеше силно умалено копие на Ти-Рекса. Хищническото изражение, изписано на муцуната му, не оставяше съмнение за намеренията му.

— Компсогнатус — обади се Рита. — Дребен е и затова трябва да се храни с по-малки животни. Сигурно не се отказва и от мърша.

Малкият динозавър наведе рязко глава и ухапа тялото на гущера. Острите му зъби се задвижиха бясно, дъвчейки жертвата.

— Кадрите са сензационни! — обади се Тим. — Слушай, Карл, не може ли да излъча нещо от тях в моето шоу?

— Потрай, Тим — спокойно каза Лемски. — Това са само трохите от една богата трапеза. Ще говорим сериозно, когато се завърнеш от Острова на динозаврите.

Отиди на [98](#).

Деинонихусът е бил най-умен сред динозаврите. Преведено, името му означава „ужасният нокът“. Става дума за вътрешния нокът на задните му лапи, който е бил по-дълъг и по-подвижен от останалите два. Дължината на това страшно оръжие е достигала до двадесет сантиметра.

Деинонихусът е ходел на два крака, а предните му лапи са били много по-сръчни от тези на Ти-Рекса. На височина е достигал до два метра, а на тегло — до 100 килограма. Бягал е много бързо. Имал е отлично развити сетива — обоняние, зрение и слух.

Деинонихусите са ловували на групи и са успявали да се организират, подобно на пещерните хора, които са ловели мамути. Не е ясно защо динозаврите са изчезнали от лицето на земята, но ако бяха оцелели, със сигурност деинонихусът щеше да се утвърди като властелин на планетата заради добре развития си мозък.

Върни се на [95](#).

Камерата ни пренесе в гъста гора и отначало помислих, че операторът отново ни показва компсогнатус. Бързо разбрах, че не е така. Животното беше високо около метър и осемдесет и имаше много по-силно развита мускулатура. Когато погледът ми се плъзна към краката му, забелязах по един огромен и доста подвижен нокът на всеки от тях.

— О, само това не! — проплака Рита. — Някак си бихме се спасили от Ти-Рекса, но това чудовище живи ще ни изяде.

Динозавърът завъртя глава и нададе къс писък. Камерата проследи погледа му и показва още едно чудовище. Двете като че ли си обменяха информация с погледи и писъци.

— Това е деинонихус — съвзе се от уплахата Рита. — Най-умният сред динозаврите-хищници. Както сами имате възможност да се убедите, деинонихусите умеят да общуват помежду си, макар че едва ли могат да си предадат голямо количество информация. Те ловуват на групи и не се страхуват да нападат много по-големи животни.

Двата деинонихуса крачеха смело през ниски храсти, озъртайки се хищно на всички страни. Скоро към тях се присъединиха още три животни. Разпръснати през няколко метра, те напредваха бавно. Скоро стигнаха края на гората и съзряха плячка.

Следях внимателно реакциите на хищниците. Още тогава усетих колко опасни са деинонихусите. Те бяха не само кръвожадни, но и много хитри.

На огромна поляна с ниски храсти пасеше цяло стадо динозаври, а само на двајсетина метра от тях беше динозавър от друг вид.

— Тези в стадото са трицератопси — поясни Рита. — Хранят се с храсти, но това не означава, че са лесни за убиване. Можете и сами да се досетите за това по трите им рога и костната плоча на врата. Самотният динозавър се нарича стегозавър.

— Изглежда дебел и тромав — обадох се аз. — Тези щръкнали плочи по гърба едва ли го предпазват от врагове, а тънкият врат и

главата също са много уязвими.

— Пропускаш опашката — отбеляза Рита. — Тя е достатъчно дълга и подвижна, а четирите остри шипа я правят опасно оръжие.

Камерата отново ни върна към деинонихусите, които се разпръсваха, за да обградят набелязаната плячка.

Коя да бъде пляката на деинонихусите?

— *стегозавърът — отиди на [101](#).*

— *трицератопсите — отиди на [105](#).*

Игуанодонът се поколеба за миг, докато избере посоката. След това навлезе в езерото.

— Значи е вярно, че едрите динозаври понякога са навлизали в дълбоки води, за да улеснят движенията си — обади се Рита. — Във вода огромното им тегло не ги затруднява толкова и движенията им стават по-бързи и уверени.

Ти-Рексът притича до брега и нададе нов мощен рев.

— Възможно ли е чудовището да се бои от водата? — намеси се Тим.

Отговорът дойде бързо.

Две перки разцепиха гладката повърхност на езерото и се стрелнаха към игуанодона, който беше успял да навлезе на няколко метра и водата покриваше гърба му. Изведнъж повърхността около него се раздвижи. За миг се мерна зъбатата челюст на гигантска риба, която ухапа гърба на динозавъра. Още няколко перки се насочваха към мястото на битката.

— Ихтиозаври! — възкликна Рита. — Поне шест животни, които явно ловуват в стадо. Ето защо Ти-Рексът не се осмели да навлезе във водата. Той е знаел, че там ще стане лесна плячка на водните хищници.

Всичко свърши за минута. Игуанодонът беше разкъсан на части и ихтиозаврите започнаха да се хранят с месото му. Ти-Рексът нададе няколко изпълнени с безсилен гняв резове и се отдалечи тромаво.

Отиди на [96](#).

Компсогнатусят не плаши с външния си вид, защото е висок само петдесетина сантиметра. Той има дълга опашка и измерена от главата до върха на опашката, дължината му е два метра. Той е хищник, който не може да си позволи да напада едри животни, затова трябва да се задоволява с гущери, жаби и други дребни животни. Не се отказва и от мърша. Често се промъква до убито от по-едър хищник животно и отмъква част от плячката.

Уголемен няколко пъти, компсогнатусят би заприличал на деинонихус, но без ужасния нокът. Малкият хищник не е достатъчно умен, за да ловува в група, нито за да обменя сигнали със себеподобните си.

Компсогнатусят се плаши от по-високи от него същества, но може да се осмели да нападне някое по-ниско от него, особено ако то е заспало.

Върни се на [95](#).

Два от деинонихусите се приближиха бавно до стегозавъра и нададоха гневни писъци. Зъбатите им муцуни заплашително се клатеха и вещаеха неприятности.

— Мислите, че ще атакуват — обади се Рита. — Но всъщност те само отвличат вниманието, за да дадат възможност на другите от групата да се промъкнат незабелязано до набелязаната жертва.

От едрия план имахме идеална възможност да наблюдаваме как другите три деинонихуса се прокрадват към стегозавъра. Докато едрият динозавър се пазеше от двамата клоуни пред него, истинската опасност се прокрадваше в гръб.

Стегозавърът вече беше попаднал в капана на хищниците. От следващите кадри получих ясна представа как действат опасните твари.

Първият от трите промъквачи се деинонихуси се хвърли към жертвата и заби ноктестите си предни лапи в незащитено от костните плочи място по гърба на животното. Едва тогава в боя влезе страховитото оръжие — подвижните нокти на задните лапи, които висяха във въздуха. С мощни удари деинонихусът нанесе с тези нокти дълбоки и обилно кървящи рани на стегозавъра.

Внезапната атака лиши стегозавъра от неговото най-силно и всъщност единствено оръжие — завършващата с шипове опашка. Той започна да я размахва бясно, но без ефект. Защитата му беше пробита.

След като още два от деинонихусите увиснаха по този начин на жертвата, стегозавърът беше загубен. Скоро хищниците успяха да повалят плячката си и започнаха да я разкъсват, за да се доберат до апетитното месо.

— Блестяща илюстрация на тяхната организация — каза Рита. — Колкото и добър ловец да си, Ник, няма да успееш да ни опазиш от тези чудовища. Само мога да се надявам, че пътищата ни няма да се пресекат, защото в противен случай сме загубени.

Не споделях напълно мнението на Рита. Бях отличен стрелец и можех да поваля всеки от тези зверове с по един точен изстрел. Те не

ми изглеждаха по-неуязвими от лъвовете и тигрите, макар кожата им да беше по-дебела. Но тя нямаше да спре експлодиращите куршуми!

Отиди на [94](#).

Разказите на Рита за динозаврите бяха увлекателни и много полезни. Тя чертаеше скици, за да ми покаже динозаврите, които не можахме да видим в краткия филм. За съжаление твърде много от знанията за огромните гуцери се градяха само на разпространени теории. Предстоеше ни да проверим каква част от хипотезите на учените за динозаврите отговарят на истината.

През цялото време, докато аз слушах внимателно палеонтоложката, Тим демонстративно пренебрегваше нашето занимание. Явно той смяташе, че не му влиза в работата да научи нещо за динозаврите. Когато му подхвърлих, че аз мога да пострадам тежко и тогава върху него ще легне отговорността за експедицията и опазването на Рита, той изсумтя презрително.

— Така или иначе няма да запомня нищо, а и да го запомня, за какъв дявол ми е? Аз дори не мога да стрелям като хората!

Двамата с Рита само се спогледахме и вдигнахме ръце от него. Тим искаше да се държи като звезда, а ние нямахме представа как да го накараме да слезе от облаците, в които витаеше. Искрено се надявах да не се озова в положение да разчитам на него, защото много добре виждах, че неговата роля, поне според мен, беше да създава неприятности.

Отиди на [111](#).

Ихтиозавърът прилича на делфин и е дълъг малко повече от два метра. Има силна опашка и къси плавници. Най-опасното оръжие на този хищник е дългата и зъбата челюст, която по сила на ухапката превъзхожда тази на съвременните крокодили.

За ихтиозавъра и останалите морски и океански животни се знае по-малко, отколкото за сухоземните динозаври, и това е напълно разбираемо, като се има предвид, че повечето от техните кости са останали по дъното на водните басейни.

Върни се на [95](#).

Игуанодонът се поколеба за миг, след това хукна към гората. Бързината, с която навлезе сред дърветата, ми даваше основание да смятам, че Ти-Рексът няма никакви шансове в преследването. Огромният хищник също се движеше бързо, но не колкото жертвата си. Той се затича след игуанодона, дори навлезе в гората след него, но само след няколко крачки спря и изрева гневно.

— Изпусна го! — плесна с ръце Рита. — Ето прекрасно доказателство за тезата, че хищниците рядко са успявали в нападенията си. Сигурно Ти-Рексът е трябвало да напада поне десет животни в един ден, за да успее да убие едно.

Отиди на [96](#).

Два от деинонихусите се приближиха бавно до трицератопсите и нададоха гневни писъци. Зъбатите им муцуни заплашително се клатеха и вещаеха неприятности.

— Мислите, че ще ги атакуват — обади се Рита. — Но всъщност те само привличат вниманието им, за да дадат възможност на другите от групата да се промъкнат незабелязано.

Трицератопсите вдигнаха глави и се загледаха в страшните деинонихуси. По-едрите от тях бързо заслониха малките си с тела и насочиха рогата си към приближаващия се враг.

Забелязахме колко хитро другите три хищника заобиколиха стадото и го издебнаха в гръб. Докато трицератопсите се притесняваха от двамата клоуни пред тях, истинската опасност идваше отзад. Този начин на ловуване издаваше зловещата интелигентност на деинонихусите.

Когато „ударната група“ се приближи достатъчно до стадото, деинонихусите нададоха страховити писъци и се нахвърлиха върху едно от животните. По някакъв начин бяха координирали действията си, защото нападнаха едновременно и не се хвърлиха към различни животни. Явно бяха определили плячката предварително.

Трицератопсите хукнаха да бягат. Всички, с изключение на един, който вече беше попаднал в капана на хищниците. От следващите кадри получих ясна представа как действат опасните твари.

Първият деинонихус се хвърли към жертвата и заби ноктестите си предни лапи в незащитения от костна плоча гръб на животното. Едва тогава в боя влезе страховитото оръжие — подвижните нокти на задните лапи, които висяха във въздуха. С мощни удари деинонихусът нанесе с тези нокти дълбоки и обилно кървящи рани на трицератопса.

След като още два от деинонихусите увиснаха по този начин на жертвата, трицератопсът беше загубен. Скоро хищниците успяха да повалят плячката си и започнаха да я разкъсват, за да се доберат до апетитното месо.

— Блестяща илюстрация на тяхната организация — каза Рита. — Колкото и добър ловец да си, Ник, няма да успееш да ни опазиш от тези чудовища. Само мога да се надявам, че пътищата ни няма да се пресекат, защото в противен случай сме загубени.

Не споделях напълно мнението на Рита. Бях отличен стрелец и можех да поваля всеки от тези зверове с по един точен изстрел. Те не ми изглеждаха по-неуязвими от лъвовете и тигрите, макар кожата им да беше по-дебела. Но тя нямаше да спре експлодиращите куршуми!

Отиди на [94](#).

Плакодонтът прилича на крокодил, но изглежда много по-зловещо. На дължина достига три метра и половина. Той дебне плячката си в плитките води, но ловува сам и затова понякога трябва да отстъпи пред ихтиозаврите. Също така може да се гмурка, за да яде стриди, откъсвайки ги от скалите с дългите си предни зъби. За да ги смели и погълне, той имал друг комплект зъби, разположени на небцето.

Върни се на [95](#).

След два часа полет тишината в кабината започна да ме дразни. Бях проверил всяка част от любимия си уинчестър по три пъти, в главата си бях прехвърлил няколко плана за началото на мисията и вече не ми оставаше нищо друго, освен да чакам кацането.

Рита гледаше замечтано през прозореца, а Тим беше свил колене пред гърдите си и гледаше замислено в празното място между обувките си.

Хвърлих му няколко погледа, които ме убедиха, че той вече съжалева за избора си да ни придружи в експедицията. Сигурно перспективата да бъде първият журналист, поднесъл новината за съществуването на динозаври в наше време, му е изглеждала примамлива от слънчевата Флорида, но с приближаването на целта спомените за сцените от филма ставаха все по-ярки и плашещи.

Нарочно изтраках със затвора на пушката, за да привлека вниманието му.

— Ловна треска? — учудено повдигна вежди той. — Ти си непоправим наивник, ако смяташ, че можеш да се изправиш срещу Ти-Рекса!

Вече нямаше място за съмнение, че настроението на Тим е достигнало най-долната си точка.

— Тази пушка може да откаже гадните деинонихуси от идеята да ни хапнат за закуска — казах аз. — Колкото до Ти-Рекса, той е толкова огромен и шумен, че единственото, което трябва да правим, за да се пазим от него, е добре да си отваряме очите и ушите и да се прикриваме, когато минава край нас.

— Дано си прав — скептично рече Тим.

— Смрачава се — обади се Рита. — Сега се сецам, че никога не съм виждала залез над океана.

— Няма и да видиш — казах аз. — Според пилота ще пристигнем на острова привечер и ще имаме достатъчно време да изберем място за лагеруване, докато още е светло.

— Трябваше да пристигнем по обед — каза Тим. — Не ми харесва да пристигам по тъмно в непознато място.

А ти как мислиш, правилно ли е да кацате на острова привечер?

— определено да — отиди на [113](#).

— не, но няма какво да се направи — отиди на [117](#).

— не е ясно, нямаш мнение по този въпрос — отиди на [122](#).

— Къде ще ноцуваме? — обади се Тим, сякаш отгатнал колебанието ми.

Двамата с Рита бяхме говорили по този въпрос. Знаех за теорията ѝ, че динозаврите може би не са активни през нощта, но не можех да се доверя на някаква хипотеза без твърди доказателства. Ако бандата на деинонихусите ни нападнеше през нощта, щеше да е късно да се оплаквам от грешката на учените.

Погледът ми обходи околните дървета и се спря на едно от тях.

— Ето там — казах аз, сочейки към една площадка на няколко метра над земята. — Клоните са разположени така, че лесно ще стигнем до площадката, а тя ми се струва достатъчно широка, за да ни подслони. Ще бъдем високо над деинонихусите, а да не забравяме, че и компсогнатусът може да бъде опасен, ако ни изненада.

— Да не забравяме и Ти-Рекса, за когото ще е лесна работа да ни обрули на земята като зрели круши — възрази Тим. — Докато сме на земята, той ще ни забележи по-трудно. Но не, ние се издигаме високо, за да попаднем в полезрението му! Много умно, няма що!

— Спри да дрънкаш глупости! — обади се Рита. — Хайде, Ник, трябва да качим багажите на площадката. Мястото е избрано отлично.

Печелиш 1 точка престиж.

Отиди на [119](#).

Трицератопсът е едър растителнояден динозавър, дълъг седем метра и тежащ 7000 килограма. Той е получил името си от трите рога, намиращи се в предната част на главата му, върху широка костна плоча, която защитава врата и главата на динозавъра.

Трицератопсите са ходели на големи стада и при опасност по-силните екземпляри са образували защитен обръч около останалите.

Трицератопсът е със слабо зрение и реагира на движещи се предмети. Съзирайки в тях заплаха, той атакува веднага. Може да се опре в битка дори на страховития Ти-Рекс.

Два от роговете му са дълги и са разположени над очите му, а третият се намира на носа и е по-къс. Именно с тях трицератопсът може да изкорми атакуващия го Ти-Рекс.

Интересна е устата на този динозавър, която прилича на огромна папагалска човка.

Върни се на [95](#).

— Няма какво да мисля, положението е ясно — казах аз. — Нито един от двамата ви не е свикнал да не спи през нощта. Освен това след първата нощ ще ви се натрупа и умора от скитането по цял ден. Затова аз ще пазя лагера от натрапници и заедно с това ще поддържам огъня. Свикнал съм да не спя по няколко нощи, така че няма да ми е за първи път.

— Моите уважения, но така доникъде няма да стигнем — каза Тим. — Може би ще удържиш четири-пет нощи без сън, но после ще трябва да спиш поне двадесет часа като заклан, а няма да имаш това време на разположение.

— Тим е прав — намеси се Рита. — Не бива да изтощаваш организма си. Безсънието води и до отслабване на рефлексите, а точно те ще ти трябват, ако искаш да си свършиш добре работата.

Трябваше да призная, че двамата са прави. Нуждаехме се от друго решение.

Отиди на [141](#).

Тъкмо бях завършил последната проверка на багажа, когато един от служителите на „ТехноАрт“ пристигна с новината, че хеликоптерът ни очаква. Карл Лемски беше наел машината от Пентагона, но веднага предположих, че е сложил свой доверен човек за пилот. Компанията не искаше да разкрива тайните си.

В кабината за пътници не се бяха старали да създадат приятна обстановка, от което заключих, че десантчиците на САЩ не са претенциозни момчета. От нас тримата единствено Тим прояви недоволство от аскетичното обзавеждане, докато ние двамата с Рита бяхме свикнали на много по-лоши условия.

Усетих как се отделихме от земята и не знам защо, си помислих: „Край, вече няма връщане. Пускат те в онзи ад, сред деинонихуси и Ти-Рексове, и после — каквото ще да става!“

Отиди на [107](#).

Брахиозавърът е един от най-големите динозаври. Ходи на четири крака, на височина достига 12 метра (колкото четириетажен блок!), а на дължина — 26 метра! Той е растителнояден и добродушен, движи се на стада от по няколко животни, има добре развито обоняние, по което се ориентира за храна и при опасност. Другите му сетива са слабо развити.

Този динозавър е бил прекалено голяма плячка дори за Ти-Рекса. Можел е да се отбранява, като се изправи на задните си лапи, или с удари на сравнително късата си, но силна опашка.

Върни се на [95](#).

— Да не мислиш, че Лемски и хората му са идиоти? — осведомих се аз. — Сигурно са имали съображения да кацнем по вечерно време. И са били прави!

— Не обичам да приемам нищо на доверие — заинати се Тим. — Ти като си такъв умник, знаеш ли защо трябва да кацаме по тъмно?

— Разбира се! Свързано е с теорията, че динозаврите не са толкова активни с падането на тъмнината. Хищниците вече са приключили с вечерята си и дори да ни забележат, няма да имат причина да ни нападат. А за опитен ловец като мен няма да е трудно да открие подходящо място за бивак в краткото време, докато светлината не е изчезнала. Сега доволен ли си?

— Хм, откъде да знам, че това не са само куп надути приказки? — изсумтя нахалникът.

Рита ми направи знак да не се занимавам с него. Трябваше да го търпим и да се грижим за оцеляването му, но никъде не пишеше, че трябва да сме му и бавачки. Щом искаше да се страхува — нека, прав му път!

Печелиш 2 точки престиж, защото одобри вечерното кацане.

Отиди на [120](#).

Аз нарахих тежката раница, а за Рита и Тим остана по един по-лек багаж. Стисках пушката, готова за стрелба, защото знаех, че в тези първи минути може да последва атака, ако сме успели да привлечем внимание с шума на хеликоптера.

За щастие на тиранозаврите и деинонихусите не им беше до нас тази вечер и експедицията получи възможност да избере на спокойствие мястото за нощуване.

Когато човек се намира сред дивата природа, няма голям избор. Полянките отпадаха автоматично при толкова много хищници наоколо, така че трябваше да избирам между спане в клоните на някое от гигантските дървета и подслон на завет сред изпъкналите над земята техни корени.

Къде ще спите тази вечер?

— *на удобна площадка високо в короната на някое дърво — отиди на [108](#).*

— *на завет в изпъкналите над земята корени на гигантско дърво — отиди на [125](#).*

Анкилозавърът е растителноядно животно, но това не му пречи да изглежда злоещо. Той е висок един метър, дълъг е цели три метра, от които метър и половина опашка. Целият му гръб е покрит с броня, от която стърчат костни израстъци, подредени в правилни редици.

Най-опасната част от този динозавър е неговата опашка. Тя завършва с топчесто образувание и служи на животното като боздуган. С нея то се отбранява от враговете.

Върни се на [95](#).

— Всички членове на екипа са равни помежду си, затова ще си поделим нощта и всеки ще бодърства през една трета от нея — реших аз. — Ще взема средното дежурство, за да не ви разкъсвам съня. Колкото до мен, аз съм свикнал и на по-тежки условия.

— Но не и ние — възпротиви се Тим. — Градският нощен живот е едно, а недоспиването сред джунглата — съвсем друго. Може би тази нощ ние с Рита ще издържим, все още сме свежи. Но какво ще стане след цял ден скитане, когато умората ни налегне?

— Той е прав, Ник — намеси се Рита. — Сигурна съм, че ти ще понесеш недоспиването и рефлексите ти няма да пострадат от това. Но ние с Тим ще капнем още утре вечер. Не мога да се съглася и да поемеш цялото дежурство, защото тогава ти ще капнеш от умора много преди да са изминали десетте дни.

Трябваше да призная, че двамата са прави. Нуждаехме се от друго решение.

Отиди на [141](#).

— Не бива да се тревожим за неща, които не зависят от нас — казах назидателно аз. — Кацаме привечер и толкова, няма какво да му мислим.

— Боже, идеално ставаш за някой от нисшите военни чинове — отчаяно рече Тим. — Козируваш и изпълняваш заповеди, без да се замислиш. Ако Лемски ни беше уредил да кацнем на главата на Ти-Рекса, сигурно и тогава нямаше да имаш нищо против. Само като си помисля, че животът ми е в ръцете на такъв човек... Боже, боже, в каква каша се забърках само!

Рита се раздвижи и стрелна с очи песимиста.

— И двамата грешите — каза тя. — Аз посъветвах Лемски да кацнем привечер, защото според най-разпространената теория за динозаврите те не са така активни с падането на мрака. По това време хищниците вече са приключили с вечерята си и дори да ни забележат, няма да имат причини да ни атакуват. Колкото до малкото време за избиране на място за спане, прецених, че Ник е опитен ловец и ще успее да се справи. Някакви възражения?

Признавам, че бях изненадан от реакцията на Рита. Тим също не успя да намери подходящ отговор и се умълча.

Отиди на [120](#).

Игуанодонът съперничи на Ти-Рекса по размери, но е растителнояден. На височина достига пет метра, дълъг е девет метра и ходи на четири крака. Въпреки това лесно се изправя на два крака, за да достигне разположена по-високо храна.

Предната му лапа представлява интерес, защото е добре развита. Тя има пет пръста. Кутрето е „умен“ пръст. То е много подвижно и с него игуанодонът може да хваща клоните, за да ги яде по-спокойно и дори да ги откъсне. Другите три пръста са сраснати и са покрити с твърда кожа. Палецът е заменен с рог.

Приложението на рога на игуанодона буди много спорове. Може да го е използвал за обелване на кората на дървета или за нанасяне на тежки удари в битка.

Върни се на [95](#).

Площадката беше дори по-голяма, отколкото изглеждаше отдолу. Имаше място за огнище, а спалните чували можеха да се наредят около него и пак щеше да остане по метър до края на площадката. Докато Рита приготвяше вечерята, а Тим подреждаше спалните чували, аз събрах достатъчно съчки, за да можем да поддържаме огъня до сутринта.

Вечеряхме тихо, заслушвайки се за шумовете на гората. На два пъти из въздуха се разнесе страховитият рев на Ти-Рекса, но звучеше много далеч от нас. Все пак не мога да не призная, че потръпнах при този звук.

Когато дойде време за лягане, Рита замислено погледна огъня.

— Трябва да измислим нещо, за да го поддържаме през нощта — каза тя.

— Няма какво да мислим, нали си имаме ловец за тая работа — отвърна Тим. — Хайде, Ник, озари ни с някоя идея за огъня!

Наистина как я мислиш тази работа с поддържането на огъня?

— *ти ще будуваш, за да пазиш спящите и да наглеждаш огъня — отиди на [110](#).*

— *тримата ще се сменят през три часа — отиди на [116](#).*

— *ти и Тим ще се редувате да пазите лагера и да наглеждате огъня, а Рита заслужава спокоен сън — отиди на [123](#).*

— *всички ще спите, но твоят лек сън ще ти помага от време на време да хвърляш по едно око на огъня, а изостреният ти през годините слух ще пази от натрапници — отиди на [126](#).*

В кабината шумът от двигателите почти не се чуваше, но когато отворих вратата, за да слеза от хеликоптера, останах неприятно изненадан. Всяко животно, с каквито и да е звукови сетива, вече знаеше за нашето пристигане. Можех само да се надявам, че шумът няма да привлече вниманието на хищниците.

Хвърлих багажа на земята, след това скочих и помогнах на Рита да слезе. Тим ни последва с наведена глава и запушени уши. По недоволната му физиономия отгатнах, че трясъкът на хеликоптера не му понася.

Направих сигнал на пилота, че всичко е наред и машината се издигна към небето. След десет дни щяхме да се срещнем на същото място и по същото време, ако експедицията се справеше с трудната задача да оцелее на Острова на динозаврите.

Отиди на [114](#).

Стегозавърът е растителнояден и изглежда като шапка от времето на Наполеон. Той има едро туловище, тънки врат и опашка, малка глава. По гръбнака му са наредени две редици щръкнали плочи, чието предназначение не е известно.

Стегозавърът е висок три метра и тежи 3000 килограма. Едрото му туловище е тромаво и беззащитно. Опашката на този динозавър е дълга метър и половина, а в края ѝ има четири дълги костни шипа. С тяхна помощ той може да се отбранява срещу нападатели.

Върни се на [95](#).

— Да не мислиш, че Лемски и хората му са идиоти? — осведомих се аз. — Сигурно са имали съображения да кацнем по вечерно време.

— Не обичам да приемам нищо на доверие — заинати се Тим. — Ти като си такъв умник, знаеш ли защо трябва да кацаме по тъмно?

— Нямам представа — признах си аз.

— Аз пък имам — намеси се Рита. — Посъветвах Лемски да кацнем привечер, защото според най-разпространената теория за динозаврите те не са така активни с падането на мрака. По това време хищниците вече са приключили с вечерята си и дори да ни забележат, няма да имат причини да ни атакуват. Колкото до малкото време за избиране на място за спане, прецених, че Ник е опитен ловец и ще успее да се справи. Някакви възражения?

Признавам, че бях изненадан от реакцията на Рита. Тим също не успя да намери подходящ отговор и се умълча.

Печелиш 1 точка престиж за доблестта да признаеш незнанието си (човек не може да знае всичко, но трябва да си дава сметка за своите знания).

Отиди на [120](#).

— Ние с Тим ще си поделим нощта — реших аз. — Не бива да лишаваме Рита от сън, но ние, мъжете, можем да стиснем зъби. Времето за бодърстване е приблизително девет часа. Аз ще се задоволя с три часа сън, през които Тим ще бодърства. През останалото време пазя аз. Свикнал съм на по-тежки условия, така че ще издържа, без това да ми се отрази на другия ден.

— Да, ама аз няма да издържа — възпротиви се Тим. — Градският нощен живот е едно, а недоспиването сред джунглата — съвсем друго. Може би тази нощ ще издържа, все още съм свеж. Но какво ще стане след цял ден скитане, когато умората ме налегне?

— Той е прав, Ник — намеси се Рита. — Сигурна съм, че ти ще понесеш недоспиването и рефлексите ти няма да пострадат от това. Но ние с Тим ще капнем още утре вечер и ще се нуждаем от здрав сън. Не мога да се съглася и да поемеш цялото дежурство, защото тогава ти ще капнеш от умора, много преди да са изминали десетте дни.

Трябваше да призная, че двамата са прави. Нуждаехме се от друго решение.

Печелиш 1 точка престиж.

Отиди на [141](#).

Кетцалкоатълът е птерозавър — най-голямата птица, която е съществувала на нашата планета. Дължината на разперените му крила достига четиринадесет метра, а когато кацне, височината му е около метър и осемдесет.

Наречен е по името на древния бог на ацтеките заради белия цвят на перушината си. Кетцалкоатълът лети над водни басейни и се храни с риба, която улавя с дългата си човка. Той е страхлив и безобиден, но ако се разгневи, предприема ожесточена атака с клюна си.

Върни се на [95](#).

— Къде ще ноцуваме? — обади се Тим, сякаш отгатнал колебанието ми.

Много от дърветата се извисяваха на трийсетина метра над главите ни, а част от огромните им корени се подаваше над земята. Около някои стволоче се образуваха естествени заслони, в които можехме да се настаним удобно.

Посочих едно такова място на Рита и я попитах за мнението ѝ.

— Аз пък си мислех, че избирането на място за ноцуване е твоя работа — саркастично подхвърли Тим, който се чувстваше изолиран от разговора. — Дано да не се окаже, че Рита трябва и да ни охранява.

— Не му обръщай внимание — за пореден път ме посъветва Рита. — Всичко зависи от това дали ще се доверим на теорията, че динозаврите не са активни нощем. Ако тя е вярна, няма защо да се страхуваме.

— Но ако не е вярна, няма да можем да съобщим, че е сбъркана — обади се Тим. — Я да се катерим нагоре, докато някой деинонихус не ни е захапал задниците!

За пръв път думите му звучаха разумно, така че реших да го послушам.

Отиди на [119](#).

И тримата бяхме все още свежи, но знаех, че след утрешното скитане умората щеше да ни налегне, особено Рита и Тим. И двамата щяха да се нуждаят от здрав сън. Ето защо не можеше да става и дума да се редуваме край огъня.

Аз бях най-издръжлив от тримата и имах сили да изкарам няколко ноци поред без капчица сън, ала нямаше да издържа цели десет дни. Освен това недоспиването щеше да се отрази на рефлексите ми, а това не биваше да става в никакъв случай.

Трябваше да измисля нещо по-хитро.

Печелиш 2 точки престиж.

Отиди на [141](#).

Анкилозавърът пасеше от един нисък, но разклонен храст и бавно преглъщаше смяната растителност. Приличаше ми на средновековните рицари, опаковани в тежките си брони, мудни и неповратливи.

От бронята, която покриваше гърба и главата на анкилозавъра, стърчаха костни израстъци, подредени в правилни редици. Приличаха ми на бодли на роза. Някои от тях достигаха десетина сантиметра на дължина. Ако животното имаше слабо място, това беше коремът, но враговете на анкилозавъра трудно биха се добрали дотам.

Опашката на динозавъра завършваше с объл израстък, сякаш някой беше надянал футболна топка върху острия връх. Докато животното пасеше, израстъкът тупкаше леко по земята.

— Погледни го — обърна се към мен Рита. — Не е ли сладък?

Никак не ми изглеждаше сладък, но Тим ме изпревари и пръв изказа на глас това мнение.

— Набито и тромаво животно, в което не виждам нищо хубаво — рече той. — Чудя се как ли ще се справи с нападател, ако го притиснат. Не ми се вярва да избяга, не е бърз.

— Нека чуем мнението на ловеца — усмихна се Рита.

Какво ще отговориш?

— *отбранява се с опашката — отиди на [132](#).*

— *хапе със зъби — отиди на [136](#).*

— *не му трябва друга защита, щом има броня и костни израстъци — отиди на [143](#).*

Съгласието ми да помогна на Рита съвсем не означаваше, че трябва да взимам участие в научни спорове, които изобщо не ме вълнуват.

— Сигурно е вярна — казах аз. — Като я гледам тази опашка, нищо чудно да е някаква антена или нещо подобно.

Рита ме погледна учудено, а Тим махна с ръка.

— Или е пиян, или се е дрогирал, докато сме спели — каза той. — Анкилозавърът си тътри опашката по земята и непрекъснато почуква с нея, да не говорим, че в битка раздава страшни удари. Невъзможно е при това положение в нея да има чувствителни зони и тя да играе ролята на антена.

— И аз така мисля — кимна Рита. — Затова дори няма да си направя труд да проверя тази хипотеза, тя очевидно е невярна.

Отиди на [145](#).

Протегнах бавно ръка към Рита и разтърсих рамото ѝ. Тя отвори очи и сепнато се изправи. Сложих длан на устните ѝ и едва тогава леко извърнах главата ѝ по посока на динозавъра. Не исках да привлече вниманието на животното с вик.

Тя дори не се уплаши. Видях как се втренчва прехласнато в огромния динозавър. Трябваше да я докосна още веднъж, за да си припомни, че съществувам.

— Брахиозавър — промълви тихо тя. — Абсолютно безопасен. Да не си посмял да го закачиш! — добави, когато видя как стискам пушката.

Послушах съвета ѝ. Наистина бях виждал рисунка на животното, но изненадата и тъмнината ми бяха попречили да го позная веднага. Брахиозавърът откъсна още един клон, този път току над главата на Тим, след това продължи към друго дърво.

— Край с теорията, че спят нощем — каза Рита, когато стадото брахиозаври отмина. — А това ме кара да те поздравя за решението да спим на дървото. Щом брахиозаврите сноват през нощта, то и деинонихусите не си губят времето.

— Не искаш да кажеш, че спят през деня, нали? — не повярвах аз. — Това го правят само най-заклетите посетители на дискотеките и нощните барове.

— Рано е за заключения — обясни Рита. — Факт е, че понякога динозаврите скитат нощем или поне някои видове го правят.

Тя извади бележник и започна да пише нещо в него. Така дочакахме изгрева и тогава събудихме Тим. Време беше за първия ни поход.

Печелиш 1 точка престиж за решението да поискаш съвета на специалист.

Печелиш 1 точка удоволствие за гледката на пасяц брахиозавър на няколко метра от теб.

Отиди на [142](#).

Този път вятърът духаше от мен към анкилозавъра. Това е много погрешна тактика, ако човек иска да се промъкне незабелязано до някое животно. Но когато става дума за опит за установяване на типа сетивна система на животното, по този начин може да се провери дали то има добре развито обоняние.

Анкилозавърът настръхна при първия по-силен полъх на вятъра. Аз се намирах на трийсетина метра от него, прикрит зад нисък храст. Въпреки това животното ме надуши и веднага се извърна по посока на опасността.

Изправих се и му се показах в цял ръст. Ясно видях как опашката му потрепва нервно. Застинахме така в продължение на няколко секунди, после анкилозавърът се извърна тромаво и побягна.

— Видя ли? — развика се Рита. — Както и подозирах, анкилозавърът не разчита само на зрението си.

— Много се радвам за него — казах аз.

Печелиш 1 точка престиж за съобразителността да не повтаряш един и същи опит два пъти.

Отиди на [157](#).

На втория ден от пребиваването ни на острова Рита реши да се насочим към езерото, където повечето от динозаврите идваха да пият вода. Сигурно това не беше единственият източник на питейна вода, но несъмнено беше най-големият. Навъртайки се около него, палеонтоложката щеше да има отлична възможност да получи представа за разнообразието на животинските видове, населяващи острова. Нямах нищо против това решение, защото запасите ни от вода бяха на привършване и отиването до езерото беше начин да ги попълним.

Аз настоявах да не излизаме всички на открито, но Рита много държеше да се приближи до езерото, а Тим не искаше да остава сам в гората. Затова напуснахме прикритието на дърветата. Трябваше да прекосим зона с дължина трийсетина метра, в която освен редките и ниски храсти, нямаше друга растителност.

Бяхме изминали едва няколко крачки, когато Тим нададе предупредителен вик и ме накара да се извърна рязко, за да проследя накъде сочи ръката му. Два деинонихуса се приближаваха с бързи крачки през откритата зона край езерото. Само преди броени секунди бях погледнал в същата посока и тях ги нямаше, значи бяха изскочили от гората. Оставаше загадка защо не са се насочили право към нас, а са описали дъга и едва тогава са започнали да се приближават към нас, лишавайки се от закрилата на дърветата.

Деинонихусите бяха на трийсетина метра от нашата група, твърде далече, за да стрелям по тях. Вдигнах пушката и взех единия от хищниците на мушка. Извиках на Рита и Тим да не мърдат от местата си и да се оглеждат за нападение от друга посока.

Признавам, че се страхувах в този момент. От филма и от разказа на Рита знаех, че наоколо има поне още два-три звяра. Ако всичките се втурнеха наведнъж срещу нас, нямаше да мога да ги застрелям и поне един от екипа щеше да пострада фатално. Оставаше ми да се надявам, че късметът няма да ме изостави.

Двата хищника спряха на двайсетина крачки от нас и нададоха страховити писъци. Ноктите на предните им лапи шаваха заплашително, а зъбатите им муцуни всяваха ужас.

— Плашат ни! — извика Рита. — Внимавай, Ник, тези само отвличат вниманието ни!

— Точно затова ви накарах да се оглеждате, дявол да го вземе! — кипнах аз. — Ако забележите друг звяр, веднага ми кажете!

Изкушавах се да застрелям един от двата звяра, но ме беше страх, че изстрелът ще взриви обстановката и другите деинонихуси веднага ще преминат в атака. Затова предпочетох да изчакам с надеждата да открия къде се крият останалите от бандата.

Нямаше смисъл да стоим на едно място, така само отлагахме нападението, без да извличаме полза от ситуацията. Трябваше да предприемем някаква маневра, за да накараме хищниците да издадат плановете си.

Ясно е, че ще отстъпите, но накъде?

— към гората — отиди на [139](#).

— към езерото — отиди на [147](#).

— Очевидно е, че опашката представлява оръжие — казах аз. — Анкилозавърът е тромав, но самата опашка е дълга и много подвижна. Не мога да видя друго приложение на тази топка в края ѝ, освен ако не се използва за нанасяне на съкрушителни удари.

— Право в десетката — усмихна се Рита. — Когато гледам анкилозавъра, си представям древен воин с голям щит в едната ръка и страховит боздуган в другата.

Печелиш 1 точка престиж.

Отиди на [150](#).

Нямаше време за губене, чудовището можеше всеки момент да атакува Тим и аз нямаше да успея да му попреча. Насочих светкавично пушката към главата на животното, прицелих се в лявото му око и натиснах спусъка.

Разнесе се изстрел и динозавърът нададе жален вик. Цялото му тяло се разтреса и животното побягна през дървета и храсти, блъскайки се като обезумяло. Явно го бях наранил сериозно.

Рита се събуди първа. Тя бързо се огледа наоколо и ахна при вида на ранения динозавър.

— Ти луд ли си? — попита ме невярващо тя. — Защо стреля по нещастния брахиозавър?

Когато ми каза името на динозавъра, аз се сетих, че съм виждал рисунка на това огромно растителноядно животно. В изненадата си бях прибързал да стрелям по него.

Раненият брахиозавър изчезна в далечината. Скоро цялото стадо го последва.

— Край с теорията, че спят нощем — каза Рита, когато брахиозаврите отминаха. — А това ме кара да те поздравя за решението да спим на дървото. Щом тези животни сноват нощем, то сигурно и деинонихусите не си губят времето.

— Не искаш да кажеш, че спят през деня, нали? — не повярвах аз. — Това го правят само най-заклетите посетители на дискотеките и нощните барове.

— Рано е за заключения — обясни Рита. — Факт е, че понякога динозаврите скитат нощем. Или поне някои видове го правят.

Разбира се, Тим също бе събуден от изстрела. Той хвърли един поглед към мен, после погледна Рита, разбра, че и да е имало нещо, всичко се е разминало и реши да продължи съня си.

Рита извади бележник и започна да пише нещо в него. Така дочакахме изгрева и тогава разбудихме Тим. Време беше за първия ни поход.

Отиди на [142](#).

Рита ми беше симпатична и затова не ми даде сърце да ѝ откажа.

— Има една любопитна теория, според която опашката на анкилозавъра е много чувствително място — каза палеонтоложката.

— Искаш да кажеш, както мустаците на котката са чувствителни и всъщност са сетивни органи? — попита Тим.

— Точно така — потвърди Рита. — Ти как мислиш, Ник, вярна ли е тази теория?

Какво е мнението ти по този въпрос?

— сигурно е вярна — отиди на [128](#).

— по-скоро не е вярна — отиди на [144](#).

— Това е грешка, Ник! — извика Рита.

— Никаква грешка не е! — креснах в отговор. — Ако сме във водата, поне ще знам, че гърбът ми е в безопасност.

— Точно тук бъркаш — прекъсна ме тя. — В езерото виреят плакодонти и ихтиозаври, а не бива да забравяме и по-дребните хищници. Представи си, че във водата ни очакват пирани или някакви подобни риби, за които дори не подозираме!

Докато обмислях думите на Рита, не изпусках от поглед деинонихусите. С годините ловецът получава уменията да чувства настроението на хищниците. Усещах, че двата звяра не са доволни от развоя на събитията.

Отиди на [140](#).

— Като гледам зъбатата уста на анкилозавъра, не му трябва друго оръжие — отвърнах аз.

— Ами, глупости! — възрази Тим. — Не виждаш ли, че врата му никакъв го няма? При това положение главата не е достатъчно подвижна, а това означава, че добичето не може да се пази с хапане. Сигурно има друг трик.

— Правилно предположение — потвърди Рита. — Като цяло анкилозавърът е тромав, но вижте опашката му! Тя е дълга и много подвижна. Можете ли да познаете за какво служи онзи израстък в края ѝ?

— Онова, дето прилича на футболна топка, набита върху острия връх на опашката ли? — осведоми се Тим. — Да не би добичето да използва опашката си вместо боздуган?

— Право в десетката — усмихна се Рита. — Когато гледам анкилозавъра, си представям древен воин с голям щит в едната ръка и страховит боздуган в другата.

Отиди на [150](#).

Вкоренените дълбоко в съзнанието ми ловни навици ме заставиха да проверя посоката на вятъра, преди да започна да се промъквам към анкилозавъра. Наложих се да опиша малка дъга, за да заема изгодна позиция. Вятърът идваше откъм животното и по този начин то нямаше да може да ме подуши.

Местността беше много открита, редките храсти бяха високи не повече от половин метър, но въпреки това успях да се приближа на пет метра от анкилозавъра, преди да попадна в периметъра на зрението му.

Животното се извърна рязко към мен и ясно видях как опашката му потрепва нервно. Застинахме така в продължение на няколко секунди, после анкилозавърът се извърна тромаво и побягна.

— Видя ли? — развика се Рита. — Има добре развито периферно зрение! Ник, ти току-що участва в много полезен за палеонтологията опит.

— Хубаво — казах аз. — Приключихме ли с анкилозаврите?

— О, не — усмихна се щастливо тя, записвайки резултатите от опита в своя бележник. — Хайде, трябва да открием още един от тях.

Печелиш 1 точка престиж за успешния опит.

Отиди на [146](#).

Отново заставах така, че вятърът да духа от моята посока към анкилозавъра. Всичко протече по същия сценарий и динозавърът ме надуши още с първия полъх на вятъра, макар да се намирах далеч от него. Единствената разлика беше, че този път той побягна по-рано.

— Поне затвърдихме резултатите от първия опит — каза Рита, когато отидох при тях двамата с Тим. — Сега вече е абсолютно сигурно, че анкилозавърът има отлично обоняние.

— Много се радвам за него — казах аз.

Отиди на [157](#).

— Към гората! — извиках на спътниците си. — Отстъпваме бавно към гората! Веднага! — добавих, когато забелязах колебанието им.

Тим и Рита ме послушаха. Вървах заднишком, без да отделям поглед от деинонихусите. Те се оживиха, когато видяха, че отстъпваме. Гримасите им станаха по-заплашителни, но не долавях в движенията им напрежение.

С годините ловецът получава уменията да чувства настроението на хищниците. Усещах, че двата звяра са доволни от развоя на събитията. Сякаш всичко ставаше под тяхна диктовка.

— Спрете! — извиках аз на Тим и Рита. — Нека бавно опишем дъга, за да се отдалечим от гората и да се приближим към езерото. Искам да проверя нещо!

Изпитах благодарност, когато спътниците ми изпълниха нареждането без излишно колебание.

Поведението на двата деинонихуса се промени рязко, когато тръгнахме към езерото. Веднага усетих, че този развой на събитията не им се нрави.

Отиди на [140](#).

Бяхме само на десетина крачки от водата и точно тогава почувствах, че моментът е критичен. Деинонихусите бавно ни следваха, като ми се струваше, че са скъсили разстоянието между нас с един-два метра, но не можех да бъда сигурен в това. Определено бяха нервни и заплашителните им гримаси не изглеждаха само поза. Не желяех такова развитие, трябваше да ги успокоя.

Какво ще направиш сега?

— ще продължиш да отстъпваш към езерото — отиди на [156](#).

— ще промениш посоката на отстъпление и ще се насочиш към гората — отиди на [162](#).

Имаше само едно правилно решение.

— Свикнал съм да спя леко — казах аз. — От дългите скитания из джунглите и многобройните нощи под открито небе слухът ми е изострен до крайност. Дори да съм заспал, пак ще усетя, ако някое животно се промъкне близо до нас. Колкото до огъня, ще го поглеждам в просъница, повече от това не му трябва.

Не бих се спрял на това решение, ако имах поне още един издръжлив спътник. Но с такъв екип няхах друг избор.

Рита и Тим бързо се съгласиха с мен и скоро тримата навлязохме в първия си сън под небето на Острова на динозаврите.

На два пъти се наложи да хвърля нови съчки в огъня, но това не беше най-голямото изпитание за тази нощ. Точно преди зазоряване ме стресна някакъв шум и аз веднага отворих очи. По стар навик ръката ми грабна пушката и показалецът легна на спусъка.

Видях чудовището и застинах на място. Огромната му глава се намираше само на няколко педи от тялото на Тим. Динозавърът тъкмо откъсваше един клон и го предъвкваше.

Какво ще направиш?

— *ще събудиш Рита, за да ти помогне да решиш как да постъпиш — отиди на [129](#).*

— *ще стреляш веднага по животното — отиди на [133](#).*

— *ще наблюдаваш внимателно животното, но няма да правиш нищо друго — отиди на [149](#).*

Споровете започнаха, веднага щом тръгнахме на път. Аз настоявах да се придържаме към покрайнините на гората, където дърветата не са нагъсто, но въпреки това осигуряват заслон.

— Глупости, много по-добре е да се движим на открито — възрази Тим. — Така никой хищник няма да може да се промъкне скришом до нас.

— Но ако Ти-Рексът ни забележи и реши да ни подгони, спукана ни е работата — казах аз.

— Зрението на Ти-Рекса е устроено така, че да не забелязва неподвижни предмети — обясни Тим с тон на познавач. — Ако беше гледал „Джурасик парк“, щеше да знаеш тази тънкост. Реши ли да ни подгони, просто ще спрем на едно място и така ще се спасим.

— Пропускаш възможността хипотезата за зрението на Ти-Рекса да се окаже погрешна — намеси се Рита. — Тогава чудовището ще получи най-лесната закуска в живота си. След като през нощта видях скитащите брахиозаври, склонна съм да смятам, че много от хипотезите за динозаврите ще се окажат погрешни. Така че Ник е прав, не трябва да се движим на открито.

— Ами деинонихусите? — заинати се Тим. — В гората лесно ще ни направят засада!

— Не и тук, където дърветата са толкова нарядко — затапих го аз, защото бях предвидил тази възможност.

Честно казано, откакто гледах онзи филм в салона на Лемски, изпитвах страх не толкова от огромния Ти-Рекс, колкото от умните деинонихуси.

Първия динозавър, когото зърнахме, приличаше на танк, толкова здраво беше брониран.

— Анкилозавър — поясни Рита. — Безобиден е, ако не го разтревожиш с нещо. Може би изглежда зловец с тези израстъци и брони, но всъщност изобщо не е опасен.

Отиди на [127](#).

— Не вярвам, че това животно се нуждае от допълнителна защита, щом има такава броня — отвърнах аз.

— Сигурно се нуждае, защото природата не дава нищо в излишък — възрази Рита. — Като цяло анкилозавърът е тромав, но вижте опашката му! Тя е дълга и много подвижна. Можете ли да познаете за какво служи онзи израстък в края ѝ?

— Онова, дето прилича на футболна топка, набита върху острия връх на опашката ли? — осведоми се Тим. — Да не би добичето да използва опашката си вместо боздуган?

— Право в десетката — усмихна се Рита. — Когато гледам анкилозавъра, си представям древен воин с голям щит в едната ръка и страховит боздуган в другата.

Отиди на [150](#).

Съгласието ми да помогна на Рита съвсем не означаваше, че трябва да взимам участие в научни спорове, които изобщо не ме вълнуват. Въпреки това се постарях да не я разочаровам.

— Опашката на анкилозавъра е един гигантски боздуган и нищо повече — отвърнах аз. — Той постоянно я влачи по земята, а когато пасе, потупва с нея в непрекъснат ритъм. Освен това по време на битка раздава страшни удари. При това положение едва ли във върха на опашката може да се намира някакъв чувствителен сетивен орган. Това са глупости!

— И аз така мисля — кимна Рита. — Затова дори няма да си дам труд да проверя тази хипотеза, тя е очевидно невярна.

Печелиш 1 точка престиж за верния отговор.

Отиди на [145](#).

— Съгласен съм да помогна в опитите — казах аз, — но няма да е лошо да побързаме с тях. Имаш ли някаква идея или смяташ да импровизираш?

— Искам да се промъкнеш скришом колкото се може по-близо до анкилозавъра — каза Рита. — Любопитно ми е как ще засече, че някой се приближава към него.

— Има ли възможност да ме нападне, ако му се сторя опасен?

— Не, по-скоро ще побегне в друга посока — отвърна тя. — Няма защо да се притесняваш, това животно е също толкова безобидно, колкото и брахиозавърът.

Трябва да се промъкнеш към анкилозавъра, но как точно ще го направиш?

— ще се приближиш така, че вятърът да духа от него към теб — отиди на [137](#).

— ще се приближиш така, че вятърът да духа от теб към него — отиди на [151](#).

Не беше много трудно да намерим друг анкилозавър и Рита ме помоли да повтора опита с промъкването.

— Нужно ли е? — попитах аз. — Нали вече установихме, че вижда добре.

— Това не е достатъчно — обясни ми тя. — Ако установиш, че човек има добре развит слух, това не означава, че има само добре развит слух! Нищо не пречи и другите му сетива да са добре развити. Разбра ли защо трябва да направим още един опит?

Нямаше как да не разбере след толкова убедителен пример.

От каква посока ще се промъкнеш към анкилозавъра?

— вятърът ще духа от теб към него — отиди на [130](#).

— вятърът ще духа от него към теб — отиди на [152](#).

— Към езерото! — извиках на Тим и Рита. — Отстъпваме бавно към езерото! Веднага! — креснах, когато забелязах колебанието на спътниците си.

Защо отстъпваш към езерото?

— *нагазвайки във водата, ще бъдеш сигурен, че поне гърбът ти е защитен — отиди на [135](#).*

— *маневра, която цели да проучи намерението на деинонихусите — отиди на [153](#).*

— Рита! Тим! — извиках аз. — Не изпускате гората от поглед и веднага ме предупредете, ако забележите деинонихус! Разбрано?

— Добре, Ник! — отвърна Тим. — Между другото не е ли време да очистиш някой и друг хищник? Тези два звяра все повече се приближават.

Той беше прав, деинонихусите скъсяваха разстоянието помежду ни и вече бяха само на десетина крачки от нас.

Печелиш 1 точка престиж.

Отиди на [161](#).

Макар и сънен, бързо съобразих, че не ни заплашва опасност. Динозаврите бяха растителноядни или хищници, но никога и двете заедно. Щом чудовището дъвчеше клони, значи нямаше да посегне на нас.

Когато изненадата ми премина, успях да си спомня, че съм виждал рисунка на това животно. Наричаше се брахиозавър и наистина беше много високо. За да откъсне клон на височината на площадката, брахиозавърът бе превил на две дългата си шия.

Не исках да лишавам Рита от удоволствието да погледа пасящите динозаври, затова я събудих. Тя дори не се уплаши. Видях как се втренчва прехласнато в огромния динозавър, а после и в другите пасящи наоколо животни.

Брахиозавърът откъсна още един клон, този път току над главата на Тим, след това продължи към друго дърво.

— Край с теорията, че спят нощем — каза Рита, когато стадото брахиозаври отмина. — А това ме кара да те поздравя за решението да спим на дървото. Щом брахиозаврите сноват нощем, то и деинонихусите не си губят времето.

— Не искаш да кажеш, че спят през деня, нали? — не повярвах аз. — Това го правят само най-заклетите посетители на дискотеките и нощните барове.

— Рано е да се правят изводи — обясни Рита. — Факт е, че понякога динозаврите скитат нощем. Или поне някои видове го правят.

Тя извади бележник и започна да пише нещо в него. Така дочакахме изгрева и тогава събудихме Тим. Време беше за първия ни поход.

Печелиш 1 точка удоволствие за гледката на пасящ брахиозавър на няколко метра от теб.

Отиди на [142](#).

Рита наблюдава анкилозавъра повече от час. След това ѝ хрумна, че трябва да направим няколко опита с животното, защото това щяло да бъде от полза за науката.

— Не знаем нищо за сетивата му — каза тя. — Ние сме твърде далеч, за да ни види или да ни подуши, дори при благоприятен вятър. Искане ми се да изпробвам няколко хипотези, ако се съгласиш да ми помогнеш, Ник.

Честно казано, анкилозавърът отдавна ми беше писнал и единственото ми желание бе час по-скоро да се разкараме от него, за да не гледам зъбатата му муцуна.

Как ще постъпиш?

— *ще помогнеш на Рита, макар и да не ти е приятно — отиди на [134](#).*

— *ще откажеш на Рита, защото сетивната система на анкилозавъра изобщо не те интересува — отиди на [158](#).*

Вкоренените дълбоко в съзнанието ми ловни навици ме заставиха да проверя посоката на вятъра, преди да започна да се промъквам към анкилозавъра. След това описах малка дъга, за да застана така, че вятърът да духа от мен към анкилозавъра. Това е много погрешна тактика, ако човек иска да се промъкне незабелязано до някое животно. Но когато става дума за опит за установяване на типа сетивна система на животното, по този начин може да се провери дали то има добре развито обоняние.

Анкилозавърът настръхна при първия по-силен полъх на вятъра. Аз се намирах на трийсетина метра от него, прикрит зад нисък храст. Въпреки това животното ме надуши и веднага се извърна по посока на опасността.

Изправих се и му се показах в цял ръст. Ясно видях как опашката му потрепва нервно. Застинахме така в продължение на няколко секунди, после анкилозавърът се извърна тромаво и побягна.

— Видя ли? — развика се Рита. — Има добре развито обоняние! Ник, ти току-що участва в много полезен за палеонтологията опит.

— Хубаво — казах аз. — Приключихме ли с анкилозаврите?

— О, не — усмихна се щастливо тя, записвайки резултатите от опита в своя бележник. — Хайде, трябва да открием още един от тях.

Печелиш 1 точка престиж за успешния опит.

Отиди на [155](#).

Отново заставах така, че вятърът да духа от анкилозавъра към мен. Всичко протече по същия сценарий и динозавърът ме забеляза едва когато навлязох в периметъра на зрението му. Единствената разлика беше, че този път той побягна по-рано.

— Поне затвърдихме резултатите от първия опит — каза Рита, когато отидох при тях двамата с Тим. — Сега вече е абсолютно сигурно, че анкилозавърът има отлично зрение.

— Много се радвам за него — казах аз.

Отиди на [157](#).

— Това е грешка, Ник! — извика Рита.

— Никаква грешка не е! — креснах в отговор. — Искам да проверя реакцията на деинонихусите, когато видят, че отстъпваме към езерото. Затова действайте!

Не изпусках от поглед деинонихусите, докато тримата отстъпвахме към езерото. С годините ловецът получава уменията да чувства настроението на хищниците. Усещах, че двата звяра не са доволни от развоя на събитията.

Печелиш 2 точки за досещането, че в езерото няма да намерите спокойствие и сигурност, защото и там има хищници.

Отиди на [140](#).

Направихме няколко крачки към гората и веднага забелязах, че деинонихусите вече не са толкова раздразнени. Това окончателно ме убеди в правотата на предположението ми — останалите зверове от бандата дебнеха в гората и тези двамата трябваше да ни примамят в клопката. Докато сме отстъпвали към езерото, те бяха нервни, защото задачата им е била да ни насочат към гората. Щом поехме в тази посока, раздразнението им изчезна. Те се раздалечиха един от друг на десетина крачки, може би за да ни обградят.

Бяхме на малко повече от десетина метра от гората и не смятах за разумно да се приближаваме повече. Държах на мушка единия от двата звяра. Настъпваше критичният момент, когато лъжливите маневри вече нямаше да свършат работа. Трябваше да действам.

Накъде да бъде насочено вниманието на Рита и Тим, докато ти стреляш по деинонихуса?

— към гората — отиди на [148](#).

— към другия звяр — отиди на [159](#).

Не беше много трудно да намерим друг анкилозавър и Рита ме помоли да повтора опита с промъкването.

— Нужно ли е? — попитах аз. — Нали вече установихме, че души добре.

— Това не е достатъчно — обясни ми тя. — Ако установиш, че човек има добре развит слух, това не означава, че има само добре развит слух! Нищо не пречи и другите му сетива да са добре развити. Разбра ли защо трябва да направим още един опит?

Нямаше как да не разбере след толкова убедителен пример.

От каква посока ще се промъкнеш към анкилозавъра?

— вятърът ще духа от теб към него — отиди на [138](#).

— вятърът ще духа от него към теб — отиди на [160](#).

— Ще ни нападнат всеки момент! — извика Рита. — Това ли искаш, Ник?

— Не — отвърнах бързо. — Какво да направя, за да ги успокоя?

— Да си дадем вид, че отстъпваме към гората — предложи тя. — Може би това ще ги задоволи.

Съгласих се да опитаме тази маневра.

Отиди на [154](#).

Вечерта настъпваше и това беше единствената причина Рита да се откаже от по-нататъшни опити върху сетивната система на анкилозаврите. Вече бях започнал да разбирам, че тази жена е направо побъркана на тема динозаври. Ако зависеше от нея, тя би останала на острова не десет дни, а десет години, пренебрегвайки опасността да стане вечеря на някой от хищниците. Не правеше изследванията си, за да добие слава и пари, завръщайки се в света на хората. Не, тя искаше да знае повече за динозаврите и изобщо не я интересуваше дали ще има възможност да сподели тези знания с останалите учени в своята област.

Прекарахме нощта на същата площадка, където няколко часа по-рано ме беше събудил брахиозавърът. Още на другата вечер щях да сменя мястото на лагера, защото ме беше страх от деинонихусите. Не знаех какво мога да очаквам от тях. Може би забелязвайки признаци за нечие присъствие, те щяха да са достатъчно хитри, за да ни организират засада. Затова ми се струваше по-безопасно да се местим от място на място и да се превърнем в подвижна цел.

Отиди на [131](#).

— Може би някой друг ден, Рита — уклончиво отвърнах аз. — Сега изобщо не ми се занимава с анкилозаври, нито пък ме интересува каква е сетивната им система. Ако изучавахме хищници, бих се заинтересувал, но сега...

Тя се нацупи и през целия ден почти не ми проговори. Едва привечер, когато ѝ показах стадо брахиозаври, които не беше забелязала, настроението ѝ се промени.

Прекарахме нощта на същата площадка, където няколко часа по-рано ме беше събудил брахиозавърът. Още на другата вечер щях да сменя мястото на лагера, защото ме беше страх от деинонихусите. Не знаех какво мога да очаквам от тях. Може би забелязвайки признаци за нечие присъствие, те щяха да са достатъчно хитри, за да ни организират засада. Затова ми се струваше по-безопасно да се местим от място на място и да се превърнем в подвижна цел.

Печелиш 1 точка удоволствие.

Отиди на [131](#).

— Рита! Тим! — извиках аз. — Не изпускайте левия звяр от поглед и веднага ме предупредете, ако атакува! Разбрано?

— Добре, Ник, но няма ли да е по-разумно, ако наблюдаваме гората? — извика в отговор Рита. — Страхувам се, че сериозната атака ще дойде именно оттам.

Разбира се, забележката ѝ беше вярна.

— Между другото не е ли време да очистиш някой и друг хищник? — обади се Тим. — Тези два звяра все повече се приближават.

Той беше прав, деинонихусите скъсяваха разстоянието помежду ни и вече бяха само на десетина крачки от мен.

Отиди на [161](#).

След като проверих старателно посоката на вятъра, този път се промъкнах към анкилозавъра от такава посока, че вятърът да духа от него към мен. По този начин животното нямаше да може да ме подуши.

Местността беше много открита, редките храсти бяха високи не повече от половин метър, но въпреки това успях да се приближа на пет метра от анкилозавъра, преди да попадна в периметъра на зрението му.

Животното се извърна рязко към мен и ясно видях как опашката му потрепва нервно. Застинахме така в продължение на няколко секунди, после анкилозавърът се извърна тромаво и побягна.

— Видя ли? — развика се Рита. — Както и подозирах, анкилозавърът не разчита само на обонянието си.

— Много се радвам за него — казах аз.

Печелиш 1 точка престиж за съобразителността да не повтаряш един и същи опит два пъти.

Отиди на [157](#).

Прицелих се във врата на животното и натиснах спусъка в мига, когато то нададе поредния гневен писък. Куршумът го блъсна назад и деинонихусът се олюля. За миг помислих, че не съм му причинил сериозна рана, но това не беше вярно. Хищникът се строполи на земята и започна да се гърчи бясно в предсмъртна агония.

Веднага отклоних дулото на пушката към другия звяр. Смъртта на другаря му го изненада и за миг той не знаеше какво да предприеме. След това избра единственото правилно решение — хвърли се към мен.

Посрещнах го с два изстрела, които спряха устрема му. Единият куршум го улучи в туловището и сигурно не му причини големи неприятности, но другият прониза гърлото му точно под озъбената муцуна. Деинонихусът издъхна на няколко крачки от мен.

— Внимавай, Ник! — извика Рита. — Атакуват ни откъм гората! През цялото време са се крили там, хитреците!

Обърнах се светкавично към гората и видях как от прикритието на дърветата изскочиха други три хищника. Несъмнено смъртта на двата „клоуна“ ги беше подтикнала да атакуват.

Рита отстъпи към мен, за да мога да я защитя, но Тим хукна да бяга към езерото и един от деинонихусите се насочи към него. Другите два тичаха към нас. Естествено заех се първо с тях.

Изстрелях един куршум право в отворената паст на първия, а втория повалих с други два точни изстрела. Оставаше само да спася Тим, който се беше постарал да усложни задачата ми. Последният деинонихус го преследваше по петите и само след броени секунди щеше да го ухапе. Трябваше да стрелям бързо, а разстоянието беше повече от десет метра.

Изстрелях всичките си куршуми по динозавъра, натисках спусъка като побеснял, знаейки, че един погрешен изстрел със сигурност щеше да донесе на Тим смърт. За щастие, поне един от изстрелите ми се оказа смъртоносен за деинонихуса, защото изведнъж

той залитна настрани, направи няколко крачки и се строполи на земята, надавайки жални писъци.

Побързах да заредя пушката, защото се опасявах, че наоколо може да дебнат и други хищници. Само че никой не се появи. Според Рита това беше сигурен признак, че поне от тази група деинонихуси няма оцелели.

След ужасното преживяване и тримата станахме доста мълчаливи. Всеки преживяваше вътрешно стреса от срещата със смъртта. Само една грешка от моя страна щеше да обрече екипа на гибел. Знаех какво се върти в главата на двамата ми спътници — те нямаха никакви шансове да оцелеят, ако с мен се случеше нещо. Дори не можех да си представя какво е да съзнаваш, че нищо не зависи от теб.

През този ден дори Рита нямаше настроение за повече експерименти. Попълнихме запасите си от вода и се оттеглихме в

клоните на едно дърво, където открих подходяща площадка за
нощуване.

Отиди на [163](#).

— Трябва да отстъпим към гората! — извиках аз. — Мисля, че това е единственият начин да поуспокоим деинонихусите!

Тим и Рита се подчиниха на заповедта ми без възражения.

Печелиш 1 точка престиж.

Отиди на [154](#).

Реговете на Ти-Рекса достигаха до нас отдалече и това ни успокояваше. Ето защо разходките ни станаха по-смели. Позволявах на Рита и Тим да се отдалечават от мен на повече от двайсетина метра.

Имахме достатъчно муниции, а вкусът на консервите започваше да ми писва, затова се поддадох на удоволствието да застрелям една от приличащите на диви патици птици, които плуваха сред папратите в плитчините на езерото. Спретнах малък огън, на който опекох животното. Половината от месото ни засити за обяд, а другата част оставихме за вечеря.

Рита седна в сянката на едно дърво и започна да записва впечатленията си от своите наблюдения върху динозаврите. Аз се заиграх с пушката. Тим се разхождаше нервно наоколо, късайки безцелно листа от храстите. Нищо не предвещаваше неприятност.

— Я, какво е това сладурче! — възкликна Тим, взирайки се в пролуката между два храста. В ръката си държеше малко парче от плешката на патицата. — Какво искаш, моето момче? Малко месце, а?

Животното беше високо две педи и изглеждаше добродушно. Стоеше изправено на два крака и предните му лапи мърдаха напрегнато. Изглежда, идеята да хапне от патицата му се нравеше, макар да знаех, че малко хищници обичат печено месо.

Какво ще направиш?

— *ще се скараш на Тим и ще му кажеш да се дръпне от малкия динозавър — отиди на 168.*

— *ще продължиш да наблюдаваш безучастно случката — отиди на 177.*

— Вече ти казах, че няма да стане — отсякох твърдо аз. — Имам по-важна задача.

Тя ме погледна учудено, поклати недоволно глава и отново се зае с работата си.

Печелиш 1 точка престиж.

Отиди на [172](#).

Идеята на Рита беше блестяща! Можехме да потърсим убежище в короната на някое дърво, но там нямаше да сме на толкова сигурно и непристъпно място. Докато в някоя скална ниша щяхме да се чувстваме в безопасност.

Първоначалната ми преценка се оказа погрешна. Трябваша ни цели два часа, за да стигнем до подножието на скалите. Не ми отне много време да открия подходящо скривалище. До него се достигаше по тясна пътечка, широка точно колкото по нея да мине един човек. Ако на острова имаше и друга група деинонихуси, те трябваше да се движат в колона, за да ни достигнат и аз лесно щях да се справя с тях. Колкото до Ти-Рекса, той изобщо не можеше да мине по пътеката.

Печелиш 1 точка престиж.

Отиди на [179](#).

— Защото глупакът го дразнеше с парче месо — отвърнах аз. — Ето че си получи заслуженото, но и ние трябва да понесем последствията от глупостта му.

Огледах раната, оставена от зъбите на хищника. Не беше сериозна, но щеше да пречи на Тим в ходенето поне няколко дни. Не можехме да рискуваме да се разхождаме из джунглата с него, трябваше да намерим скривалище.

Отиди на [169](#).

Помолих Рита да ми откъсне няколко листа от бележника си, взех една химикалка и се заех да писателствам. Обичам да описвам ловни случки, а в тази се вживях повече от друг път. Колкото повече се задълбочавах в историята, толкова по-интересно ми се струваше поведението на деинонихусите.

Печелиш 2 точки удоволствие.

Отиди на [178](#).

Малкият динозавър не изглеждаше опасен, но в дивата природа малко от нещата изглеждат такива, каквито са всъщност.

— Разкарай се от него, Тим! — извиках аз. — Може да е опасно!

Той се извърна към мен с пренебрежително изражение.

— Опасни бяха гадните деинонихуси — рече той. — Какво ли може да ми направи едно дребно зверче? Не ставай смешен.

— Аз отговарям за безопасността на експедицията, затова по-добре ме послушай.

— О, я се разкарай! — махна с ръка той.

Трябваше да прибягна до сила, за да го спра, а не исках да го правя. Задоволих се с това да наблюдавам внимателно развитието на случката. Винаги можех да се намеся, ако нещата придобиеха неочакван обрат.

Печелиш 1 точка престиж за опита да вразумиш Тим.

Отиди на [173](#).

Превързах грижливо раната на Тим, докато Рита се суетеше около нас в готовност да прекрати още в зародиш евентуални дразги. След това му помогнах да се изправи. Оставих Рита да го подкрепя, защото моите ръце трябваше да са свободни, за да използвам пушката при необходимост. След нападението на компсогнатуса вече не исках да се отпускам.

— Трябва да се оттеглим някъде, където хищниците да не ни притесняват — казах аз. — Някой да има идея къде можем да отидем?

— Трябва да се качим на някое дърво — обади се плахо Тим.

— Глупости! — срязва го Рита. — С този крак няма да можеш да се качиш. Не, трябва да измислим нещо друго.

Знаех, че кракът не е пречка за изкачването до някоя площадка високо в короната на някое дърво. Ако се наложеше, можех да изнеса Тим догоре на гърба си.

— Слушайте, защо да не отидем до скалите край езерото? — предложи Рита. — Изглеждат ми достатъчно стръмни, за да не може Ти-Рексът да се изкатери по тях. Все ще намерим някоя ниша, която да е достатъчно голяма за трима ни.

Знаех за кои скали говори. Можехме да стигнем до тях за не повече от час, дори с ранения Тим. Те наистина изглеждаха непристъпни за по-едрите динозаври.

Какво решаваш?

— *ще потърсите убежище в скалите — отиди на [165](#).*

— *ще потърсите убежище в короната на някое дърво — отиди на [174](#).*

Изтичах до гърчещия се от болка Тим и се захех да разтварям челюстите на динозавъра. Не беше трудно да освободя спътника си от захапката на мъртвото животно. Когато отново се изправих, Рита беше застанала до мен.

— Та това е компсогнатус! — възкликна тя. — Защо ли е нападнал Тим?

Сега е моментът да си излееш гнева върху Тим, ако ти се иска да го направиш — отиди на епизод [176](#). Ако предпочетеш да не си хабиш нервите с обвинения, отиди на [166](#).

— Може би ще го направя още тази вечер — казах аз. — Сега имам друга работа.

— Не бива да отлагаш — възропта Рита. — Хайде, ще ти откъсна няколко листа!

Колебаех се между задължението да наглеждам Тим и желанието да опиша случката с деинонихусите.

Какво ще направиш:

— *ще бъдеш твърд в решението си да не писателстваш точно в този момент — отиди на [164](#).*

— *все пак ще отстъпиш пред настояването на Рита — отиди на [175](#).*

Зверчето на Тим не ми вдъхваше доверие. Приличаше донякъде на деинонихус, само че беше много малко и имаше различен цвят на кожата. Но интересът му към месото недвусмислено показваше, че е хищник.

Тим клекна и размаха месото почти под носа на малкия динозавър. Животното посегна да ухапе парчето, но Тим го дръпна и го скри зад гърба си. После се захили. На глупака му доставяше удоволствие да се гаври със зверчето.

Предчувствието ми заработи, когато видях гримасата на животното. Щеше да се случи нещо лошо, и то по-скоро, отколкото можех да реагирам. Малкият динозавър се стрелна напред и повали на земята изненадания ми спътник.

Видях падналия по гръб Тим да крещи с пълен глас, докато зверчето беше ухапало прасеца на левия му крак и злобно въртеше глава, опитвайки се да откъсне парче месо. Разстоянието беше само десетина крачки. Прицелих се в тялото на животното и стрелях.

Викове на Тим не секнаха, но простреляното животно отслаби ухапката си. Краката му омекнаха и малкият динозавър се отпусна на земята. Беше мъртъв, но челюстите му инстинктивно стискаха жертвата.

Печелиш 1 точка престиж за решението да пазиш Тим.

Отиди на [170](#).

Рита дори не обърна внимание на глупавото държане на Тим. Тя ме повика, за да видя една рисунка на анкилозавър, която беше направила по спомен от първия ни ден на скитане из острова. Коригирах две малки подробности, които бяха убегнали от вниманието и.

— Впечатленията трябва да се документират веднага след случката — заяви тя. — Защо не опишеш тактиката на деинонихусите, докато все още помниш всяка подробност?

— Не се безпокой, никога няма да забравя вчерашния ден — казах аз. — Би ли погледнала животното, с което си играе Тим?

— Не сега — махна с ръка Рита. — Трябва да коригирам рисунката на анкилозавъра. А ти опиши деинонихусите. Аз не мога да го направя, защото нямам опита на ловец.

Изведнъж изпитах желание да опиша нападението на деинонихусите. Единствената пречка беше Тим, който все повече се заиграваше с малкия динозавър. Ако започнех да пиша, нямаше да мога да надзиравам неразумния си спътник.

Какво ще направиш?

— *ще започнеш да описваш случката с деинонихусите, без да се притесняваш за Тим — отиди на [167](#).*

— *ще оставиш описанието за по-късен момент — отиди на [171](#).*

Уви, този път не позна! Не си ли спомняш решението да не нощувате повече от две поредни вечери в короната на някое дърво заради хищниците?

Отиди на [165](#), но не увеличавай престижа си с 1 точка въпреки указанието.

Хвърлих последен поглед към Тим, за да се уверя, че не го заплашва нищо. Малкото зверче изглеждаше безопасно.

Рита ми откъсна няколко листа от бележника си, взех една химикалка и се заех да писателствам. Обичам да описвам ловни случки, а в тази се вживях повече от друг път. Колкото повече се задълбочавах в историята, толкова по-интересно ми се струваше поведението на деинонихусите.

Печелиш 1 точка удоволствие.

Отиди на [178](#).

— Защото глупакът го дразнеше с парче месо — отвърнах аз. — Ето че си получи заслуженото, но и ние трябва да понесем последствията от глупостта му.

Тим изпъшка.

— Затваряй си устата и да не си гъкнал! — креснах му аз. — Безотговорното ти поведение и злостните подмятания ме изнервят от първия ни ден заедно, но с днешната глупост чашата преля. Поел съм грижа за охраната ти, но не мога да си върша работата, ако се навираш сам в капана. Никой не те караше да се заяждаш със зверчето!

Той понечи да отвърне, но успя да се въздържи. Мисля, че щях да го ударя, ако дори само една дума беше излязла от устата му. За щастие, благоразумието му надделя и Тим си затрая.

Огледах раната, оставена от зъбите на хищника. Не беше сериозна, но щеше да пречи на Тим в ходенето поне няколко дни. Не можехме да рискуваме да се разхождаме из джунглата с него, трябваше да намерим скривалище.

Печелиш 1 точка удоволствие.

Отиди на [169](#).

Малкият динозавър не изглеждаше опасен, но в дивата природа малко от нещата изглеждат такива, каквито са всъщност. Въпреки това нямах никакво намерение да вразумявам Тим с приказки. Ако трябваше да се опари, за да порасне, това животно изглеждаше подходящо за случая.

Задоволих се с това да наблюдавам внимателно развитието на ситуацията. Винаги можех да се намеся, ако нещата придобиеха неочакван обрат.

Отиди на [173](#).

Уплашеният вик на Тим ме изкара от унеса, в който бях изпаднал, описвайки случката с деинонихусите. Веднага хвърлих листовете и химикалката, за да грабна пушката.

Видях падналия по гръб Тим да крещи с пълен глас, докато зверчето беше захапало прасеца на левия му крак и злобно въртеше глава, опитвайки се да откъсне парче месо. Разстоянието беше само десетина крачки. Прицелих се в тялото на животното и стрелях.

Викове на Тим не секнаха, но простреляното зверче отслаби захапката си. Краката му омекнаха и малкият динозавър се отпусна на земята. Беше мъртъв, но челюстите му продължаваха да стискат жертвата.

Отиди на [170](#).

Летящият кетцалкоатъл премина през слънчевия диск и огромната му сянка почти закри залязващото светило. За изминалите четири дни, откакто лагерувахме в скалната издатина, бях виждал тази гледка поне десет пъти и винаги ме изпълваше възхищение от красотата и мощта на огромната птица. Осветена от слънцето, тя наистина приличаше на бял бог.

До мен Рита седеше с бинокъл в ръце и наблюдаваше дошлите на водопой трицератопси. Вече нямаше нужда да скитаме из джунглата на острова, за да откриваме различни видове динозаври. Те сами идваха при нас, за да пият вода от езерото. А Рита ги наблюдаваше от безопасно място с помощта на военния бинокъл, който се бях сетил в последния момент да сложа в багажа.

Кракът на Тим се оправяше и след последния преглед бях уверен, че той ще бъде в състояние да върви без чужда помощ, когато дойдеше време да напуснем убежището си. След ужасното преживяване с деинонихусите и закачката на Тим с компсогнатуса няхаме други премеждия. Ако имаше от какво да се опасяваме, това беше преходът, който трябваше да направим в края на десетия ден, за да стигнем до мястото на срещата с хеликоптера.

Разнесе се далечен рев, който разпознах без затруднение. Ти-Рексът отново даваше воля на своята страшна сила. На два пъти бях видял огромния хищник в действие. Веднъж нападна стадо трицератопси и успя да убие едно от младите животни, а втория път с лекота се справи с един стегозавър. Ние бяхме високо горе, защитени от непристъпността на скалите, и той изобщо не ни обърна внимание. При мисълта, че сме прекалено нищожни, за да ни уважи дори с поглед, нещо ме преряза като нож.

Отиди на [183](#).

Знаех, че трябва да бъда много внимателен какво да сторя, защото нямаше да имам повторна възможност. Ако направех грешка, Ти-Рексът щеше да ме убие, а спътниците ми щяха да останат без човек, който да ги пази. Заради тях, а и заради себе си трябваше да победея.

Как смяташ да убиеш Ти-Рекса?

— с пушката — отиди на [185](#).

— с капан — отиди на [197](#).

Плакодонтът беше застанал само на няколко крачки от началото на тясната пътека, която водеше към убежището на нашия екип. Ако бях разсеян, щях да мина покрай него и да го забележа, едва когато ме атакува. Но макар последните дни на острова да бяха спокойни, аз не си позволявах да се отпускам. Застинах на място в мига, в който зърнах влечугото.

Плакодонтът тръгна бавно към мен. Предположих, че не иска да ме изплаши и затова не атакува веднага. Може би се надяваше, че ще проявя достатъчно глупост, за да му позволя да се приближи.

Какво ще направиш?

— ще хукнеш напред и заобикаляйки плакодонта, ще се изкачиш по пътеката до скалната ниша, където се намират Рита и Тим — отиди на [189](#).

— стиснал пушката, ще изчакаш плакодонтът да се приближи на няколко крачки — отиди на [195](#).

Вечерта настъпваше, когато решението окончателно се оформи в главата ми. Имах още два дни на разположение до идването на хеликоптера. Надявах се през първия от тях да открия подходящо място за капан, а през втория да примамя Ти-Рекса вътре.

Скучаех и затова помолих Рита да ми отстъпи бинокъла, за да погледам динозаврите. Тя и без това имаше достатъчно работа, защото записваше всички свои идеи в бележника си.

Най-интересни ми бяха плакодонтите, които приличаха на зловещи братовчеди на крокодилите. Наблюдавах ги в продължение на два часа. Те се промъкваха бавно до плячката си, за да не я изплашат. Атакуваха светкавично, когато стигнеха на метър-два от набеелязаната цел. Ако жертвата усетеше опасността и хукнеше да бяга, те веднага се хвърляха напред и демонстрираха поразителна бързина. Във водата изглеждаха грациозни, но и на сушата се придвижваха много бързо. На късо разстояние можеха да настигнат бягащ човек.

С настъпването на вечерта тъмнината ми попречи да се наслаждавам на ловните умения на плакодонтите. Затова оставих бинокъла и поговорих малко с Рита, която ми разказа за пореден път всичко, което знаеше или предполагаше за Ти-Рекса. Искрах да събера цялата информация за чудовището, което ми предстоеше да убия. Легнах си малко след полунощ, радостно възбуден от приближаващото изпитание.

Отиди на [186](#).

Събудих се малко след полунощ, защото сънувах кошмар, в който двамата с Ти-Рекса си говорим и той ми обяснява колко жалък и нищожен съм, за да бъда нещо повече от жалка прашинка в очите на големия хищник. Предишната нощ също бях сънувал подобен кошмар, а и през деня все по-често се улавях, че мисля за тиранозавъра.

Макар да ме наричаха ловец и да приемах това прозвище, аз всъщност не бях такъв. Ловците излизат да гонят вълци или мечки, ала също така ловуват и елени или патици. Ако аз убиех дивеч, правех го, за да се снабдя с храна. Но истинското чувство идваше, когато излезех сам в джунглата, за да се справя с побеснял и опасен за хората хищник.

Трепнах, когато усетих ръката на Рита върху рамото си.

— И миналата нощ не успя да заспиш — каза тихо тя. — Нещо ти е влязло в главата, нали?

— Ти-Рексът! — отвърнах.

— Искаш да го убиеш ли?

Дали наистина исках да го убия? Той беше толкова огромен, че човек едва ли би си помислил такова нещо, ако няма подръка някое мощно оръдие.

Сега е моментът на истината! Наистина ли искаш да се изправиш срещу страшния Ти-Рекс или предпочиташ да надвиеш кошмарите и да оцелееш?

— искаш да убиеш Ти-Рекса — отиди на **188**.

— не, трябва да прогониш мисълта за него — отиди на **192**.

— нека Рита реши, все пак нейният живот в някаква степен зависи от този избор — отиди на **200**.

Когато се събудих на сутринта, почувствах прилив на сили, какъвто не бях изпитвал от дълго време. Имах половин ден, за да примамя Ти-Рекса и да си разчистя сметките с него. За разлика от многото ловувания на лъвове в сафари-клуба „Истинско приключение“, този път опасността беше съвсем реална, а шансовете за успех — почти минимални.

Заех се с важната задача да избира какво да взема със себе си. По-късно нямаше да имам време да се връщам до нишата, така че всеки пропуск щеше да е фатален.

Отиди на [187](#).

Досега винаги бях застрелвал хищниците, срещу които животът ме беше изправял. Изкушавах се да постъпя така и с Ти-Рекса — да го изчакам, докато ме забележи и се понесе към мен, да се прицеля хладнокръвно в слабото му място — надявах се да го убия с изстрел в окото — и да го прострелям така умело, че да издъхне в краката ми.

Ала този план не струваше, не и срещу огромния звяр. Не знаех нищо за физиологията на динозавъра и затова не можех да съм сигурен кое е слабото му място. Ето защо предпочетох да заложа всичко на капана.

Отиди на [182](#).

Деветият ден от пребиваването ни на острова ме изпълни с въодушевление, защото открих подходящо място за своя капан. Разбира се, и през ум не ми минаваше да постъпвам като ловците на мамути — не можех да изкопая толкова голяма дупка, че да погълне Ти-Рекса. Търсех капан от съвсем друг тип и останах неизказано щастлив, когато го намерих.

Скалната козирка се намираше на стотина метра от убежището ни и се надвесваше над земята на височина повече от петнадесет метра. Огледах я отдолу и забелязах пукнатина, която минаваше по цялата дължина на козирката. Рано или късно тази пукнатина щеше да се разшири и тогава цялата козирка щеше да рухне.

Планът ми беше прост. Ако успеех да примамя Ти-Рекса да стъпи върху козирката, неговото тегло щеше да разшири пукнатината и цялата скална маса щеше да се стовари върху земята от петнадесет метра височина. Хищникът нямаше да издържи този удар, бях уверен в това.

Имах идея и как да примамя Ти-Рекса. Щях да запаля голям огън върху козирката, а когато любопитството докараше хищника наблизо, щях да започна да размахвам факла и по този начин да го раздражня. Не вярвах да устои на изкушението да провери какво е това, което мърда върху скалата.

Имаше само една неприятност в целия план — трябваше да съм върху козирката почти до момента, в който Ти-Рексът стъпи там, защото иначе не можех да съм сигурен, че ще се приближи до огъня.

Обмислих внимателно всяка точка от плана и се уверих, че няма пропуски. Трябваше ми само малко късмет, за да успея да го осъществя. Имах цял ден на разположение и ако Ти-Рексът благоволяше да се появи в околността, двубоят щеше да се състои.

Вече се стъмваше, когато реших, че трябва да се връщам при Тим и Рита.

Отиди на [181](#).

Внимателно обмисли всяка точка от плана и виж какво ще ти трябва за неговото успешно изпълнение. Посочени са четири варианта, от които трябва да избереш един.

- запалка, бутилка спирт, пушка и дълго въже — отиди на [191](#).*
- бинокъл, бутилка спирт, пушка и запалка — отиди на [194](#).*
- бинокъл, бутилка спирт, пушка и дълго въже — отиди на [199](#).*
- бинокъл, лупа, пушка и дълго въже — отиди на [201](#).*

— Искам поне да опитам — отвърнах тихо аз. — Иначе цял живот ще ме преследва мисълта, че съм се проявил като страхливец.

— Вие двамата не сте в една категория, Ник — опита се да ме вразуми тя.

— Изправял съм се срещу всякакви хищници и съм се гордял с това, че нито един от тях не е успявал да ме накара да отстъпя. Страхувах се, но не отстъпвах! Не искам да го правя и сега. Ти-Рексът не е по-страшен от останалите, просто е по-голям. Двубоят ще е труден, но затова пък и победата ще е сладка.

След като решението вече беше взето, почувствах как ми олеква. През цялата нощ спях спокойно, а на другия ден започнах да кроя планове за двубоя си с Ти-Рекса.

Печелиш 1 точка удоволствие за това, че се подчини на своето желание да се пребориш с опасния хищник.

*Отиди на **180**.*

Уви, май не съм от авторите, които ангажират плътно вниманието на своите читатели. В противен случай щеше да четеш по-внимателно някои описателни епизоди и да черпиш от тях информация, която да ти помага в сложни ситуации.

Приемам, че епизод 182 е прекалено дълъг и отегчителен. Но в него има описание на възможностите на плакодонта, в което се казва, че той може да настигне бягащ човек на късо разстояние. Ето защо е невъзможно да изтичаш покрай влечугото, без да те захване.

От друга страна, обяснено е, че плакодонтът не атакува отдалече, затова би могъл да не прибързваш с някое неразумно действие.

Отиди на [195](#), но не увеличавай престижа си въпреки указанието.

Хукнах като луд към скалната ниша, за да се присъединя към тръпнещите в очакване Тим и Рита. Не бях сигурен дали пропадането от тази височина ще убие Ти-Рекса, затова предпочетох да съм на сигурно място, ако, противно на очакванията ми, той оцелее и започне да буйства.

Бях стигнал до средата на пътеката, когато чух срутването на козирката. Обърнах се и видях сгромолясването на тонове скална маса и сред тях изненадания Ти-Рекс. Сблъсъкът със земята беше страховит.

Звярът лежеше на една страна и не помръдваше. Изминаха десет минути и когато той не даде никакви признаци на живот, разбрах, че е мъртъв. Приблжих се внимателно до него и започнах да хвърлям камъни. Отново не помръдна. Едва тогава се осмелих да застана само на метър от зъбатата му уста и да се взра в безжизнените очи. Бях успял, бях победил най-големия хищник на всички времена! Вдигнах ръце към небето, закрепях от щастие и започнах да танцувам!

Печелиш 1 точка престиж за разумното решение да не си много близо до динозавъра, преди да се увериш, че е мъртъв.

Печелиш 1 точка удоволствие от победата.

Отиди на [196](#).

Можеш да се гордееш с избора си — ти отгатна правилната комбинация!

Печелиш 4 точки престиж!

Отиди на [193](#).

— Не искам дори да си помислям за това — тръснах глава аз. — Не, Рита, просто имам кошмари, с които трябва да се преборя. Това е всичко.

Ала на думи нещата винаги изглеждат по-лесни. Лежах със затворени очи, но сънят бягаше от мен. Мисълта за Ти-Рекса не ми даваше покой. Принудих се да погледна истината в очите — нямаше да напусна този остров, преди да се опитам да вляза в двубой с огромния хищник.

Веднага щом взех това решение, усетих как ми олеква. Сънят дойде при мен, а на сутринта започнах да кроя планове за предстоящия двубой.

Отиди на [180](#).

Застанал на ръба на козирката, аз гледах замислено в голямата купчина клони, които бях натрупал за огъня, и се заслушах за рева на Ти-Рекса. Той беше неочаквано подвижен тази сутрин. Ревът му долиташе ту отблизо, ту отдалеч и настроението ми се менеше от радостно предчувствие до отчаяние.

Едва към обед ревът започна да се приближава постоянно и всяко следващо обаждане на Ти-Рекса ме обнадеждаваше. Изведнъж забелязах, че върховете на дърветата на около километър от мен се движат. Някакво едро животно минаваше край тях и се блъскаше в стволовете. Когато то излезе на открито, едва се сдържах да не извикам — Ти-Рексът идваше към езерото.

Бързо излях бутилката спирт върху купчината клони и щракнах запалката. Малкият огнен език близна един от напоените със спирт клони и пламъците лумнаха. Трябваше им не повече от минута, за да обхванат цялата купчина. Отдалечих се на няколко крачки, за да се насладя на ефекта — противникът ми нямаше как да не забележи този знак.

Ти-Рексът се закова на място и се втренчи в огъня. След това нададе рев и се понесе към скалната козирка. Точно според очакванията ми, хищникът държеше да провери какво става в района, където се мисли за пълновластен господар.

Уверих се още веднъж в доброто закрепване на въжето, което бях завързал за един издатък на скалата. То се провесваше от ръба на козирката и другият му край стигаше само на метър от земята. Тъй като то беше моят изход от капана, исках да съм сигурен, че всичко е наред.

Грабнах един по-дълъг клон и го изтеглих от купчината. Когато Ти-Рексът се приближи на трийсетина метра и забави темпото на своя бяг, аз започнах да размахвам клона. От опит знаех, че хищниците атакуват по-лесно, когато обектът на атаката им се движи.

Идеята ми наистина имаше успех, защото след кратко колебание Ти-Рексът закрачи към козирката, надавайки гневен рев. Не знаех дали

ме забелязва или цялото му внимание е привлечено от огъня. Когато звярът скъси наполовина разстоянието помежду ни, аз реших, че не бива да рискувам повече. Хвърлих горящия клон и се вкопчих във въжето. За броени секунди се озовах на другия му край и скочих на земята. Чух роненето на ситни камъчета — пукнатината се разширяваше под тежестта на Ти-Рекса, който стъпваше върху козирката. Твърде скоро щях да разбера дали капанът ще се окаже смъртоносен за моя враг.

Какво ще направиш?

*— ще хукнеш към скалната ниша, за да се присъединиш към Тим и Рита и от безопасно място да очакваш края на звяра — отиди на **190**.*

*— ще се отдалечиш само на няколко метра от козирката, за да не бъдеш затрупан от рухващата скала, но все пак ще бъдеш съвсем наблизо, за да наблюдаваш угасването на последната искрица живот в очите на звяра — отиди на **198**.*

Можеш само да се срамуваш от избора си — ти се спря на възможно най-неправилната комбинация!

За изпълнението на плана са нужни: запалка, бутилка спирт, пушка и дълго въже.

Отиди на [193](#).

Сигурно изглеждах пълен глупак, погледнат през очите на плакодонта. Докато той пълзеше бавно напред, аз стоях на едно място с вдигната и готова за стрелба пушка, за чието смъртоносно действие животното дори не подозираше. Изчаках го да се приближи на две крачки.

Моментът беше напрегнат, защото плакодонтът можеше всеки миг да атакува. Прицелих се в дясното му око и натиснах спусъка. Веднага след първия изстрел последва втори, после трети. Исках да съм сигурен, че хищникът няма да оцелее.

Плакодонтът потрепери, разтвори уста и рухна, разпервайки четирите си лапи настрани. Зъбатата му уста се разтвори в едно последно усилие, после животът си отиде от него. Бях спечелил още един двубой.

Когато разказах на Тим и Рита за премеждието си, те се ужасиха от възможността някое влечуго да пропълзи до нишата през нощта. Трябваше дълго да ги убеждавам, че пътеката е твърде стръмна и тясна за влечугите. Макар да се постарях да бъда убедителен, не вярвам някой от двамата да е спал наистина дълбоко през нашата последна нощ на Острова на динозаврите.

Печелиш 1 точка престиж.

Отиди на [184](#).

Тим и Рита ме посрещнаха с радостни възгласи. Но аз прекъснах веселието, защото времето беше много напреднало. Нарамихме раниците и потеглихме към мястото на срещата с хеликоптера.

Пристигнахме тъкмо навреме. Пилотът правеше кръгове над поляната и започна да приземява машината, когато ни забеляза. Едва дочакахме хеликоптерът да докосне земята и хукнахме към него. Скоро бяхме в кабината на сигурно място. Машината се издигна в небето и ни понесе към Флорида, където ни очакваха тлъстите хонорари.

И тримата бяхме прекалено изтощени от бързането, а и преживелицата с Ти-Рекса ни беше изтощила. Тим пръв се предаде на съня. Аз срещнах унесения поглед на Рита и отвърнах на прозявката ѝ с уморена усмивка. Заслужавахме почивка, това беше последната ми мисъл, преди да заспя...

Отиди на [Епилог!](#)

Използването на куршуми срещу Ти-Рекса ми изглеждаше невъзможно. Не знаех нищо за физиологията на звяра, не можех дори да предположа кои са слабите места, в които трябва да се целя. Ето защо предпочетох да заложа на капана.

Печелиш 1 точка престиж.

Отиди на [182](#).

Знаех, че не мога да съм сигурен, че пропадането от такава височина ще се окаже смъртоносно за Ти-Рекса. Съвсем възможно беше той да оцелее и да започне да вилнее. Но въпреки това не можах да си наложа да избягам на сигурно място.

Тичешком се отдалечих на десетина метра от надвисналия над земята ръб на козирката. Едва спрял, до слуха ми достигна трясъкът от разширяването на пукнатината и цялата козирка полетя към земята. Тонове скална маса се сгромолясаха, а заедно с тях — и звярът. Сблъсъкът със земята беше страховит.

Ти-Рексът лежеше на една страна и дишаше тежко. Личеше, че е тежко ранен. Приблжих се на няколко крачки от него и заставах пред зъбатата му муцуна.

Мигът беше паметен! Прицелих се в дясното око на Ти-Рекса и изстрелях два куршума право в целта. Звярът нададе жален вой, когато първият куршум избухна в черепа му. Вторият куршум го довърши.

Вгледах се в безжизненото око на динозавъра. Бях успял, бях победил най-големия хищник на всички времена! Вдигнах ръце към небето, закрещях от щастие и започнах да танцувам!

Печелиш 4 точки удоволствие от победата.

Отиди на [196](#).

Можеш да си доволен от избора си — ти се спря на комбинация, която не е най-добрата, но е напълно достатъчна за успеха!

За изпълнението на плана са нужни: запалка, бутилка спирт, пушка и дълго въже.

Печелиш 2 точки престиж.

*Отиди на **193**.*

— Не знам, Рита — отвърнах аз. — Ако бях сам, щеше да е по-различно. Но сега трябва да се грижа за вас, да ви отведа живи до хеликоптера. Рискувайки своя живот, ще изложя на опасност и вашия през оставащите до заминаването дни.

— Ако не се опиташ да победиш Ти-Рекса, кошмарите ще те преследват цял живот — каза тихо Рита. — Послушай ме, не мисли за нас с Тим. Все някак ще се оправим, ако загубиш. Но аз те наблюдавах, докато застрелваше деинонихусите, а те са по-умни и затова по-страшни от Ти-Рекса. Щом надви тях, ще се справиш и с него.

Тя беше права и след като веднъж приех мисълта, че ще предизвикам огромния хищник, усетих как ми олеква. Сънят дойде при мен, а на сутринта започнах да кроя планове за предстоящия двубой.

Отиди на [180](#).

Колебая се как да оценя твоя избор — ти се спря на комбинация, която не е особено добра, но все пак е достатъчна за успеха.

За изпълнението на плана са нужни: запалка, бутилка спирт, пушка и дълго въже.

Печелиш 1 точка престиж.

Отиди на [193](#).

ЕПИЛОГ

Отворих очи и в първия момент не можах да възприема гледката. Стоях прав в средата на стаята в имението на „ТехноАрт“, където бях преспал, преди да тръгна към Острова на динозаврите. Краката ми бяха обути в лъскави ботуши, от които излизаха няколко тънки и дълги кабели. Върху ръцете ми бяха нахлузени ръкавици от подобна материя, от които също стърчаха кабели. Пред мен с доволна усмивка стоеше Карл Лемски. В ръцете си собственикът на „ТехноАрт“ държеше странен шлем и в мозъка ми веднага се породиха подозрения, че току-що го е смъкнал от моята глава.

— Как ти хареса нашата виртуална реалност, Ник? — попита Лемски. — Знаеш ли, че ти изпробва резултата от труда на няколко хиляди души, които работиха до изтощение в продължение на месеци, за да създадат този остров и неговите обитатели?

Виртуална реалност? Дори не знаех какво е това. В джунглите не се носеха слухове за такива хитрини и аз не знаех какво да кажа. Изглежда Лемски разбра объркването ми, защото се зае да ми обяснява ситуацията.

* * *

Виртуалната реалност не е новост за деветдесетте години на двайсети век и с времето става все по-съвършена. В нея могат да се създават имитации на различни ситуации, понякога с участието на повече от един човек. „ТехноАрт“ е само една от многото компании, които се занимават със създаването на виртуална реалност, а „Островът на динозаврите“ е нейният последен и най-съвършен продукт.

С помощта на сензорни ръкавици, ботуши, колани и шлем участникът във виртуалната реалност може да преживее онова, което нейните създатели са предвидили като възможности за приключение.

Участието на няколко човека, всеки от които може с избора си да влияе върху развитието на действието във виртуалната реалност, е напълно постижимо.

* * *

— Значи нито един от нас нямаше да загине дори ако бях сгрешил? — казах аз, когато Лемски ни събра тримата с Тим и Рита, за да чуе мнението ни за продукта на своята компания.

— Не, щяхте да излезете от виртуалната реалност в мига, когато един от вас бъде наранен смъртоносно — обясни Лемски.

— Тогава не разбирам защо изобщо бях повикан да участвам — недоумявах аз. — А още по-малко разбирам причините да ми бъде изплатен приличният хонорар, за който се договорихме.

— Този хонорар е само началото, ако приемеш работата при нас, Ник — усмихна се Лемски. — Сам видя, че на острова е пълно с опасности. Ако човек се разхожда из джунглата без помощта на опитен ловец като теб, скоро ще излезе от виртуалната реалност, защото ще стане жертва на някой хищник. Ние предвиждаме да изпращаме на острова групи от по няколко човека срещу прилично заплащане. Ти ще бъдеш техен водач и ще се грижиш те да оцелеят достатъчно дълго в условията на дивата природа, за да бъдем в правото си да приберем парите на клиентите. Още отсега мога да ти кажа, че ще се намерят поне десет хиляди души, които да платят базовата цена от две хиляди долара за една седмица сред динозаврите и премиите за всеки убит деинонихус или Ти-Рекс. По сметки на нашите експерти една екскурзия ще струва на клиентите ни около дванадесет хиляди долара, от които твоят дял е десет процента. За година можеш да печелиш по двеста хиляди долара, ако прекарваш половината от времето си на острова.

— Ами Рита? И за нея ли сте измислили нещо?

— Ако приеме нашето предложение, тя ще бъде екскурзовод и ще те придружава при всяка експедиция. Повечето от клиентите ни ще имат нужда от човек, който да им обяснява какво виждат, защото малцина знаят достатъчно за динозаврите, за да изпитат истинско

удоволствие от разходката из острова. Единствено Тим няма да бъде с вас, за което едва ли ще съжалявате.

Жилото Тим се ухили нагло на последната забележка, но не забелязах тя да го засегна, макар да беше вярна. Несъмнено той пресмяташе печалбите от договора, който беше сключил с „ТехноАрт“, и те му се струваха достатъчни, за да не обръща внимание на дребни заяждания.

— Ти какво мислиш, Рита? — обърнах се аз към палеонтоложката.

— Бях потресена, когато разбрах, че всичко е една измислица — отвърна тя. — Моля да ме извините, но аз съм преди всичко учен и не обичам цирковете. Предпочитам да се върна към разкопките и откриването на истински скелети на динозаври, вместо да се правя на екскурзовод.

— Жалко — разпери ръце Лемски. — Сигурно ще успеем да ти намерим заместник, но никак няма да е лесно. Все пак уважавам решението ти.

— Ще трябва да намерите заместник и на мен, Карл — казах аз. — Предложението на „ТехноАрт“ поразително съвпада с работата ми в сафари-клуба, а там вече беше започнало да ми писва от театър. Съжалявам, но занапред ще предпочитам истинските неща, дори когато са по-малко ефектни и по-зле платени от измислиците.

Двамата с Рита се спогледахме и станяхме от местата си. Нямахме какво повече да търсим в имението на „ТехноАрт“. Хонорарите на компанията бяха повече от достатъчни на първо време, а после все щяхме да измислим нещо.

ЗА АМБИЦИОЗНИТЕ ИГРАЧИ

Събери точките си „престиж“ и „удоволствие“. От техния сбор можеш да си направиш извод за това колко правилно си играл:

— **от 7 до 20 точки** — много слаба игра, особено ако имаш предвид, че не е възможно да имаш по-малко от 7 точки.

— **от 21 до 30 точки** — в решителни моменти си правил грешки, които са ти коствали много точки.

— **от 31 до 40 точки** — напълно приличен резултат, който може да те задоволи, ако си играл книгата само за развлечение.

— **от 41 до 45 точки** — отлична игра, като само малко не ти достига да бъдеш съвършен!

— **повече от 46 точки** — ти си гений, познаващ отлично не само динозаврите, но и всички трикове, които авторите на книги-игри използват, за да порежат читателя!

РАЗКАЗ ЗА КНИГАТА „ОСТРОВЪТ НА ДИНОЗАВРИТЕ“

Надявам се, че не си останал разочарован от епилога на книгата, където се разбира, че всичко е било само една компютърна шашма. В своята двадесета поред книга (ако броим и втората книга за викингите, която беше написана преди година, макар издаването ѝ да се забави) аз прибях към един трик, който бях използвал в „Изпитанието“. Тогава идеята се възприе без проблеми, както бих искал да стане и сега.

За разлика от повечето мои книги, тази беше написана почти изцяло при пълна тишина. Но когато правех изключение, неизменно слушах последната тава на „Guns N’ Roses“ — „The Spaghetti Incident?“. За съжаление няха много време за четене на художествена литература, като се изключи „Джурасик парк“. Но нея я минах по диагоналната система, защото се оказа невероятно скучна.

Ако си много запален по динозаврите, бих ти препоръчал да хвърлиш един поглед на страхотното двутомно издание на Кеймбриджкия университет. То е озаглавено „Dinosaurs and their living relatives“ и може да бъде открито под каталожен номер 538871. Дори и да не знаеш английски, то ще представлява интерес за теб с многото си илюстрации.

Трябва да спомена и посвещението в началото на книгата. То е много загадъчно (*и практически неразгадаемо!*) за всички мои близки и познати, с изключение на едно момиче (онова с драконовите очи), за което съм любопитен как ще възприеме идеята ми. След като я втрещих (*тази дума не е синоним на „трогнах“ или „развълнувах“*) с едно мое стихотворение, силно се надявам да не я разсърдя с посвещението.

Това е всичко за тази книга. С обещание, че „Черната маска“ ще бъде точно толкова хубава, колкото се очаква (*но с много повече епизоди от „Островът на динозаврите“ и с по-голям дневник!*), аз те оставям, защото не всичко на този свят е книга-игра.

Майкъл Майндкрайм

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.